

УИЛЯМ ГОЛДМЪН

Авторът на „Златния храм“

ОСТРИ
ОРЪЖИЕ

УИЛЯМ ГОЛДМАН ОСТРИ ОРЪЖИЯ

Превод: Милко Стоименов

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА
МЕКСИКАНЕЦЪТ

ПЪРВА ГЛАВА

ХОЛИ И НЕПРОГЛЕДНАТА НОЩ

Поне нищо не бе счупено.

Тя бе сигурна. Всъщност, не. Нападението бе станало толкова внезапно, бяха я измъчвали толкова умело, че не можеше да бъде съвсем сигурна.

Не, нищо не бе счупено, тя го чувстваше.

Искаше ѝ се да бъде така. Защото това означаваше „светъл лъч в мрака“ — последните думи, които ѝ бе казал баща ѝ, последни думи и първи съвет. „Холи, не мога да ти оставя пари, но мога да ти дам един съвет, който струва колкото злато: бъди оптимистка. Без значение колко тежко е положението, винаги има светъл лъч в мрака. Нощта никога не е съвсем непрогледна. Винаги търси този светъл лъч и всичко ще бъде наред.“

„Всичко ще бъде наред“, помисли си Холи. Не с толкова много думи, разбира се. Всъщност, без думи. Вероятно бе някакво чувство, предизвикано от онази част от човека, която помни.

Коя част?

Тя лежеше и търсеше отговора. Къде лежеше? Беше твърдо. Твърдо и неравно. Стълби? Да. Несъмнено.

Мозъкът! Той помни! Браво, Холи, златна звезда!

Златните звезди принадлежаха на майка ѝ. Тя единствена в целия свят имаше звезди и бе много внимателна, когато трябваше да даде някоя. Ако стаята ти е идеално подредена, идеално, тогава ще получиш цяла-целеничка златна звезда. Холи се стараше, и то много, веднъж дори получи половинка, но това бе най-доброто ѝ постижение. Чистеше неуморно стаята си, миеше съдовете, учеше си уроците, гледаше малки деца — винаги ѝ се струваха като ангелчета, без значение какви ужасни копелдчета бяха — но никога не получи цяла звезда. „Един ден ще станеш моето златно звездно момиче“, успокояваше я майка ѝ, а сърцето на Холи едва не се пръсваше от мъка, след като цял ден ѝ бе угаждала. „Ако беше лесно, всяко момиче можеше да има златна звезда и тогава кой ще се стреми към тях?“

„Аз, аз“, мислеше си Холи, но никога не го произнесе.

„Златните звездни момичета са съвсем малко — продължаваше майка ѝ, — но аз вярвам, че ти имаш качествата. И тогава, тогава, сладурчето ми, винаги ще бъдеш нещо специално.“

„Винаги ще бъда нещо специално“, каза си Холи.

Не с толкова много думи, разбира се. Всъщност, без думи. Вероятно бе някакво чувство предизвикано от... от... мозъка.

Този път успя, Холи, златна, звезда! Холи, досети се без дори да се замислиш, което означава, че виждаш светлия лъч, че се чувстваш по-добре и по-добре.

Тя лежеше неподвижно на твърдите стъпала, затвори очи, търсейки отговор на един въпрос, който я объркваше: след като се чувстваше по-добре и по-добре, защо тогава кървеше все повече и повече?

Така си беше. Кървеше. Кръв.

Отвори очи. Видя тавана. Някъде по-надолу нещо се движеше. Сведе поглед с усилие. Успя да види какво мърда — червеи. Не, червеите пълзят по пода. А тези приличаха на червеи, само че пълзяха по... ръцете ѝ.

Пръсти бе думата, която търсеше. Тя ги виждаше. Нейните? Най-вероятно. Сви ръката, която свързваше пръстите ѝ с останалата част от тялото и затърси рани.

Пръстите докоснаха първо очите ѝ. Сетне се отдръпнаха, така че да ги вижда. Пръстите си бяха същите. Кое то означаваше, че очите ѝ не кървяха, но носът ѝ бе разранен. Докосна ноздрите, отново вдигна пръстите пред очите си, за да може да ги види. Бяха червени и влажни. Когато напипа устата си, разбра, че и тя кърви. Не цялата уста. Само устните. Но те кървяха силно, тя усещаше как кожата ѝ подгизва от кръв, нямаше нужда да повтаря движенията си, за да ги огледа.

„Ще се оправя“, повтори си Холи. Няколко порязвания, които щяха да зараснат, защото раните винаги се затварят, ако гледаш оптимистично на нещата.

Само че кървеше и на други места. По-лоши. Отново затвори очи, досети се за светлия лъч в мрака и придвижи пръстите си надолу по роклята („официалната“, както би я нарекла майка ѝ, най-хубавата, която имаше). Яката беше наред, точно както трябваше...

Но не и торната част на роклята. Тя беше разкъсана и Холи докосна гърдите си. Никога не носеше сутиен. Дори сега, когато бе станала на трийсет години, нямаше нужда от него — винаги бе имала малък и стегнат бюст. Гърдите ѝ бяха нежни, но не те я притесняваха. Лошото бе, че зърната ѝ кървяха. Тя вдигна ръка и отново отвори очи, за да огледа пръстите си. Червени и влажни.

За миг Холи си помисли, че трудно може да открие светлия лъч. И през ум не ѝ мина да заплаче. Холи не плачеше. Никога не бе плакала. Да даде воля на сълзите си означаваше, че е изпаднала в безизходица, а това просто не можеше да бъде вярно.

Сега тя видя светлината. Кой се интересуваше дали зърната ѝ бяха разкъсани — щяха да зараснат. И колко жени на нейната възраст можеха да кажат: „Не, никога не съм носила сутиен и то не защото имам фигура на момче.“

Кървеше от още едно място.

Холи използва лявата си ръка за първи път; чисти пръсти. Поколеба се, поколеба се, но ги придвижи надолу, надолу към „специалното място“ (както го наричаше майка ѝ), докосна го откъм и само за миг отвътре, защото болката бе ужасна.

Най-сериозната рана. „Трябва да видя светлината в мрака. Трябва, трябва, трябва, моля, моля...“

Това бе трудно. Да откриеш звезда в очертаващата се непрогледна нощ. Почакай, почакай — ето я, през цялото време е била тук. Колко жени на нейната възраст можеха да кажат: „Не, никога не съм носила сутиен и то не защото...“

Холи почти успя да поклати глава. Щеше да го направи, ако можеше. Бе сгрещила, не бе открила *истинската* светлина в мрака. Тя нямаше нищо общо със „специалното ѝ място“, а и вече я бе използвала.

И тогава, точно когато Холи реши, че може би никога няма да се измъкне от тази беда, защото е затворена в килия, в която не прониква светъл лъч, се появи нейният рицар сър Галахад, който говореше много странно.

— Не-е-е мо-о-о-жете да лежи-и-и-те тук, лейд-и-и-и.

Не беше обикновен рицар, не можеше да има никакво съмнение. Холи с усилие фокусира погледа си върху него, когато той коленичи до нея. Кожата му бе черна, а дрехите — златни. Не бяха обикновени

дрехи, а по-стар костюм; не, униформа, и на гърдите му бе избродирано името „Крез“. Отново прозвуча странният му глас:

— Не-е-е мо-о-о-жете да лежи-и-и-те тук, лейди-и-и.

Холи затвори здраво очи, защото част от процеса на полудяване бе просто да си мислиш, че си луд, а тя не беше. Сега мисли! Крез означаваше хотел „Крез“. Значи ето къде се намираше тя. На някакво стълбище в хотел „Крез“. А той говореше английски, обикновен уличен английски, не, диалектът му бе негърски.

Холи напрегна всички сили. „Не-е-е“ беше просто не. „Мо-о-ожете“ също прозвуча както трябва. Дотук добре. „Не можете“. Продължавай.

„Да“ беше лесно — да.

„Лежи-и-и-те“ беше по-трудно, но тя се справи и с него. Накрая сглоби цялото изречение. „Не можете да лежите тук, лейди“. Някои задачи изглеждат трудни, но ако се напрегнеш, се справяш с тях. А тя се бе напрегнала. Златна звезда, Холи.

Сега негърът я разтърси. Тя изстена. Той спря. После се опита да я повдигне. Отпуснатото ѝ тяло бе прекалено тежко. Отказа се.

— Лейди, трябвала станете, да напуснете. Размърдай се, разбираш ли? Сервизните стълби са за персонала.

Холи разбираше, но нямаше представа как да го направи.

Чернокожият, помощник-сервитьор в румсървиза стана:

— Ще повикам охраната, ти стой тук — и изчезна.

„Умствените ѝ способности не бяха увредени“ (след като можеше да цитира Селинджър от „На Есме с любов и омерзение“, значи вече бе по-добре), та щом „умствените ѝ способности не бяха увредени“, тя не бе лишена от чувството си за хумор — негърът беше наредил: „Ти стой тук“, след като тя не можеше да направи нищо друго, освен да стои там, — а наоколо витаеше някаква ирония. Внезапно Холи осъзна, че светлината в мрака, за която се бе безпокоила толкова много — след като откриваше ирония, това означаваше, че няма да умре, — бе най-ярката светлина в мрака...

Човекът от охраната беше с посребрени коси и на униформата му бе избродирана същата дума „Крез“. Той носеше стар чаршаф клекна до нея.

— Не може да се движи сама. — Гласът на сър Галахад се носеше някъде отгоре, вълните вече ги нямаше. Холи не можеше да

говори, не и на висок глас засега, но разбираше. Не всичко. Тя се взря по-внимателно в посивелия мъж. Лицето му изразяваше загриженост. Като на Джоуел Макрей. Дълги нежни ръце, които държаха внимателно стария чаршаф. „Не искам тази кръв да изцапа униформата ми“ — каза той, увивайки Холи.

Дотук с Джоуел Макрей.

Когато я завиха, Холи отново започна да губи съзнание. Стоеше на краката си. Ръката му я придържаше здраво към тялото му.

— Пътят чист ли е?

— Коридорът е празен — това трябва да бе Галахад.

— Не можем да допуснем клиентите да видят такова нещо.

Холи се съвзе. Нагоре по сервизното стълбище. Почивка. По коридора до сервизния асансьор. Вратата му бе подпряна, за да стои отворена. Влязоха. Махнаха подпората. Вратата се затвори със съскане. Надолу. Към... към... Холи се опита да разчете буквите на осветения бутон — ПЕ.

Би трябвало да знае какво означават.

Вратата на асансьора се отвори. Озоваха се сред бетонни стълбове и коли. Очакваше ги един мъж.

— Отведи я в „Мемориъл“, остави я пред входа на отделението за спешни случаи на Роуз стрийт. На колата има ли емблемата на хотела?

— Не.

— Добре. Остави я и се връщай. Измъкни я от колата, щом стигнеш. Тя не може да ходи сама.

Отвориха задната врата. Хвърлиха Холи на пода. Колата потегли, шумът от двигателя отекна из циментовия приземен етаж. Това означаваше ПЕ. Шумът позаглъхна. Бяха напуснали сградата и се носеха из нощта. Завой. Завой. (За всяко нещо... завой, завой... си има причина, завой... завой... завой...).

Цялата бе увита в чаршафа, лицето, тялото, нищо не се виждаше. Друсането на колата по пътя, когато шофьорът караше по-бързо, ѝ причиняваше болка. Тя лежеше по лице и при всяко друсане отеكلите ѝ устни се подуваха все повече, отеклият ѝ нос — също.

Почувства се много замаяна.

Бе изгубила чувството си за време.

Стоп. Предната врата се отваря. Сетне и нейната. Нечии ръце я издърпват. Свалят чаршафа и я оставят на земята. Земята е студена. Колата потегля. Светлини. Дълга дума. Спешна медицинска помощ? „Моля те, Господи“. Пълзи. Към дългата дума. Коленете я болят, но дългата дума е важна, трябва да стигне до нея.

Почти успя. Силите я напуснаха на самия праг. Но тогава се появи някакъв мъж. Дежурен. Развика се. Появи се стол. Стол с колелца. И тя профуча по коридорите, седнала на него, докато най-накрая стигнаха едно легло. Тогава дежурният я положи на него. Появиха се двама мъже с бели престилки, доктори, които закриха леглото ѝ с бяла завеса, така че да ѝ осигурят спокойствие. Холи, почувствала се на сигурно място, се опита да събере сили да проговори.

— Мммм... — започна тя, — ... Мекс...

— Какво се опитва да каже? — попита един от лекарите и се наведе към кървящите ѝ устни.

Холи опита отново и отново.

— Е? — попита другият, който стоеше изправен.

— Несвързано е — отговори колегата му, — сякаш непрекъснато повтаря „мекс“, „мекс“.

— Според мен — каза другият лекар. Говореше с авторитета на човек заслужил докторска степен по кръвопротитие, — според мен „Мекс“ означава мексиканецът, който ѝ е сторил това.

ВТОРА ГЛАВА

Д. Д. ПРЕДИ ЗАЗОРЯВАНЕ

Веднага след като влезе в празното помещение и видя едрия мексиканец седнал край бара, Д. Д. изпита почти непознато за нея чувство — страх.

Не знаеше защо. Не бе сигурна дали е мексиканец или не, освен че имаше същия поглед на убиец, както Панчо Гонзалес, когато приближаваше четирийсет години. Нейният старец бе луд по Гонзалес — „най-великият човек, удрял някога топка“ — и веднъж я заведе на някакъв скапан мач. Но по средата на срещата Гонзалес замахна лошо, изгуби точка и... и сърцето на Д. Д. спря.

Защото той впери поглед в земята, Гонзалес де, впери поглед в опротивялата му земя, вдигна ракетата високо над главата си като секира и застана за миг...

И в този миг Д. Д. — омагьосана от мрачната сила на ръката му, от блесналите му очи и от изражението му, което сякаш казваше на всички жени: „Мога да имам, която си пожелаеш от вас, и двамата го знаем много добре“ — в този миг на застинала ярост, Д. Д. бе абсолютно убедена, че ако Гонзалес бе решил да удари земята с ракетата си, то земята не би могла да стори нищо друго, освен да се разцепи раболепно пред превъзходящата я сила.

В този ден, на корта, Гонзалес се овладя и се върна на мястото си за следващия сервиз. Без значение дали печелеше или губеше, за седналата на трибуните Д. Д. Гонзалес винаги си остана застинал в онзи миг с високо вдигната в ръка ракета; крал, изпаднал в студена ярост.

Сега, в бара, онзи, който приличаше на Панчо Гонзалес, я наблюдаваше в огледалото и вероятно се усмихваше, бе тъмно, те седяха далеч един от друг и Д. Д. не можеше да бъде сигурна.

След миг той се завъртя на стола си и вече нямаше никакво съмнение. Д. Д. погледна часовника си: 3:55.

Мексиканецът продължаваше да я наблюдава.

Д. Д. се взря навън в нощта, като се чудеше дали не е по-добре да почака в колата, вместо в тази долнопробна дупка, но нямаше смисъл. Озгуд Пърси си имаше недостатъци, но едно бе сигурно — на него можеше да се разчита. След като бе казал, че ще се срещнат в четири, тя трябваше да издържи само пет минути, а Д. Д. бе едро момиче. Доста едро момиче.

Особено там, където мексиканецът се бе зазяпал. Гърдите ѝ започнаха да растат още на единайсет години. Не можеше да ги направи малки, Божа работа.

Не, не съвсем. Обличаше се така, че мъжете да я забелязват. Отначало ѝ доставяше удоволствие да наблюдава как я гледат, опитвайки се да останат незабелязани. Забавлявах я погледите, които жените хвърляха на мъжете си, докато те я гледаха.

Но сега... Защо се бе облякла, така, с бял пуловер, пъхнат в тясната пола и широк черен колан, който подчертаваше талията ѝ? Исусе, това беше тъпо, не бе необходимо да привлича вниманието на Озгуд Пърси той и без друго ѝ обръщаше прекалено много внимание. Ето защо, заради този така наречен „най-важен разговор в живота им“, той избра тази дупка. В града не можеха да се усамотят на обществено място, а на местата, където можеха да бъдат сами — неговият или нейният апартамент (само видът на жилището ѝ го вбесяваше), той не бе в състояние да говори за друго, освен за любовта си и не бе в състояние да прави нещо друго, освен да я натиска. Тя или го отблъскваше или се предаваше, в зависимост от това колко уморена бе след изтощителното разнасяне на напитки в „Голдън нъгит“.

Стана три часа и петдесет и шест минути. Д. Д. отиде до далечния край на бара, повика стария барман, който дремеше, поръча си диетична пепси-кола, плати и я отнесе в най-далечното сепаре, в най-закътания ъгъл на заведението и седна тежко.

3:59. Мили Боже, Озгуд Пърси! Какво ли щеше да му отговори?

Можеше да изрежда достойнствата му до побъркване. Толкова честен, почтен, добросъвестен, смел, благоприличен, почтителен.

И освен това я обожаваше.

Не чак толкова.

Не беше грозен. Нито пък грозноват. Беше висок един и седемдесет и осем. С два-три сантиметра повече от нея. Тежеше точно

седемдесет килограма. Никога не бе наддавал или отслабвал с повече от половин килограм, не би позволил да стане.

Умен. Донякъде и забавен. Не колкото някой комик, но ако хората около него бяха в добро настроение, от време на време пускаше страхотни лафове и можеше да оцени майтапа, което бе в негов плюс.

Кариерата му се развиваше добре в посока право нагоре — именно проклетата му кариера бе причината за този „най-важен разговор в живота им“, моментът, който приближаваше.

В четири часа и една минута Д. Д. отпи от диетичната пепси. Човек като всички останали, минута не е нищо. Но за Озгуд Пърси бе необичайно да закъснява.

Тогавя Д. Д. осъзна, че дори когато бе сама и мислеше за него, тя го наричаше, Озгуд Пърси. Не Оз или Ози. Нито пък Гуди или Пърс. Не, цялото име.

Цялото ужасно име.

Цялото ужасно официално име.

С две думи, той бе най-свестният мъж, когото някога бе срещала, най-достойното човешко същество, което някога я бе обичало и при това не бе грозен, но, разбира се, че не бе супермен, когато я чукаше. Не че не го биваше, просто можеше да измисли някоя рецепта, докато той се изхлужваше от нея.

Просто беше прекалено официален. Никога не губеше самообладание, въпреки че се държеше диво, не се вълнуваше, не я вълнуваше... бе твърде самосъзнателен.

Вероятно причината бе в проклетата му перука. Единственият недостатък, по-голям от името Озгуд Пърси. Непрекъснато я докосваше и се уверяваше, че е на мястото си от последната проверка насам — може да е било от преди десет секунди или още по-малко.

Беше хубава перука. Черна и къса. Скъпа перука.

Пасваше идеално. Ако я оставеше на мира, никой нямаше да забележи, че носи перука.

Но той не можеше да я остави на мира. Не можеше.

Д. Д. си спомни ужасния половин час към края на първия месец откакто започнаха да излизат, когато той й призна с влажни тъжни очи, в случай, че още не се е досетила, че не е толкова млад колкото изглежда, че е на трийсет и осем, но причината е... причината е, че между тях не трябва да има тайни.

— Отрепка! — искаше да изкрещи Д. Д. — Проклетото ти теме е гладко като яйце. — Разбира се, не го направи, не каза нищо. — Щеше да го нарани, а той я обичаше толкова много. Бе я забелязал още през първата ѝ вечер във Вегас, когато тя не бе решила още дали да остане и се разхождаше из „Сизърс“, където той беше шеф на зала в казиното. Попита я дали може да се срещнат по-късно. Беше влиятелен човек. Тя отговори „Да“. Сетне я попита дали си има работа. Тя отговори „Не“. Намери ѝ. В центъра на града, в „Голдън нъгит“, където да сервира на комарджиите.

Дължеше му толкова много, че когато най-накрая той си призна: „Косата ми..., Д. Д. е истинска, но само част от нея; по-добре да ти го кажа още сега“, тя не се преструваше. „Не ми пука, важното е, че ти си истински, ето какво ме интересува.“ Невинните лъжи могат да те забъркат в големи неприятности, и си е самата истина.

Четири и пет.

Д. Д. се огледа разтревожена, объркана и вече уплашена, защото зад гърба ѝ се приближаваше мексиканецът. Беше пиян, но полагаше сериозни усилия да го скрие. Тя се обърна към масата си. Беше висок — около метър и деветдесет, както бе предположила, едър, почти сто килограма, със силни ръце и мускулести рамене. „Вероятно е и доста надарен“, реши Д. Д. Неприятно ѝ бе, че през ума ѝ мина подобна мисъл, на какво, по дяволите, можеш да направиш, когато си на трийсет и пет, привлекателна си, с три неуспешни брака, винаги с расови жребци.

— Не можеш да ме заблудиш — каза той, когато застана до сепарето ѝ.

Д. Д. впери поглед в диетичната си пепси-кола и не отвърна нищо. Той не говореше като останалите отрепки на юг от границата. Тя не откри и следа от акцент. Разбира се, че се бе насмукал, но го прикриваше умело. Докато си седеше мълчаливо, Д. Д. съжали, че е избрала да седне на толкова отдалечена маса. По-близо до бармана щеше да бъде за предпочитане. Барманът беше стар, но поне телефонът бе до него и можеше да повика помощ в случай на неприятности.

Тя погледна мъжа, който приличаше на Панчо Гонзалес на младини, и сведе очи с нараснало безпокойство.

Защото я очакваха неприятности. Той ги търсеше, тя не се съмняваше. Беше сигурна, и как не, след трима съпрузи, чиято представа за забавление бе да набият някого. Затова изпита страх, когато влезе в заведението — насилието витаеше във въздуха.

— Не можеш да ме заблудиш — повтори той. В ръката си държеше чаша, пълна с тъмна течност. — Изглежда обичаш да се забавляваш?

Осем минути закъснение; „Идвай, Озгуд Пърси, моля те!“

— В мига, в който се появи, си рекох: ето едно момиче, което обича да се забавлява.

— В момента се забавлявам — отвърна Д. Д.

— С диетична пепси? — попита той и остави чашата, която държеше на масата пред нея. — Виж, помолих бармана да ми налее едно от същото, което пиеш, за да мога да те почерпя. Реших, че е „Севън енд севън“. Когато ми даде безалкохолно... — той сви едрите си рамене, — останах изненадан, разбираш ли какво искам да кажа? — Той погледна грозния пепелник: — И не пушиш?

Д. Д. поклати отрицателно глава.

— Никакви пороци, а?

— Имам достатъчно пороци, просто не пия и не пуша — отговори Д. Д., докато вътрешно се укоряваше: „Луда ли си? Да не си се побъркала? Престани да разговаряш с този тип, преди да си е направил погрешни изводи“. Не. Той вече бе стигнал до погрешен извод. Тя беше длъжна да спре да го окуражава.

Той пристъпи към масата и започна да движи леко таза си напред-назад, напред-назад.

— Я да чуем за пороците — подкани я мексиканецът и се усмихна.

— Вижте какво, господине, чакам приятеля си, който закъснява, така че благодаря за питието и за всичко останало, но, моля Ви, за мен е важно да остана сама — трябва да обмисля нещо много важно.

— О, не съм искал да Ви преча — отвърна той като сдържаше усмивката си. — Само ми кажете името си и аз ще изчезна завинаги. Трябва да свържа лицето Ви с някакво име. Ще ми трябва името Ви, когато си мисля как се разхождате в този бял пуловер. Вие сте пищна дама и аз се обзалагам, че знам пороците Ви.

— Д. Д.

— *Името ти*, казах, а не шибаните инициали. — Той закри уста с едрата си длан в израз на престорено неудобство. — Извинявай, вероятно не псуваш.

— Това е името ми. По документ. Така е.

— Глупаво е.

— Защото не познавате майка ми. Тя беше почитателка на Дорис Дей и била бременна с мен... — Д. Д. млъкна. Мексиканецът я бе уплашил толкова, че за малко да му каже истината. А тя бе, че майка й взела решението, след като гледала първия филм на Дорис Дей в края на четирийсетте. Ако признаеше това пред човек, който можеше да смята, той щеше да открие, че тя е на трийсет и пет, а не на двайсет и осем, както казваше.

— Гледала Дорис Дей в някакъв филм в средата на петдесетте — преди трийсетина години — и решила да ме кръсти така. Е, добре, сега знаеш всичко за името ми, така че, чао.

— Чао, Д. Д. — отвърна той и миг преди да се обърне, добави: — Знаеш ли к'во си мисля?

Д. Д. поклати глава.

— Мисля си, че двамата с теб няма да сгрешим... — След което се върна на бара.

Щом се увери, че ще остане незабелязана, Д. Д. хвърли поглед към отдалечаващата се фигура. Перко — тя го знаеше, — с походка като на Джон Уейн, с големи и бавни крачки и си въртеше задника.

Д. Д. погледна двете диетични пепси-коли. Поне беше сама (за момента, но кой знае кога този мексиканец ще започне да й досажда отново?). Д. Д. обмисли вариантите. Можеше да позвъни в „Сизърс“ и да помоли да я свържат с Озгуд Пърси. Лошото бе, че телефонът се намираще близо до Досадника Донесъл Колата, който седеше сам и пиеше. Той несъмнено щеше да реши, че тя се интересува от него, а не идва, за да телефонира. Другата възможност бе да седне в колата си на тъмния паркинг, което също не бе добра идея, защото мексиканецът щеше да я последва, тя бе сигурна.

Най-доброто, което можеше да стори, бе да напусне бара, да се качи в колата си и да се прибере вкъщи. Искаше да го направи, би го направила...

Само че Озгуд Пърси щеше да остане съкрушен, когато пристигнеше и откриеше, че тя си бе тръгнала, преди „най-важния

разговор в живота им.“

Дали наистина беше толкова важен?

Да, трябваше да признае Д. Д., вероятно бе. Така е, по дяволите. Разговорът щеше да се върти около бъдещето, тяхното бъдеще, нейното и на Озгуд Пърси. Или, по-точно, дали щяха да имат общо бъдеще.

Всичко бе станало много бързо, едва за две седмици. Той беше шеф на залата с рулетките в „Сизърс“, отговаряше за всички рулетки и собствениците на казиното го бяха попитали дали е съгласен да поеме салона им в Атлантик Сити.

Но зад предложението им се криеше премълчаната истина: съвсем скоро, ако се справяше с работата си, а той щеше да се справи, тъй като я обожаваше, щяха да го назначат за шеф на смяна, което означаваше, че преди да навърши четирийсет, вече щеше да отговаря за всички хазартни игри по време на една от трите осемчасови смени в огромен хотел с казино. Кариерата му несъмнено се развиваше отлично.

Проблемът на Д. Д. бе, че Озгуд Пърси не се интересуваше от кариерата си и дори нямаше да замине за Атлантик Сити без нея.

Утре бе крайният срок, в който той трябваше да отговори с „да“ или „не“. Тази вечер бе крайният срок, в който тя трябваше да му отговори с „да“ или „не“.

Озгуд Пърси бе наясно, винаги е бил наясно. Оставането му във Вегас щеше да го съсипе. Вероятно пак щеше да се изкачи на върха. Но това със сигурност щеше да му отнеме много повече време, може би години, но майната му на времето, ако нямаше да го прекара с нея.

През целия си живот Д. Д. никога не се бе влюбвала толкова силно в мъж, както сега. Докато ѝ се бе случвало преди, тя бе наблюдавала резултата с интерес. Но сега, въпреки че нямаше никакво отношение към садомазохизма, намираще за толкова очарователно да има около себе си мъж, който да ѝ робува. Поне този път.

Тя харесваше Озгуд Пърси. Наистина, наистина! Но, за Бога, Атлантик Сити се намираще в Ню Джърси, което означаваше сняг и зима, а тя бе дете на юга, родено и отраснало в Сан Диего, което прекарваше ваканциите си на Хаваите. Двама от съпрузите ѝ бяха от Хаваите. Тя бе планирала живота си така, че максимално да избягва студа.

Но в случая не ставаше въпрос само за климата, защото зад предложението на Озгуд Пърси да се премести с него, се криеше мълчалива покана да се премести при него. Тя знаеше какво ще последва...

Не пропускай шанса си: любов...

А след любовта?

Заставаш на края на пропастта: брак...

А ужасната истина?

Д. Д. не бе сигурна какъв ще бъде нейният отговор. Във Вегас бе животът, във Вегас бе топло, но във Вегас си скъсваше задника от бачкане в „Голдън нъгит“. А обидите, подмятанията и всичко останало, което търпеше от сганта, събрала се на Фримонт стрийт.

В Атлантик Сити вероятно също щеше да има живот, но определено щеше да има и студове. Но нямаше да ѝ се налага да работи. Озгуд Пърси го бе заявил недвусмислено. Това щеше да бъде ново начало. Тя щеше да обзаведе жилището, което щяха да наемат в каквото стил пожелаеше и след като той станеше шеф на смяна, щеше да разполага с власт. Бе поел по пътя към големия успех, а и пътуването с него щеше да бъде нещо невероятно; след трима съпрузи, чието имущество, събрано накуп, в най-добрите им години не правеше трийсет хиляди долара. Провалил се футболист, учител по плуване и културист, който се занимаваше с амбулантна търговия на витамини, когато не се оглеждаше в огледалото. (Първият беше съседът ѝ от близката улица в Сан Диего, другите двама бяха хавайските ѝ придобивки).

„Божичко — зачуди се Д. Д.; — дали да хвърля монета, за да реша бъдещето си? Ези, оставам тук, тура — заминавам за Джърси?“ Какво щеше да отговори, какво, по дяволите, щяха да промълвят устните ѝ, когато Озгуд Пърси седнеше срещу нея и я погледнеше с цялата си любов, изписана на лицето му, под черния парцал на главата му, който той постоянно подбутваше с пръст.

— Той сигурно ще има... има всички задници, които пожелае.

Д. Д. премигна, напълно объркана.

Мексиканецът се бе върнал, още по-пиян от преди, и стоеше до масата със сведен поглед.

— Сигурно ти е вързал тенекия... Не искам да те обидя, разбираш ли? Но щом той твой „приятел“ постъпва така с теб... и те

кара да „обмисляш нещо много важно“, сигурно си има цял куп мадами, дето го чакат. Ако, разбира се, „той“ съществува и не ме лъготиш, 'щото вече е четири и половина.

Четири и половина! Д. Д. не повярва на часовника си. Но повярва на гнева, излъчван от черните очи на пияния. Постъпи така, както постъпваше винаги когато бе силно уплашена: престори се на безстрашна.

Той съществува и ще дойде, не е необходимо да те лъжа, ясно ли е?

Но мексиканецът не се оттегли уплашен.

— Да потанцуваме.

— Какво?!

Той протегна широката си длан.

— 'айде, само ние двамата.

Д. Д. поклати глава.

— Тук не се танцува... не е позволено.

— Бутнах няколко долара на стария боклук, така че да не го е грижа какво правим. Ще пусна на джубокса каквото пожелаеш.

Д. Д. не му отговори.

— „Стоунс“? Харесваш ли „Стоунс“?

Мълчание.

— *Трябва да харесваш нещо, за Бога!*

Тя прошепна:

— Манилов...

— Добре, ще пусна Манилов.

— Не искам да танцувам, наистина не искам. Не съм в настроение. Моля те.

— Може би по-късно ще бъдеш в настроение.

Мълчание.

— *Отговори ми!*

— Може би по-късно.

— „По-късно“ ще е нашата парола, разбираш ли?

— Добре, добре, разбрахме се отвърна Д. Д., без да я е грижа какво казва, защото след като мексиканецът си тръгна, тя видя на паркинга да влиза една кола, която спря до нейната. След секунди Озгуд Пърси влезе забързано в бара. В този миг, с перуката и с всичко останало, той много приличаше на съдържател на заведение.

Озгуд спря на прага, откри я с поглед и се втурна към сепарето ѝ, повтаряйки „Извинявай, извинявай, извинявай, беше истински кошмар“. Седна срещу нея и я хвана за ръка.

— Да се махаме оттук — помоли Д. Д.

— Дорис, току-що пристигам — отвърна Озгуд Пърси. Сините му очи я гледаха изненадано.

„Защо непрекъснато забравям за сините му очи?“, запита се Д. Д. Винаги си е падала по синьото. Само един от тримата ѝ съпрузи бе имал сини очи, единственият, за когото Озгуд Пърси знаеше. Каза му бе, че са се развели; защо да изпада в подробности?

А как понякога я наричаше Дорис. Никой друг не го бе правил и това ѝ харесваше. Защо непрекъснато го забравяше?

— Има един пиан, който ме закачаше. Да тръгваме и да се приберем в моя апартамент, преди да се е случило нещо.

— Аз съм тук и няма да се случи нищо. Моля те, не забравяй, защо сме тук — не искам да те свалям или да изливам чувствата си към теб — искам да разговаряме разумно, като зрели хора, без да се разсейваме, окей?

Тя се поколеба, но кимна.

— Чувствам се по-добре, когато ти си тук.

— Поласкан съм да го чуя, и ако това беше вярно по принцип, всичко щеше да е наред, но подозирам, че имаш предвид „чувствам се по-добре, когато ти си тук точно сега“, тъй като ти си красива жена, седяла си сама и някакъв пианица те е уплашил.

— Прекалено умен си за мен. Не го отричай.

— Първо, не искам да се отклоняваме от темата. Не съм прекалено умен за теб и да оставим този въпрос, защото не затова искахме да се срещнем тук. Второ, нямаше да решиш, че съм прекалено умен, ако знаеше причината за закъснението ми.

— Кажи ми.

— Отново се опитваш да отклониш темата, Дорис, моля те.

— Съвсем накратко и ще поговорим. Обещавам. Не е в стила ти да закъснееш дори секунда, да не говорим за половин час. Така че, дължиш ми някакво обяснение.

Озгуд Пърси се облегна и скръсти фините си ръце с безупречен маникюр.

— Двама саудитци — принцове, предполагам, — млади, тъпи и пияни изгубиха над двеста и петдесет хиляди в очакване на двойна нула. Нямах представа как пилееха парите си, не че за тях имаше някакво значение, те са толкова богати. Забавлявах се, докато дойде време да застъпи следващата смяна и повярвай ми, аз вече си мислех за теб, когато те изведнъж се ядосаха, заявиха, че са били измамени, че всички сме били замесени и настояха да се срещнат с управителя на казиното. Така че отидохме в кабинета му, и тъй като аз бях отговорен, той ме помоли да му обясня случая. Бях много обезпокоен, че закъснявам за срещата ни и не можах да се справя — говорих несвързано като някой училищен нехранимайко, който се опитва да обясни защо не си е написал домашното. Накрая всичко се изясни, но ни отне известно време. Ето защо...

— Вече е „по-късно“ — обади се едрият мексиканец и се насочи към сепарето с пиянската си походка.

От джубокса се разнесе гласът на Бари Манилов: „Аз пиша песните.“

Озгуд Пърси вдигна поглед към далеч по-едрия от него мъж, пое дълбоко дъх и каза:

— Разговаряме.

— Това е нашата парола, скапаняк — отвърна мексиканецът и протегна ръка към Д. Д. — Манилов, както пожела.

Озгуд Пърси погледна Д. Д. и зачака.

— Казах му го, само за да се отърва от него. Отговорих му, че може би по-късно ще потанцуваме, исках да го разкарам.

— Всичко наред ли е? — попита Озгуд Пърси, вдигнал поглед към мексиканеца.

Пияният изглеждаше объркан за момент.

— Всичко наред ли е? Момичето каза „да“, тя иска да танцува с мен. Появяваш се ти, караш я да промени решението си и ме питаш дали всичко е наред? Ти луд ли си, бе? Нищо не е наред! — Той хвана Д. Д. за китката и я задърпа: — 'айде, идвай!

Д. Д. употреби цялата си сила и се освободи.

Мексиканецът отстъпи няколко крачки, преди да възвърне равновесието си. Усмихна се на Д. Д.

— Силна си — похвали я той. — Един плюс за теб. Харесва ми, когато жените се правят на силни в началото, 'щото като свърша с тях,

те са много слаби. Мислиш ли, че това ще ти хареса, Д. Д.?

— Той знае името ти? — учуди се Озгуд Пърси.

— Вече ти обясних, че трябваше да се отърва от него.

— Какво още си му казала, докато аз се ядосвах заради някакъв саудитски боклук?

Мексиканецът се върна до масата.

— Много неща — как непрекъснато хленчиш и не можеш да го вдигнеш. Каза ми достатъчно, нали, Д. Д.?

— О, по дяволите! — изруга Д. Д. и поклати глава.

Озгуд Пърси се протегна и я потупа по ръката. Сетне погледна мургавия пияница.

— Времето ти изтече, ние трябва да си говорим, така че довиждане.

Мексиканецът се ухили и пристъпи към сепарето.

Озгуд Пърси впери поглед в по-едрия мъж.

— Не мисля, че искаш да ме ядосаш — рече той.

Д. Д. ги наблюдаваше. Ако не познаваше Озгуд Пърси, щеше приеме суровото му изражение за чиста монета. Но тя го познаваше и в гласа му, без значение колко се опитваше да го прикрие, звучеше леко колебание. Тя го долови: дрезгавият глас, страхът.

— Не ме интересува какви игрички ще играете вие двамата. Аз си тръгвам — заяви тя и понечи да стане.

— Не мисля така — отвърна мексиканецът и я бутна обратно в сепарето. — „По-късно“ приближи, ти и аз, и Манилов.

— Докосна я два пъти — обади се Озгуд Пърси. — Предупреждавам те. Не го прави отново. Ясно ли е?

Мексиканецът вдигна ръце на нивото на раменете, с дланите напред.

— Няма да я докосвам, докато тя не ме помоли. — Той смигна на Д. Д. — Но имам един въпрос?

Озгуд Пърси зачака.

— Искам да разбера нещо... — започна мексиканецът. След което изкрещя: — Мога ли да докосна теб?

Произнасяйки тези думи, той протегна огромната си ръка, стовари я внезапно върху главата на Озгуд Пърси и дръпна перуката.

Стана толкова бързо, толкова неочаквано, че Д. Д. нямаше време да отмести поглед. Тя видя как Озгуд Пърси моментално почервеня,

премигна и сведе поглед. Д. Д. не можа да се сдържи, думите ѝ се изплъзнаха от устата и тя тъжно промълви:

— О, Озгуд!

Нищо осъдително, единствено по тона ѝ проличаваше, че е седнала срещу прекалено издокаран, дребен мъж, който не може да спре да се изчервява — и в момента въобще не прилича на съдържател.

Мексиканецът отстъпи назад от сепарето към правоъгълните дървени маси и размахваше перуката. Изглеждаше много щастлив и повтаряше: „Е-е-е-е“, като малките деца, когато си играят.

Озгуд Пърси се изправи — лицето му все още бе червено — и се насочи към другия мъж.

— Дай ми я.

— Ела и си я вземи — отвърна мексиканецът и отстъпи назад.

— Моя е и аз си я искам.

— Ето тук е — каза мексиканецът и я размаха над главата си, сетне я протегна и разтърси.

— Дали не хапе? — попита той и се разсмя гръмогласно.

— Внимавай какво правиш — предупреди го Озгуд Пърси и пристъпи бързо към него.

Мексиканецът мина зад една от масите и, когато Озгуд Пърси скочи към него, той вече се намираше на два метра разстояние и продължаваше да се смее.

Д. Д. гледеше смаяна и двамата, отстрани изглеждаше така, сякаш възрастен мъж се готви да се сбие с добре облечено момче.

Мексиканецът се криеше зад масите, размахваше перуката и се смееше подигравателно, когато избегнеше опитите на Озгуд Пърси да го достигне. Озгуд Пърси изглеждаше скован в сравнение с пиянските движения на мургавия мъж.

Изведнъж и двамата спряха като застинали от двете страни на една маса. Мексиканецът протегна перуката достатъчно близо, така че Пърси да я вземе. Той направи опит да я сграбчи, но отново бе прекалено бавен и ръката му увисна във въздуха, а едрият мъж отстъпи назад, полагайки огромни усилия да спре смеха си.

Д. Д. видя приятелят ѝ да хвърля бърз поглед към нея. Лицето му все още бе червено, но изглежда той събираше сили за по-голямо усилие, може би решително. Д. Д. излезе от сепарето и се затича към него, защото единствената причина Озгуд Пърси да е все още цял-

целеничък, бе повратливостта на мексиканеца. Двамата не бяха заставали достатъчно близо, че да се сбият, и когато стигна до масите, Д. Д. извика рязко името на приятеля си. Той я погледна и това й даде време да стигне до него, да го хване за ръцете и да му каже:

— Моля те, моля те, да си тръгваме.

Озгуд Пърси я изгледа, преди да отговори.

— Тя струва много пари, специална е.

— Майната им на парите, Озгуд!

— Озгуд? — попита гигантът. — Озз-гуд? Никой не се казва Оззззз-гуд.

Д. Д. пристъпи и прошепна:

— Той не иска перуката, той е просто един хулиган. Остави го, ще му омръзне. Така разсъждават хулиганите, само търсят повод за кавга.

Озгуд Пърси се поколеба.

Д. Д. не искаше да го обърква повече, затова тихо прошепна в ухото му:

— Страх ме е, моля те, помисли малко и за мен, а? Искам да си тръгна, Озгуд, моля те.

Озгуд Пърси се съгласи.

— В такъв случай... — въздъхна той дълбоко, хвана я за ръка и я повлече към далечната врата на празния бар.

— По-бързо, а? — каза му Д. Д. — Уплашена съм до смърт.

Те ускориха крачка, отдалечиха се бързо от масите и минаха покрай стария барман, който седеше и наблюдаваше отстъплението им.

— Не се бой — успокои я Озгуд Пърси и стисна ръката й.

— Не мога да не се страхувам от него — отвърна Д. Д. и погледна назад към едрия мексиканец, който ги гледеше как си тръгват.

— Можех да се справя с него — отбеляза Озгуд Пърси.

— Зная — бързо се съгласи Д. Д.

— Не искам да се хваля, но се бия много добре.

— Разбира се, при твоята работа това е задължително.

— Точно така. Когато тръгнеш от Фримонт стрийт, трябва да използваш юмруците си, ако искаш да оцелееш.

Д. Д. бутна силно стъклената врата. Тя се отвори, двамата се озоваха навън и тръгнаха към колите си. Нейната бе малък и евтин „Шевролет“, купен на старо, докато той караше английски автомобил

— „Роувър“ — не защото бе шикозен, а по-скоро защото бе много надежден.

Вървяха мълчаливо в студената нощ. Колите им бяха на десет метра пред тях, а входът на бара на десет метра зад тях. „По средата сме“, каза си Д. Д., но нямаше желание да се замисля по средата на какво. Хвърли поглед към Озгуд Пърси, който прокараваше дясната си ръка по плешивото си теме. Изглежда не успяваше да контролира този неволен жест.

— Мразя едрите типове, които мислят, че проклетият свят е техен — извика Озгуд Пърси. — Трябваше да го пребия. По дяволите!

Той се закова на място и погледна намръщено към залязващата луна.

Д. Д. чакаше и го наблюдаваше. Беше облечен в дрехите си от казиното: връзка с безукорен възел, бяла риза, тъмно сако, тъмни спортни панталони. Неговото галене по голия череп вече я изнервяше и тя хвана ръцете му и поднесе лакираните му нокти към устните си.

— В моята работа най-добре е да си джентълмен, но понякога е много трудно да бъдеш такъв, Дорис. У всекиго има по нещо животинско.

— О, абсолютно.

— Един въпрос: тръгва ти се не по-малко, отколкото на мен, нали?

— О, стига — отвърна Д. Д. и отново пое към колите. — Как можеш да ме питаш, след като аз те накарах да си тръгнеш?

— Питам те, защото във въпроса ми може би има зрънце истина.

— Сигурно си пипнал някакъв саудитски вирус или нещо подобно, щом приказваш такива глупости.

— Ядосан съм, Дорис — имам ужасен нрав. Старая се да не ме виждаш в такава светлина. Смяташ ме за джентълмен, защото така искам аз, но част от мен е съвсем близо до джунглата, вярваш ли, че...

Той спря внезапно, защото чу нещо зад гърба си. Двамата се обърнаха. Мексиканецът бе отворил рязко вратата на бара и пристъпваше в нощта. Беше облечен в прилепнала към тялото риза, тесни джинси и ботуши.

Д. Д. погледна Озгуд Пърси, видя го да примигва. Тя все още държеше ръцете му и усети как те започват да треперят.

— Изпрати ме до колата ми — помоли го тя.

— Разбира се — отговори той. — Ще направя каквото ми пожелаеш.

Зад тях гласът на мексиканеца проряза мрака.

— О-о, Оззи. Оззи-Уоззи — повтаряше напевно той.

Тогава закрачиха бързо към колите си. Д. Д. извади ключовете си, отключи шофьорската врата на своя шевролет и изчака Озгуд да я отвори, за да седне вътре.

През това време мексиканецът непрекъснато повтаряше „Оззи-Уоззи“.

— По дяволите, стига толкова! — ядоса се Озгуд Пърси.

— Просто се опитвам да привлека вниманието й — усмихна се мексиканецът и протегна ръката, в която държеше перуката. — Не ми трябва, Ози-Уози, не знам какво да я правя. Хайде, твоя е — изсмя се той и размаха перуката в мрака.

Озгуд Пърси впери поглед в Д. Д.

— Да тръгваме, а? — попита го тя.

Той се насочи към другия мъж. Бавно.

— Озгуд, за Бога! — извика Д. Д.

— О, Д. Д. — извика мексиканецът, — можехме да си прекараме чудесно. — Замълча за миг, сетне продължи: — Може би все пак ще го направим, стига Ози-Уози да няма нещо против. Имаш ли нещо против?

Озгуд не отвърна нищо, просто продължи с колеблива стъпка към по-едрия мъж.

— Много си делови — каза мексиканецът. — Не искаш да си побъбрим, а Ози?

Деляха ги около три метра. Озгуд Пърси спря. Пристъпи напред с по-малка крачка. Два метра и половина. Мексиканецът размаха перуката. Усмихна се на Д. Д. и каза с престорено тънък глас:

— Браво, Ози, ела да си я вземеш.

Метър и половина.

Д. Д. седеше зад волана и наблюдаваше как Озгуд протяга дясната си ръка към перуката. Беше толкова близо, пръстите му достигаха на около педя от нея. Оставаха десетина сантиметра, когато перуката се изплъзна от ръката на мексиканеца и падна на земята.

Озгуд Пърди се втренчи в нея:

— Отдръпни се.

— Защо?

— Просто се отдръпни.

— Веднага щом ми обясниш защо, Ози.

— Да го наречем съображения за сигурност.

Мексиканецът ахна подигравателно.

— Не ми вярваш? След всичко, което се случи между нас? Наистина ли смяташ, че ще се опитам да ти извъртя някой номер?

— Всичко е възможно.

— Ози, нека ти съобща нещо: няма смисъл да ти въртя номера.

— Извърна се, погледна към Д. Д., която седеше вцепенена зад волана, и извика: — Д. Д. не се намесвай, прибери се в колата.

Озгуд Пърси се извърна към нея, като обърна гръб на мексиканеца. Д. Д. изкрещя, но нямаше нужда.

Защото мексиканецът не се помръдна. Стоеше си усмихнат, докато Озгуд Пърси отново го погледна.

— Разбираш ли какво искам да кажа? — попита мексиканецът.

— Нямам нужда да въртя номера на педераст като теб...

Преди още да довърши изречението си, той пристъпи към Озгуд Пърси и замахна с огромния си юмрук към лицето му.

Объркана и невярваща на очите си, Д. Д. видя как приятелят ѝ се наведе рязко и отстъпи бързо назад. Още по-бързо пристъпи напред и заби десния си юмрук в стомаха на мексиканеца. Едрият мъж изгуби равновесие и залитна към Д. Д., която седеше в колата. Преди мексиканецът да се опомни, Озгуд Пърси се нахвърли върху него и го обсипа с канонада от удари, които го повалиха на земята. Там той се запревива, останал без дъх и притиснал стомаха си с ръце.

Със свити юмруци, Озгуд Пърси пристъпи към поваления пияница, близо, но не прекалено и започна да обикаля около него в изчакване.

— Озгуд? — промълви Д. Д. когато се съвзе.

— Млъкни! — нареди ѝ Озгуд Пърси.

— Но...

— Затвори си проклетата уста, Дорис — заповяда ѝ той с тон, който никога не ѝ бе държал. — Няма да си тръгнем докато не приключим. — После подритна мексиканеца. — Но не ти ще решиш кога.

Мексиканецът седна замаян и каза тихо.

— Съжалявам, когато пия се забравям. Обичам да се забавлявам понякога... само че понякога това, което е забавно за мен, не е забавно на останалите. Наистина съжалявам. Край. — Той протегна дясната си ръка. — Помогни ми да стана, а?

Д. Д. знаеше, че това е уловка, но Озгуд Пърси бе такъв наивник, че не се усети. Преди тя да успее да го спре, той протегна ръка на мексиканеца, хвана го и му помогна да се изправи.

И тогава му падна в ръцете. В мечешка прегръдка мексиканецът обхвана слабото тяло на по-дребния мъж, повдигна го на трийсетина сантиметра от земята и извика:

— Задник, шибан задник!

Все още във въздуха, Озгуд Пърси се извърна наляво, сетне надясно, освободи се от хватката на гиганта и го нападна на свой ред. Нанесе удар с дясната си ръка в стомаха на мексиканеца и, когато той го пусна, за да се защити, Озгуд заби юмрука си в лицето му. Мексиканецът отново вдигна ръце, но без никаква полза, защото Озгуд отново поразил стомаха му. Едрият мъж се опита да отстъпи и да се измъкне от ударите, но противникът не му даде никакъв шанс. Д. Д. ги наблюдаваше как се бият между роувъра и шевролета. Мексиканецът се строполи с вик и тя излезе от колата, заслушана в гневните викове, които се разнасяха наоколо. Почуди се дали да се втурне към телефона в бара и да повика ченгетата или да заобиколи колата и да зарита мексиканеца, или да го наложи с чантата си, или може би да...

Но тя не направи нищо, просто остана на място.

Вцепенена. Засрамена.

Мексиканецът продължаваше да крещи:

— Ще те убия, малък гадняр.

Виковете му обаче заглъхваха, все по-тихо произнасяше „убия... убия...“ и накрая... накрая се чу притъпения звук от още няколко удара, но по-бавни. След миг се разнесе стон и нечия глава се удари в паважа. А след това, след това... тишина.

Не, не точно тишина — защото тя долавяше в мрака отчаяното му дишане, — но той бе замлъкнал.

— Озгуд — прошепна Д. Д.

Никакъв отговор.

— Озгуд, добре ли си?

Д. Д. искаше да се втурне и да види дали всичко е наред, но се боеше да не би той да лежи проснат на земята и мексиканецът да я очаква с огромните си ръце.

— Озгуд, хайде.

Мексиканецът едва ли стоеше на краката си — не и след побоя, нанесен му от Озгуд. Озгуд беше прекалено бърз за него, трябва да го бе победил.

Защо тогава не ѝ отговаряше?

Тя долови някакво движение в тъмното от другата страна на шевролета ѝ. Движение и звук — кашляне, сякаш някой дереше гърлото си. Сетне видя две ръце на предния капак на шевролета.

Големи ръце.

Големи и червени, кървави.

„По дяволите“, промърмори на себе си Д. Д.

— Божичко, Озгуд, аз съм...

— Вече ти казах, Дорис, затвори си проклетата уста. Научи се да ме слушаш какво говоря. — Докато произнасяше тези думи с равен глас, той стоеше несигурно на краката си срещу нея. Лицето му бе червено. По ризата и вратовръзката му също имаше тъмни петна.

Огромните ръце се плъзнаха по капака на колата.

Озгуд се наведе, хвана ги и ги върна на мястото им. Отново се наведе, този път съвсем леко и пред погледа на Д. Д. се появи мексиканецът, когото Озгуд дърпаше за косата.

След косата тя видя лицето му. Или това, което можеше да се види — кръв бликаше от устните му, цялото му лице беше окървавено, кръв се стичаше дори от клепачите му. Озгуд продължи да го дърпа нагоре и когато мексиканецът се бе полуизправил, той блъсна напред едрото тяло и то падна върху капака на колата.

Озгуд Пърси остана неподвижен за миг, за да си поеме дъх. Накрая хвана грохналия гигант и го вдигна от колата.

— Е, свършихме ли? Чакам да ми отговориш. Трябва да ти съобщя следното: надявам се да искаш още, повярвай ми. Последните няколко минути ми доставиха истинско удоволствие. Мога да те бия цяла нощ.

Мексиканецът премигна отново и потри с ръка очите, за да избърше кръвта. Тя продължаваше да тече от устните му.

— Искам да ми отговориш — продължи Озгуд Пърси, отстъпи назад и сви юмруци в знак на готовност.

Д. Д. гледаше как мексиканецът се признава за победен. Напълно. Той отметна глава назад, вдигна ръце с разтворени длани и каза:

— Не прави нищо, моля те! По дяволите, остави ме!

Озгуд го попита тихо:

— Свършихме, нали?

— Божичко, остави ме, не искам да имам нищо общо с теб. Извинявай, извинявай.

Озгуд направи лъжливо движение с дясната си ръка.

Мексиканецът изпищя силно и залитна назад.

Озгуд го хвана и го изправи.

— Беше гадно да те плаша, така правят животните, а аз не се държа като тях, но го направих и знаеш ли защо?

Мексиканецът поклати глава.

— Не.

— Защото ти си животно и събуждаш животинското у мен, унижаваш хората както си искаш...

Мексиканецът го гледаше безизразно.

Озгуд отпусна ръцете му.

— Не разбираш за какво ти говоря, нали?

— Не.

Озгуд Пърси отстъпи назад и разтри очи. Промълви тихо:

— Мисля, че изпусна нещо, което ми принадлежи.

Мексиканецът продължи да го гледа и да трие кръвта от челото и очите си.

— Перуката ми, ако обичаш.

— О, да, веднага, съжалявам — отвърна мексиканецът и забърза към мястото, където я бе изпуснал, наведе се, не успя да я вземе, коленичи, вдигна я и с бързи крачки се върна при своя противник.

— Като нова е, не съм я повредил, виждаш ли? — протегна я той.

Озгуд я взе.

— Не си я повредил, но искаше да го направиш, искаше да ме унижиш.

Мексиканецът отстъпи крачка назад.

— Не, наистина...

— Не ме лъжи! Какво щеше да направиш, ако ме беше победил?

— Нищо, нищо... Кълна се, честна дума.

Озгуд отново сви юмруци.

— Може би щях да те обера.

— Ами нея? — Озгуд посочи Д. Д.

— Не знам.

— О, аз знам. Щеше да ме обереш и да изнасилиш жената, която обичам.

Последва пауза, преди мексиканецът да отговори.

— Не бих я наранил.

Озгуд Пърси сграбчи неприятеля и го блъсна силно в роувъра. Едрият мъж вдигна ръце, за да се защити и каза:

— Не ме удряй повече. Стига, нали ти донесох перуката както пожела? Аз не съм лош човек.

Озгуд Пърси погледна към Д. Д.:

— И ти се страхуваше от него.

После се обърна към мексиканеца.

— Знаеш ли какво си ти? Един страхливец... и освен това имаш лош дъх.

Махна с ръка на мексиканеца да изчезва. Той се поколеба, но не за дълго. След минута вече тичаше неуверено, като се съвземаше полека, прекоси паркинга, сви зад ъгъла и изчезна.

Озгуд Пърси гледаше след него, без да помръдне.

Д. Д. заобиколи забързано колата, понечи да го прегърне, но спря. Кръвта по сакото, ризата и вратовръзката му все още не бе засъхнала, но не това я спря. По-скоро погледът му. Нима нещо го измъчваше? Защо изглеждаше тъжен, когато трябваше да танцува от щастие?

— Добре ли си?

Никаква реакция. Последва само кимване.

Д. Д. се поколеба, не знаеше какво да прави, но го хвана за ръцете. Кожата им бе одрана тук-там, но не бяха разранени. Поднесе ги към устните си и ги целуна нежно.

— Божичко, ти направи... — започна тя.

— Не искам да говоря за това.

— Не искаш да говориш? Как можеш да не говориш за това? Та ти преби тази гадна горила, Озгуд, такова нещо не се отминава с

мълчание. Искам да кажа, по дяволите, колко мъже, джентълмени като теб, които се обличат добре и извършват умствен труд биха имали куража да си премерят силите с подобно чудовище? Да не говорим как го накара да моли...

— Той беше пиян, Дорис, разсъдъкът му бе размътен, в противен случай вероятно би ме размазал...

— Глупости, вярвам на очите си...

— Не желая да говорим повече, по дяволите. Разбираш ли?

— Не си го изкарвай на мен, Озгуд. — Тя не харесваше начина, по който я гледаше.

Тогава той омекна.

— Не си го изкарвам на теб. Просто... не така възнамерявах да премине вечерта. Трябваше да обсъдим важни неща.

— Зная.

Той тръгна обратно към бара.

— Къде отиваш?

Озгуд й посочи.

— Пак там? Не можеш да влезеш в този вид.

Той премигна, погледна дрехите си и видя червените петна.

— О!

Изведнъж се смути, сякаш не знаеше какво да прави.

— Трябва да се изчистиш. И може би да изпиеш чаша кафе. Не изглеждаш в подходяща форма да обсъждаме важни въпроси.

— Но аз съм във форма — изкрещя Озгуд и се огледа наоколо, още по-объркан.

— По-добре да се прибереш в къщи, да се преоблечеш, да се измиеш. Ще карам след теб — каза Д. Д. и посочи колите им.

— Може би — съгласи се той, отиде до своя роувър, отключи го и влезе вътре.

Тя се качи в шевролета си, запали двигателя, махна на Озгуд и потегли след неговата кола към жилището му — приличен, едностаен апартамент, който се намираше на по-малко от пет минути от бара. Озгуд винаги живееше близо до работното си място. В случай, че нещо изникнеше и се наложеше да отиде там, той се отзоваваше веднага. Ето защо се издигаше — беше се посветил на работата си, човек не можеше да иска повече от него.

Д. Д. паркира малко по-надолу, защото пред блока имаше място само за една кола. Озгуд остави вратата отключена и когато тя влезе, той вече бе свалил окървавените си дрехи и се разхождаше само по бельо и чорапи с ластици. Д. Д. мразеше ластиците, но тази вечер не толкова силно както друг път.

— Ще ти приготвя банята — каза тя.

Когато ваната се напълни, го повика. Озгуд все още бе по бельо, но поне бе махнал ластиците.

— Остани във ваната колкото искаш. Заслужи си го. Аз ще гледам телевизия.

Тя отиде в хола и пусна телевизора. Нямаше какво да гледа, освен състезания. „Майната му“, помисли си Д. Д., не това желаше сега. Изключи телевизора, обиколи хола, отиде в спалнята, прокара пръстите си нагоре от широкия черен колан, по бялата блуза, докато достигна връхчетата под сутиена. Натисна леко и внимателно зърната си.

В този миг тя желаше единствено Озгуд. Не можеше да се сдържи. За първи път изпитваше толкова силно влечение към него. Така бе и със съпрузите ѝ — и с тримата — докато беше женена. Но копнежът ѝ по Озгуд Пърси се появи още когато той се биеше в мрака, а мексиканецът викаше, Д. Д. чуваше ударите и знаеше, че тя е причината за този бой — походката ѝ, външният ѝ вид, гърдите, които докосваше сега. Едва се овладя край колата, надигащата се страст я накара да изпита срам.

Отвори гардероба му и затърси бялата му копринена пижама. Озгуд имаше само една пижама от коприна — подарък от нея и нищо не го възбуждаше по-силно от гледката на Д. Д. облечена само с горнището ѝ.

Тя остави бялото копринено горнище на грижливо постланата спалня, поколеба се и го взе. Заглади завивката с ръка и премести двете възглавници по средата на леглото. Тихо, но без никакво колебание, тя се съблече като не свали единствено сутиена си. Внимателно го подръпна надолу, така че вместо да обхваща гърдите ѝ, да ги повдигне още повече — нещо, което бе правила заради Озгуд само веднъж и тогава направо го побърка.

Облече коприненото горнище, закопча го, с изключение на двете най-горни копчета, и се огледа в огледалото.

Не беше дете и знаеше, че мнозина биха я нарекли доста едрогърда, но понякога знаеше как да се държи с определени мъже. Повдигна се на пръсти — така краката ѝ изглеждаха по-стройни. Знаеше, че сега настъпва един от тези моменти, нямаше никакво съмнение, че Озгуд Пърси скоро щеше да се съвземе. Просто, за да се увери, тя взе големият свещник от масата и запали свещта с кибрит.

Отиде до полуотворената врата на банята и почука.

— Търся един господин на име Роки Балбоа, убиецът на гиганти. Тук ли е?

— Дорис, не желая да говорим за случилото се, вече те предупредих. Какво искаш?

— Косата ми ще побелее от скука.

— Ами, смятах, или ти така ми каза, че мога да полежа във ваната колкото си искам.

— Тогава бях по-млада.

— Добре, дай ми една минута — въздъхна той. — Трябва да обмисля въпроса с Атлантик Сити...

— Уф...

— Какво?

— В момента това не ме интересува. Има нещо по-важно и то е: сбръчкана кожа.

— А?

— Мразя вида на сбръчкана кожа, когато човек престои твърде дълго във водата.

Тя протегна ръка, напипа ключа на стената и изгаси лампата. Възцари се мрак, нарушаван единствено от свещта.

— Стани, Озгуд.

Той не можеше да откъсне погледа си от нея.

Тя остави свещника на умивалника, взе една голяма бяла кърпа и щракна с пръсти.

— Бавничък си, но то е от възрастта. Е, излез от водата.

Той се изправи във ваната и протегна ръка към нея.

— Не и докато не се изсушиш — заповеднически произнесе тя и като пое ръката му, нежно я избърса. — Другата.

Озгуд понечи да я прегърне.

— Не ставай нахален, по дяволите.

— Чуй...

— Не ме интересува какво ще кажеш, убиецо. Подчини се като добро момче.

Тя избърса и другата му ръка.

— Добре, излез. Излез и се обърни.

Д. Д. почувства тежкото му дишане, докато го галеше по гърба.

— Обърни се.

Той се подчини и ръцете му се озоваха на гърдите ѝ.

— Искаш ли да докоснеш зърната ми с език?

— Да.

— Има едно условие.

— Каквото поискаш.

— Изгори проклетата перука.

Озгуд премигна, отстъпи назад и я погледна.

— Мислех, че харесваш перуката ми. Или поне нямаш нищо против нея.

— Имам нещо против нея, мразя я, не искам да я виждам повече!

— Тя отблъсна ръцете му от тялото си. — Не те чух да казваш „да“!

— Тя ме подмладява, вдъхва ми увереност.

Д. Д. му подаде кърпата и се обърна.

— Избърши се, след като аз не ти вдъхвам увереност, по-добре да се разделим.

Той я прегърна през кръста, придвижи дланите си нагоре по коприненото горнище и започна нежно да ги движи в кръг.

— Това трябва да ме възбуди? Не става. Нищо няма да ме възбуди, освен думата „да“.

— Да, добре, по дяволите, окей, да. Ще я изгоря и ще поканя съседите, ако този факт ще те направи щастлива.

Д. Д. се обърна и взе кърпата. Целуна Озгуд, вмъкна езика си в устата му, после го извади. Започна да попива водата от гърдите му и бавно продължи към стомаха, заобиколи члена му, избърса бедрата му и го докосна с пръсти. Беше твърд, което не я изненада, изненадващи бяха размерите му. Дали винаги е бил расов жребец? Може би, но това бе нещо, върху което тя предпочиташе да не се замисля, както и сините му очи. Тя коленичи и го пое в устата си за миг. Почувства го как започва да се движи напред-назад.

Тогава Д. Д. се изправи, притисна се към него, отведе го бавно до леглото, легна с крака върху възглавниците, прегърна го и изстена от

удоволствие, когато той проникна в нея. Тя склучи краката си около него, затвори очи, протегна ръце и погали стегнатото му тяло. Откри зърната на гърдите му и започна да ги масажира докато те се втвърдиха. Някъде далеч в мрака на паркинга се носеха виковете на мексиканеца, тя повдигна бедрата си и синхронизира движенията си с неговите. Захапа едната си ръка за китката, за да не извика, защото доскоро вдигаше голям шум. Вълните на оргазма вече се надигаха, приказен дар от стеснителния як мъж над нея, едно животно, което ѝ принадлежеше, и кой би си помислил това само преди час?

— Кога тръгваме? — успя да попита тя.

Той спря и я погледна.

— Продължавай.

Озгуд се подчини. И той се бе задъхал.

— Атлантик... Сити?

— Да.

Въпросът му я шокира.

— Защо? — попита Озгуд.

Д. Д. се поколеба, защото знаеше какво очаква да чуе от нея, но то не бе истина. Ако трябваше да отговори откровено, щеше да каже „Защо не?“ или „Искам да опитам от всичко“ или „Няма да е толкова лошо“. Но не можеше да постъпи така, не и с плешивеца, който копнееше да чуе лъжата ѝ. И тя отвърна:

— Обичам те.

Все пак имаше зрънце истина. Бе привързана към него. Донякъде. И може би нещата щяха да се развият както той искаше. Първо щяха да се преместят. По-късно щеше да дойде и любовта, последвана от брак. Всичко бе възможно. Ако от връзката им не излезеше нищо, е, може да не я биваше в математиката и изборът ѝ на мъже — вече три пъти — да не беше от най-сполучливите, но, по дяволите, майната му, в едно бе сигурна — разводите ѝ бяха страхотни.

ТРЕТА ГЛАВА

ЕДИН ЖИВОТ В ДЕНЯ НА НИК ЕСКАЛАНТЕ

Сутрин винаги ставаше трудно.

Чувствата на У. К. Фийлдс^[1] към Филадельфия бяха пословични, но в представите на Ник Ескаланте Филадельфия бе Валхала^[2] в сравнение с Лас Вегас, градът, в който щеше да отвори очи за петхиляден път.

Чудеше се къде да отиде, но мисълта му се проясни и той избра Непал. Не бе ходил в Непал от месеци, глупаво, като се има предвид какво го очакваше там...

А той знаеше: колко пъти бе вървял сам по тесните хималайски пътеки и бе виждал гледки, които фотоапаратът не можеше да улови, докато накрая достигнеше целта си — селцето, чието име означава „гореща вода“ — Тотопани. То бе много специално.

Намираще се в най-дълбокия пролом на земята. От двете му страни, съвсем наблизо от двете му страни, се издигаха приказни върхове, легендарни върхове, най-високият сред които бе Анапурна — седем хиляди метра над клисурата. Но трябваше да прецени времето много точно. Да, винаги си струваше рисковете, гладът, студовете и така нататък. Да, дори да се озовеше в пролома по обед, споменът щеше да остане неизлечим.

Ами по здрач?

Тръгваше от селото към вече смрачената клисура, свиваше на запад и там, все още окъпан от лъчите на златното слънце, с цялото си величие се извисяваше Анапурна — върхът сякаш бе обхванат от огън — и той бе само негов. Стоеше сред мразовитите скали, пренебрегваше студа и наблюдаваше как слънцето се издигаше към Анапурна — златистите отражения се смалляваха, но ставаха по-наситени. Къде другаде щеше да намери подобен цвят, на кое друго място в тази страна, на този континент, на тази земя?

Неколцина били загинали там, така твърдеше мълвата. Те наблюдавали слънцето толкова дълго, че забравили за враговете си времето и студа. Неколцина били открити там, пак според мълвата, на

следващата сутрин от стари жени, наизлезли да събират дърва за огрев — основното гориво в района.

Но ако оцелееше по време на здрача?...

... и се върнеше в селцето с име, което означава „гореща вода“, и когато най-сетне заспеше, знаеше, че никой и нищо не би му отнел слънцето, което бе видял. То беше негово, място където разумът му, уморен от света, си отдъхваше; място вътре в него, което му помагаше да преодолее недоволството или поне да не му се поддаваше, или ако не...

Ник Ескаланте се размърда внезапно в леглото, защото концентрацията му отслабна и скоро клепачите му щяха да залепнат неволно...

Или ако се поддадеше на недоволството, тогава...

... тогава...

Направи отчаян опит да върне съзнанието си в най-дълбоката клисура. Не беше трудно, защото сега можеше да вземе самолет до Непал от много места — Банкок, Калкута, Делхи, и щом кацнеше там, да поеме с кола към подножието на планината, да измине пеш остатъка от пътя, просто да върви, да върви и скоро да се озове на Анапурна — бленуваното място — по здрач и... и...

Клепачите му замигаха, и той отвори очи. Беше десет часа — не бе необходимо да поглежда часовника; вътре в себе си сякаш имаше такъв. Винаги се будеше в десет, също както не можеше да заспи преди зазоряване. Нямаше откъде да знае, разбира се, че до следващата нощ, преди да заспи отново, щеше да се пролее много кръв.

Но само част от нея щеше да бъде негова.

Взе си душ, избръсна се, облече се както обикновено — маратонки, бели чорапи, панталони в цвят каки, синя риза с дълъг ръкав — и тръгна към омразния офис, приличащ на бомбоубежище.

Оставаше седмица до Коледа. Вегас беше пуст. Нито един голям магазин не работеше. Това рязко щеше да се промени с настъпването на двайсет и шести. Но засега пустинният вятър не обещаваше нищо друго, освен студ.

Със сутрешната поща имаше десет писма. Три отидоха на боклука, останалите седем бяха лично адресирани. Още щом седна и отвори първото, Ник знаеше, че нито едно от седемте не е от приятел

или от приятелка, на които той да липсва. Отново само смахнати писма.

Скъпи господин Ескаланте,

Простете ми, че нахлувам в напрегнатия Ви живот, не бих го направил, но години наред никой не може да ми помогне — проклетото куче на съседите лае по мен. Е, това мога да го преживея. Но преди около месец, кучката започна да сере пред вратата ми. Казах на собственика му да го обучи. Отвърна ми да се гръмна. Добре, обадих се на ченгетата. И те ми казаха да се гръмна, имали по-важна работа. **КЪДЕ ИЗЧЕЗНАХА ПРАВАТА НА ОБИКНОВЕНИЯ ГРАЖДАНИН?**

Трябва да добавя, че става въпрос за овчарка, тя е едра и когато се изхожда на стъпалата, цапа доста. Собственикът ѝ го смята за забавно, но ще промени мнението си, когато намери кучето си мъртво.

Именно затова Ви пиша. Господин Ескаланте, имате ли примка за кучета? Отпред ли се мята или трябва да се промъкна отзад, сякаш си имам работа с човек? Дали трябва да кажа „куч-куч, ела“, да му дам пържола и да го нападна, когато я заръфа?

Този проблем е много важен за мен и реших, че ако някой може да ми помогне, това сте Вие...

Ескаланте впери поглед в изписаните на машина листове и поклати глава. Как се души куче, за Бога? Той смачка писмото, метна го към кошчето и уцели точно в средата, не бе кой знае какво постижение, като се има предвид, че площта на целия му кабинет бе около дванайсет квадрата, а кошчето голямо.

Скъпи Ник Ескаланте,

Надявам се, че не Ви обиждам като използвам името Ви. (Имам предвид малкото име. Виж горе.), но ми е трудно да се обръщам към хората с „господине“. Заради

това ме уволняваха няколко пъти, защото аз съм — надявам се няма да го сметнете за самохвалство — куражлия. Никога не се предавам, без значение колко тежко е положението.

И така, постъпих на работа при един мой приятел, като наемник някъде в тропиците. Не ни казаха къде точно се намираме, разбирате ли, от съображения за сигурност. Плащат щедро, аз боравя добре с оръжия и т.н.

Приятелят ми, виждате ли, е безкрайно щастлив от съвместната ни работа, а на мен не ми остава друго, освен да се преструвам, че съм също толкова щастлив.

Ник — трябва да го споделя с някого, — гнус ме е. Джунглите ме плашат — пълни са с големи черни паяци и с онези малки риби, които мигновено те оглозват до скелет...

Не мога да се откажа, разбирате ли, защото (виж горе) никога не съм се предавал — става въпрос за името ми, а аз не трябва да го петня.

Но не мога да заспя по цели нощи и да избягам от кошмара, че някакъв питон ме души. Аз съм най-смелият човек, когото познавам, но точно там е работата, възможно ли е и смелчаците да изпитват страх? Вие изпитвал ли сте страх? Поне веднъж?

„Изпитвам страх в момента — помисли си Ескаланте, смачка и това писмо, подхвърли го към коша и отбеляза ново попадение. — Писмото ти е в състояние да уплаши всекиго. Защо не удушиш някоя овчарка и не се почувстваш по-добре.“

Той отвори следващото. Бе прочел едва поздрава „Сър“, когато телефонът извъня. Обикновено в толкова ранен час Ник оставяше секретаря да записва обажданията, но днес го очакваха толкова смахнати писма — със седем повече от обичайния брой, — така че той потърси спасение в телефонния разговор и вдигна слушалката.

Странен глас, принадлежащ на някой си Сайръс Кинък, потърси мистър Ник Ескаланте. Защо странен? Той затвори очи за миг. Защото бе самоуверен и същевременно нежен, тих. В акцента му също имаше

нещо странно. Освен това гласът принадлежеше на млад човек, определено под трийсет и пет години, а името Сайръс подхождаше на хора над шейсет.

Ескаланте се представи и се почуди кой, по дяволите, бе мъжът отвъд слушалката. Спомни си, че преди няколко седмици някой му бе писал, че ще има нужда от помощта му към края на месеца. Той погледна настолния си бележник. В него не бе отбелязано абсолютно нищо, с изключение на името „Кинък“, записано с молив в седмицата преди празниците.

— Мога ли да бъда откровен, мистър Ескаланте?

— И искрен. Може да откровеничите колкото си искате.

— Нямам чувство за хумор, мистър Ескаланте.

— Добре, току-що доказах, че и аз нямам, мистър Кинък. За какво искате да поговорим прямо?

— Няма Ви в телефонния указател.

Ескаланте не отвърна нищо, изчакваше другият да продължи.

— Аз съм предпазлив човек.

Произнесе го „прет-пазлив.“

— Щом пристигна в непознат град, се опитвам да разузная територията, прелиствайки телефонния указател. Не ме изненада броят на обявите, предлагащи компаньонки, а броят на църквите. И докато държах справочника в ръцете си, реших да погледна Вашата обява. Дали е голяма? Най-голямата? Дали е изпълнена с хвалебствия? Не зная какво точно търсех, но бях воден от любопитство и трябва да Ви призная, че останах огорчен, когато не Ви открих там. Аз съм голям комарджия, мистър Ескаланте, ако не Ви прозвучи твърде нескромно и отдавам голямо значение на сигурността. Потърсих името Ви под всеки синоним на „сигурност“, за който можах да се досетя, но не го открих.

— Трябвало е да погледнете на буквата „к“. Аз също не искам да се хваля, мистър Кинък, но разговаряте с единствения „компаньон“ в целия Лае Вегас, Невада.

— За такъв ли се представяте.

— О, да. Някой ми каза, че Робърт Мичъм се представял като „бъдеща звезда“, а аз мога да се нарека компаньон.

Последва пауза.

— Малко съм объркан — каза най-сетне Сайръс Кинък. — Когато Ви писах от Бостън — произнесе „Бахстън“ доста отчетливо, но изненадващото бе, че не се връзваше с акцента му, — го направих по препоръка на мой делови партньор и съсед, който бе ползвал услугите Ви и смяташе, че мога да сторя същото. Но когато човек играе комар, основната му цел е да спечели, разбира се, но на второ място идва преживяването, което за мен е много важно. Приятна ли бе вечерта? Не съм сигурен, че Ви намирам за особено приятен, мистър Ескаланте. Боя се, че съм прекалено сериозен, за да харесам шегите Ви. Бихте ли ми казали нещо повече за себе си?

— Почакайте за миг — имате предвид квалификацията ми?

— Нещо такова.

— Ами, пребивали са ме, хвърляли са ме във въздуха, лъгали са ме, стреляли са ме, така че нищо не може да ме учуди повече от това, което хората си причиняват едни на други. Квалифициран пилот съм, мога да управлявам всичко от двуплощник до реактивен самолет. Преподавал съм карате в Токио и съм чел лекции по икономика в Уортън. Мога да запамята първата страница на „Ню Йорк таймс“ само за пет минути и да ви я повтарям в продължение на пет седмици. Мога да проследя всекиго и навсякъде. Мога да издържа четирийсет и осем часа, без да спя или да намаля работоспособността си. Мога да вдигна двеста килограма десет пъти, без почивка. Три последователни години бях национален шампион по бокс. Говоря перфектно четири езика и мога да се справя с меню, написано на още пет...

— Исусе! — възкликна Сайръс Кинък.

— Не ме прекъсвайте, не съм свършил. Има още нещо!

— Още?

— Да. Обичам да лъжа.

От другия край на линията се разнесе изненадващ звук, наподобяващ детски кикот.

— Всичко, което ми казахте, лъжа ли беше?

— Не съвсем.

— Кое не беше истина?

— Страницата на „Ню Йорк таймс“ ми отнема десет минути.

— Пак ли лъжете?

— Както винаги.

— Отседнал съм в хотел „Гранд“, мистър Ескаланте. Елате в девет часа вечерта. Може би няма нищо лошо във Вашата духовитост. Може би аз съм прекалено сериозен.

— Девет часа, мистър Кинък — отговори Ескаланте и затвори телефона. Взря се за миг в стената. Обикновено не отговаряше на въпроси свързани с квалификацията му, но Кинък го интригува достатъчно, за да го направи. Лъжците често го заинтригуваха, особено в началото. През годините той бе имал много клиенти, но само един от тях живееше в Бостън, а той отдавна беше мъртъв.

Ескаланте прегледа остатъка от смахнатата поща. Последното писмо направо разкъса сърцето му. Беше написано с молив, с треперееща ръка и нямаше поздрав.

Аз съм на шейсет и две години и имам един въпрос. Прекалено стар ли съм, за да стана голям авантюрист като теб? Никога не съм пушил, нито пък съм се напивал, поддържам постоянно тегло от години.

Жена ми умря, та реших да опитам шанса си, по дяволите. Но имам ли такъв? Прекалено късно ли е да заживея опасно на тази възраст?

„Прекалено късно е за всички ни“, отбеляза Ник Ескаланте и стана от стола, защото вътрешният му часовник го уведоми, че е прекарал в кабинета си точно половин час, а по-продължителен престой там бе вреден за организма му. Нездравословен. Съсипващ.

Не му бяха нужни години, за да осъзнае, че в Лас Вегас не съществува такова нещо като добро меню. Но както повечето старомодни хора (Божичко, такъв ли бе станал? Да не може да спори с човек, прекарал тук пет хиляди сутрини), той знаеше къде да намери най-доброто меню, и то бе закуска, защото тя му понасяше най-добре.

А най-вкусната закуска в града поднасяха в кафенето на хотел — казино „Силвър спуун“, само на една пряка от офиса му. Или още по-точно на маса номер 75. Неговата маса. Запазена винаги за него.

Рокси работеше в кафенето като шефка на дневната смяна от самото отваряне на заведението преди повече от двайсет години.

Ескаланте ѝ бе направил услуга веднъж и оттогава масата стана негова. Точно единайсет и половина, както всеки ден.

Малко време му бе отнело да се научи да си подбира храната, бързо се научи и да чете по лицата на хората. Ако останеш във Вегас достатъчно дълго, всеки започва да ти прилича на телевизионна или кинозвезда. Рокси, например, в зависимост от това към кое поколение принадлежите, ще ви напомни или на Телма Ритър или на Риа Пърлман, забавната брюнетка от „Бар Наздраве“.

Това, което правеше маса номер 75 по-хубава от останалите, бе една архитектурна грешка. Сводестият таван на кафенето в „Силвър спуун“ даваше странна акустика. Ако седнеш на седемдесет и пета, никой от съседните маси няма да чува разговорите ти. На петдесет и осма, само през две маси, бе съвсем друго нещо: дори най-слабия шепот от нея отекваше гръмко на седемдесет и пета.

Кафенето бе любимото му място в целия град. Неофициалният му офис. Седеше тук от единайсет и половина до два часа след обед почти всеки ден, след което се връщаше около четири за чаша кафе и оставаше докогато пожелае. Всеки, който искаше да го открие, знаеше къде да го намери.

Рокси му махна радостно, когато той влезе в заведението.

— Изпускаш Библейското лице, Ники — засмя се тя, взе едно меню и се насочи към седемдесет и пета. — Настаних го на петдесет и осма преди двацет минути.

„Библейското лице“ бе прякорът, с който Рокси наричаше помощник-управителя, блондин с ангелско лице — приличаше на актьора Рики Шрьодер на трийсет години, — много набожен човек, но сваляше мадами не по-зле от всеки друг в града. Той стоеше край рецепцията и щом се появеше някоя привлекателна самотна жена, Библейското лице нареждаше тя да получи стая номер 899. Найлощата стая в хотела. Той подкупваше свой приятел, работещ като пиколо, да се грижи банята да е в окаяно състояние — водата или не искаше да тече, или не искаше да спре, или пък тоалетната се запушваше. Тогава Библейското лице почти сигурно получаваше оплакване от 899-та. Отиваше лично в стаята, установяваше повредата и придружаваше привлекателната жертва до огромна самостоятелна стая с монтирани на тавана огледала и кръгла вана и настояваше тя да му се обади, ако възникнеше някакъв проблем. Той оставяше визитката

си и на сбогуване стискаше ръка по начин, който казваше, че ако даматата се почувства самотна, винаги може да разчита на него.

Настанил се удобно, Ник се огледа и през няколко маси видя Библейското лице да разговаря с невероятно елегантна дама на около четирийсет години. Доста красива.

— Този град не е подходящ за доверчиви хора, Мари... — шепнеше Библейското лице.

— Кой гамбит използва? — попита Рокси.

— Опасният град — отвърна Ескаланте.

— Няма да му се даде лесно.

— О, напротив, тя самата не съзнава колко скоро ще стане.

Рокси кимна и отиде да му донесе първата чаша кафе.

— Изпитал съм го на гърба си... — продължаваше Библейското лице. — Когато пристигнах във Вегас за първи път, мислех си, че това е начина да забогатее бързо, след като всички го правят...

— Лицето ти показва, че човек може да ти има доверие, Милтън...

— Затова се оправях толкова добре, Мари, и щях да продължа да го правя, ако не бе този огън, който ме изгаряше...

— Имаш предвид съвестта си?

— Виждаш ли колко бързо го разбра? О, Боже...

Ескаланте седеше на масата си и се стараше да не обръща внимание на мъчението. Сега щеше да използва номера със „специалната личност“.

— Ожених се съвсем млад, Мари... Не нося халка, така че не би могла да го узнаеш, освен ако аз не бях пожелал... бракът ни бе ужасен, не вървеше...

— Искаш да кажеш „нещастен“? — попита Мари.

— О, Боже... ти намери точната дума... — възкликна Библейското лице, вперил тъжен поглед в масата. — Не мога да я напусна заради децата... и вече съм свикнал, като изключим... Понякога, използвайки някоя запушена тоалетна, съдбата ме среща със специална личност като теб... чувствителен човек, какъвто си ти, ме кара да се замисля какво би представлявал животът ми... Днес ти си заминаваш, връщаш се към работата си в туристическата агенция с целия й блясък..., а аз оставам тук със съпругата си, която мрази обичните ни деца...

Рокси се върна с кафето. Ескаланте вдигна пръст, за да я предупреди да пази тишина. Тя седна до него.

Библейското лице гледаше красивата дама право в очите, взе ръцете ѝ в своите.

— Мога да взема ключа за един апартамент, който струва хиляда долара на вечер... с изглед към целия Лае Вегас, разстлан в нозете ни... ти си свободна завинаги, но аз съм свободен само до един часа. Скъпа, остави ми някакъв спомен...

Настъпи продължителна пауза, докато тя най-сетне кимна. Библейското лице стана и погледна към Рокси.

— Ще го пишеш ли на сметката ми, Рокс?

— Разбира се, Милт.

Бившите вече клиенти от петдесет и осма маса напуснаха кафенето с доближени едно към друго тела.

— Не е толкова красив, просто не разбирам — учуди се Рокси, изправи се, за да заеме мястото си край вратата. — Наистина не разбирам.

— Той го желае толкова силно — отвърна Ескаланте.

Рокси сви рамене и го остави сам.

Ник отпи от кафето си и се замисли накъде да поеме? В Нова Зеландия имаше един ледник, по който можеше да кара ски в продължение на цели трийсет километра, трийсет километра, направо невероятно...

Не, днес вече бе ходил в Хималаите, а навън бе хладно...

... онзи остров от Канарските — Лансароте, точно така, на стотина километра от африканския бряг, — бе едно много специално място. Лансароте, и не само заради гледката на вулканичните кратери...

... а заради плажовете от черен пясък, които го мамеха безмълвно...

Никога не се бе разхождал по плаж от черен пясък.

Сега на острова се издигаше луксозен хотел. Ескаланте бе изчел всичко, което бе успял да открие за пътуването дотам, и когато бе научил, че хотелът ще обезобрази Лансароте, изпита съжаление, защото бе опознал острова, още преди на него да бъде построена каквато и да било модерна сграда. Но той знаеше как да превъзмогне лошите новини, защото не трябваше да позволява на тълпата да осуети

намеренията му, можеше да се справи с тълпата. Имаше много прост начин черният плаж да стане негов — да спи на него, да прекара нощта на открито и, когато изгревът озари небето, да бъде там сам и светлосините води да мият черния пясък.

Ескаланте впери поглед в чашата си и мислеше, че ако свалянето на мадами бе от толкова голямо значение за Библейското лице, то за него най-важно бе да не се застоява на едно място. Никога да не полага главата си на една и съща възглавница два пъти.

Ако вярваше в Бог, то неговият се наричаше Движение.

Нямаше място, което да не би желал да посети. Знаеше най-прекия път към изгубения град на инките и бе чел и изследвал пътеката високо сред облаците, водеща дотам. А в Ню Йорк бе запаметил подреждането на картините в основната галерия на музея „Фрик“, където бяха изложени платната на Търнър, Рембранд, Коро. Знаеше и работното време: от десет до шест от вторник до събота, в неделя — от един до шест. Понеделник — не, тогава беше затворено. И входът в този най-велик сред малките музеи струваше точно един долар. След „Фрик“, едно от местата, които можеш да посетиш в Ню Йорк, е онова заведение на Източна 86-та улица, където правят най-добрия хотдог в целия град, и то много евтино. Но пътешествията не бяха евтини, не и ако искаш да видиш всичко — да се шляеш есенно време из Бургундия, например, както предлагаше брошурата, прибрана в някоя картонена кутия в стаята му.

Двайсет хиляди долара. Ето какво му трябваше. Годишно. Само че една година бе нищожно малко време. За една година само загряваш, след нея едва започваш да забравяш своите пет хиляди сутрини.

Безспорно, той се нуждаеше от сто хиляди долара. Точно така. Пет години свобода. В момента, както си седеше в „Силвър спуун“, цялото му състояние — реалистична оценка на всичко, което притежаваше — бе на стойност около триста долара.

Но ноември бе ужасен месец. И първата седмица на декември не бе много по-добра. Но най-хубавото нещо на късмета е, че той се мени. И неговият щеше да се промени, както при всички останали.

Ще се сдобие със своите сто хиляди долара в брой. Това не подлежи на съмнение. Но най-лошото нещо на късмета е, че той

никога не се задържа дълго. Един ден — най-вероятно скоро — птичката ще кацне на рамото му и тогава той ще я сграбчи.

Просто трябваше да бъде готов. Щеше да бъде готов. Знаеше го. Това, което не знаеше, бе, че след по-малко от петнайсет часа от този миг в „Силвър спуун“, в който гледаше как Озгуд Пърси влиза забързано в кафенето, в ръцете му ще се озоват сто хиляди долара.

— Стана, стана, по дяволите — извика Озгуд Пърси, докато сядаше срещу Ескаланте и прокарваше дясната си ръка по плешивото теме, прикрито досега от перуката.

Ескаланте го погледна.

— Как можеш да бъдеш такъв гадняр, Оз, да ми говориш така?

— А?

— Каза ми, че съм страхливец и имам лош дъх. Това не е просто оскърбление, а смъртна обида.

— Изплъзна ми се в разгара на боя. И като стана въпрос за гадняри, защо не ме предупреди, че ще ти потече толкова кръв от устата — уплаших се, че съм развалил всичко.

— Просто искам да те държа нащрек.

Озгуд Пърси извади портфейла си.

— Нови-новенички, от банката.

Той отброи пет банкноти от по сто долара и ги остави на масата.

Ескаланте погледна парите.

— Не сме се разбрали за толкова.

Озгуд Пърси не отвърна веднага.

— Аз не съм мошеник.

— Никой не казва, че си.

Не съм мошеник, а и мога да броя и твърдя, че сумата е точна и ще ти обясня защо. Всичко е записано... Кога? Преди два дни, когато дойдох при теб и те попитах: „Имаш ли нещо против да те пребия?“, ти остана заинтригуван, поинтересува се защо и аз ти обясних, че имам приятелка, която не изгаря от желание да дойде с мен в Атлантик Сити, защото, както подозирам, тя ме смята за смотаняк. Казах ти, че ако ме види как се бия и побеждавам някой здравеняк, за да й покажа, че ме бива, тя ще промени мнението си. Дотук всичко вярно ли е?

Ескаланте кимна.

— Тогава ти се съгласи: „Окей, никога не съм правил нещо подобно. Промяната може да ми допадне“. Ти отиде в бара, аз закъснях с половин час и така нататък. Бяхме се договорили следното: сто и петдесет за твоето време и за неприятностите, още сто и петдесет, ако тя дойде в Атлантик Сити, значи триста. Споменах ти, че може да има и премия. Казах ти, че ако тя просто се съгласи, защото тук ѝ е скучно, или защото настоявам, ще получиш триста. Но ако се окаже прав за това, което чувствам с цялата си душа — че тя ме обича, че ме обича истински, — и ако нейната любов е причината за съгласието ѝ, ако това, че те пребия ще я накара да ме види в истинската ми светлина, тогава ще получиш премия от двеста долара, то прави общо петстотин.

— Какво се случи?

— О, по дяволите, стана както предполагах. След като обеща, че ще дойде с мен, аз я попитах защо? Тя остана изненадана, но призна истината: тя ме обича.

Ескаланте седеше с поглед вперен в банкнотите, припомняйки си обърканата жена с бяла блуза, втъкната в панталоните, начина, по който тя го погледна и промълви „Манилов“, как бе разговаряла с него и му бе отвърщала повече отколкото трябваше...

— Ще взема само триста — рече Ник Ескаланте.

Закуската му винаги започваше като сцена от „Пет леки пиеси“. За начало изпиваше чаша прясно изцеден сок от грейпфрут, а всички хотели във Вегас, разбира се, го имаха в менюто си, само че под „прясно изцеден“ имаха предвид „прясно замразен“.

От години насам започваше с грейпфрут, разрязан на две половинки и голяма чаша с лед. Беше станал доста сръчен в изстискването на плода в чашата, без навън да попадне нито капка, разбъркваше дълго преди сокът да стане достатъчно студен. Излизаше му скъпо, но човек трябва да си доставя удоволствия, макар и дребни.

Той разбъркваше сока и пиеше второто си кафе, когато го потърсиха по телефона. Застанала близо до касата, Рокси му махна с ръка и вдигна слушалката във въздуха. Ник кимна и отиде до нея.

— Мис Хелън Холистър — съобщи Рокси.

Ескаланте я погледна за миг и взе слушалката.

— Мис Холистър?

Дамата владееше добре гласа си.

— Точно така. В града съм, отседнала съм у една приятелка, която е в отпуск. Честнът стрийт 1108. Намира се в центъра, оттатък Фримонт. Надявам се да ме посетите. Скоро. Ако е възможно.

— Ще бъде „възможно“, ако ми отговорите на един въпрос.

— Слушам.

— Какви са тия глупости с „мис Холистър“, Холи?

— Защото исках...

Ескаланте я чу как си поема дъх. Тя вече не владееше гласа си. А страдаше. Холи знаеше какво е страдание.

— Защото беше важно... важно за мен да не действаш воден от... личен, а от професионален интерес... Имам нужда от теб, Ник... ще дойдеш ли?

— Съвсем скоро.

— Изпи ли си вече сока от грейпфрут? Ако не си, гледай да не го пропуснеш.

Ескаланте затвори телефона и поклати глава. Познаваше я от четиринайсетгодишна и още тогава тя имаше склонност да се държи покровителствено с хората.

В един и четвърт паркира взетия под наем форд пред къщата на Честнът стрийт 1108. Всичко, което Ескаланте притежаваше, бе взето под наем — апартамент, офис, кола. Дори бе наел един склад край Моухови роуд. Той работеше денонощно и Ник можеше да оставя там каквото си поиска — най-вече неща, необходими му при пътуванията, книгите и списанията събрани през годините. Когато спечелеше своите сто хиляди, когато вземеше в ръце банкнотите, щеше да изчезне за по-малко от час. Още преди години бе планирал заминаването си до най-малката подробност.

Стигна до номер 1108. Позвъни, чу я да вика: „Отворено е“ и влезе вътре. Беше тъмно. Малка къща с две спални.

— Направила съм ти кафе в кухнята — провикна се тя от едната спалня. Той го откри, наля си и се върна в хола.

— Добре ли е? — долетя гласът ѝ.

— Да.

— Не се и съмнявам. Сто процента колумбийско.

— Холи, ако ще се криеш, по-добре да бяхме говорили по телефона.

— Не мисля, че ще пожелаеш да ме видиш.

— О, по дяволите, да не играем във филм на Джоан Крофърд?

Настъпи продължителна пауза. Сетне вратата се отвори. Холи пристъпяше бавно, но дори в тъмното Ник успя да види притворените ѝ очи, подутите устни, счупения нос. Тя се движеше неуверено. Носеше пенъоар. Вероятно всичко под него бе доста пострадало.

Беше важно да продължи да пие кафето си, така и направи.

— Здравсти, Мекс — каза Холи.

Той кимна.

— Викала съм името ти в спешното отделение. Един от лекарите ми го каза. Предполагам, че непрекъснато съм повтаряла „Мекс, Мекс.“ Решиха, че ти си този, който...

Ник я наблюдаваше в паузата. От всички тях, Холи беше с най-силен характер. Златното момиче. Оптимистката, която не допускаше съществуването на непрогледен мрак. „Но сега — помисли си той — няма начин, сигурно се е признала за победена.“

— ... който ме нападна — довърши тя най-накрая.

Явно бе запазила онзи силен характер, след като можеше да се шегува така. Когато я срещна за първи път, тя бе ходила на кино, и когато я попита за филма, Холи му обясни, че се разказвал за красиво момиче и отвратителен мъж, който го оправил. „Оправил?“, бе попитал Ескаланте. „Да — бе отвърнала четиринайсетгодишната Холи, — изнасилвил“.

— Снощи ли се случи?

— Да.

— Продължавай.

Отидоха до дивана и седнаха в двата му края. Той отпи от чашата с кафе и я наблюдаваше как се опитва да се настани по-удобно. След малко тя се предаде:

— Снощи имах среща. Приятен мъж. Прекарахме си добре, дърабъра... Нямахме представления, затова вечеряхме в „Сизърс“. По-късно отидохме в още няколко хотела и побъбрихме, докато той се измори. Споменах ли, че беше възрастен?

Ескаланте поклати глава.

— Ами, доспа му се, започна да прави глупави залози, беше пил и когато загуби доста пари, му предложих да спрем и задържим малкото останало, докато крупнето не ни усети. Мисля, че се

преструваше на по-издръжлив заради мен, но видях какво облекчение изпита, когато поисках да си ходим. Качихме се в стаята му, изпихме последна чашка преди лягане, поговорихме си и скоро аз си тръгнах. Чаках асансьора във фоайето, но когато дойде и вратите му се отвориха, той отиваше нагоре. Вътре имаше трима души, но само един от тях бе от значение.

— Пак ли?

— Той беше шефът, ясно си личеше, а двамата здравеняци се държаха като лакеи. Шефът, як като Сталоун, реши, че това е моментът. Явно не страдаше от комплекс за малоценност и ми рече: „’айде с нас на купон!“. Отказах му вежливо, но той отвърна: „Хей, прекалено съм красив, за да ме отблъскваш“, дръпна ме в асансьора и ми се ухили с италианската си усмивка. „Спокойно, не прави сцени“. Не изглеждаха пияни, а аз и друг път съм се озовавала в подобно положение. — Холи замълча и сведе поглед към ръцете си. — Мисля, че малко кафе ще ми дойде добре — каза тя и понечи да стане.

— И без това искам да си наляя още малко — спря я Ескаланте и се запъти към кухнята. Върна се с две чаши и ѝ подаде едната.

— До къде бях стигнала?

— До „подобно положение“ — отвърна ѝ Ескаланте.

Тя се усмихна.

— Асансьорът тръгна нагоре. Не погледнах на кой етаж спря, мисълта ми бе заета с други неща — например как да се измъкна при сгоден случай. Озовахме се в апартамента на Сталоун. Бяхме само четиримата и попитах: „Къде е купонът?“ Той ми отвърна: „Ти си купонът“, което изобщо не ми хареса. Попита ме обичам ли шампанско и аз му отговорих, че не ми се пие, а той: „Ей, та това е «Дом Периньон»“. Каза го сякаш трябваше да ахна от изненада, само че глупакът го произнесе „Доум Пеар-ин-ъон.“ Едва не избухнах в смях, но, както ти споменах, и преди съм се озовавала в подобни ситуации, затова отвърнах: „О, цял живот съм чакала да пийна глътка «Доум Пеар-ин-ъон»“. Трябваше да го произнесе като него, нали? Така, той щракна с пръсти и един от русокосите здравеняци отиде бързо до хладилника, и извади бутилката. Докато той я отваряше, Сталоун се извини и отиде в спалнята. Аз останах в хола с двете големи бавачки. Не ми бяха наредили да не мърдам, затова се приближих до прозореца и погледнах към „Стрип“. Реших, че най-добрият ми ход е, при първа

възможност да разкажа някоя сърцераздирателна история, защото предчувствах, че може би след половин час Сталоун ще стане настояща, а той не бе от хората, свикнали да получават отказ. След малко чух гласа му.

— Трябваше да се преоблека в нещо по-удобно!

Обърнах се и си рекох: „Холи, няма да издържи половин час“, защото бе свалил дрехите си и бе облякъл разтворен отпред халат — не го бе завързал. Каза на здравеняците, че по телевизията сигурно дават нещо, което ще им хареса, и те отидоха в спалнята. Той наля шампанско в двете чаши и дойде при мен: „О, ти си специална курва!“ Заради шампанското ли? — попитах го аз. А той: „О, не, специална си, защото ти си единствената курва в света, която ще го докосне.“

Престорих се на глупачка, премигнах и го попитах какво ще докосна. Сталоун се усмихна и сведе очи, за да погледне. Отговори: „Завистта на човечеството!“ Тогава за първи път изпитах силен страх, защото мъж, който нарича така члена си, не е с всичкия си.

Холи замълча.

Ескаланте я зачака да продължи.

— Опитах се да го отбия, но не успях. Няма да искаш да чуеш какво последва.

— Нямах желание да чуя и разказа ти дотук.

Холи кимна.

— И без това последвалите събития ми се губят.

Ескаланте също кимна в знак на съгласие, но се почуди защо тя изведнъж започна да лъже.

— Той си свърши работата, сетне здравеняците ме пребиха и аз се озовах изхвърлена на сервизното стълбище, а оттам — в спешното отделение.

Ескаланте отново сви рамене и зачака.

Тя извади банкнота от джоба на пеньоара си.

— Петдесет стигат ли за първия ти час?

— Днес е денят ми за благотворителност. За какво искаш да платиш?

— Искам да осъдя този кучи син, Ники. — Нова лъжа.

— Тогава си наеми адвокат, Холи. Аз не съм адвокат, не бих се справил в съда.

— Не зная нито името му, нито нещо друго за него, не зная как се казва, нито коя стая беше наел, откъде е или къде живее.

— Трябва да се обърнеш към детектив, Холи. Аз не съм детектив. От мен би излязъл още по-лош детектив, отколкото адвокат.

— Не познавам нито един проклет детектив! Познавам теб, а ти познаваш всички.

— Мога да ти дам имената на няколко много способни момчета.

— Защо постъпваш така, Ники? Защо отказваш да ми помогнеш?

— Винаги се стремя да разсъждавам логично. А логиката ми подсказва, че тримата господа, за които ми разказа, не са били — сигурен съм — изпълнителни директори на Ай Би Ем или „Чеиз Манхатън банк“. В кой хотел си била?

— „Крез“.

— Вкусът ти се подобрява.

— Много хора го харесват.

— Така е, но е вярно и следното: всеки гимназист в Америка знае, че в тази страна не съществува организирана престъпност. А всеки ученик от основното училище знае, че ако организираната престъпност се опита някога да стъпи в тази велика страна, то последното място, в което би опитала, е нашият прекрасен Лас Вегас. А всяко дете от детската градина знае, че ако организираната престъпност някога се настани тук, последният хотел, който ще бъде обхванат от тази зараза, ще бъде „Крез“. По дяволите, Холи, дори балерините там могат да разкъсат телефонния указател на две.

— Ти ще ми помогнеш, сигурна съм. Когато се ядосаш така, това означава, че няма да ме изоставиш.

Той стана внезапно, занесе чашата си в кухнята и се върна. Холи не бе помръднала.

— Оценявам всичко, което ще направиш за мен, Ники.

— Винаги си знаела как да ме ядосаш.

— Така е.

Ескаланте седна до нея.

— Тръгвам си, но искам да си изясним нещо. Холи, когато пристигнах в този град, ти беше само едно пълчиво хлапе, което живееше от другата страна на улицата...

— Върви по дяволите, винаги съм имала хубава кожа...

— ... тогава мафията се опита да ме наеме. Самият Бейби. Той още не беше голяма клечка, но си поговорихме и аз му казах: „Не, ако някой ще пострада, искам да го направя заради себе си, а не заради друг“. Бейби прие отговора ми. И оттогава винаги съм стоял далеч от тях и те са били далеч от мен. Не зная нищо за мафията, Холи и имаш честната ми дума, че нямам представа кой държи „Крез“. Нямам нито един свой човек там, кълна се.

— Винаги познавам, когато ме лъжеш и сега правиш точно това!

Така беше, познаваха се прекалено добре и не можеха да скрият нищо един от друг. Вероятно тази бе най-тъжната причина, че никога не станаха любовници. Или една от най-тъжните.

— Просто открий кой е той, за да мога да го осъдя и да го тикна в затвора. Няма да излизам никъде и ще чакам да ми се обадиш.

— Не чакай, няма да ти се обадя.

— Моят Мекс, който винаги прави каквото трябва — успокои се малко Холи.

С това убеждение тя го изпрати ядосан навън, в следобеда. Ник се качи в колата си, подкара я бясно, след няколко преки закова спирачките пред първия уличен автомат, изскочи и се обади в „Крез“. Помоли да го свържат със стаята за обслужващия персонал и реши да действа в разрез със закона.

— Обслужване, добър ден.

— Дайте ми Милисът, обажда се Годфри.

Милисът тежеше сто и трийсет килограма, което не би било много за Уилт Чембърлейн, баскетболиста с ръст 228 см, но беше прекалено за човек висок метър и шейсет. И въпреки размерите ѝ, мъжете си падаха по нея, така че тя обикновено бе в добро настроение. Преди няколко години бе имала неприятности, но Ескаланте ѝ бе помогнал да се измъкне.

— Кой Годфри? — попита Милисът, когато взе слушалката.

— Аз.

Тя снижи глас:

— Тук не обичат да ни търсят по телефона.

— Тогава ще бъда кратък. Виж дали можеш да откриеш нещо за мъж, приличащ на Сталоун, който държи апартамент, предполагам на някой от горните етажи, и се движи придружен от двама доста едри руси господи. Телохранители.

Пауза.

— Още ли живееш в Нейкид Сити?

— Да.

— Знаеш ли къде е негърския „Макдоналдс“?

— Разбира се, там правят най-добрата рибена чорба в целия град.

— А?

— Нищо. Да, зная къде се намира негърския „Макдоналдс“.

— Добре. Свършвам в четири. Ще бъда там в четири и петнайсет. Ако не дойда, значи не съм открила нищо, ако дойда, значи ще разговаряме.

— И последно — спря я Ескаланте.

— Давай бързо.

— Как ще те позная?

Той затвори веднага щом чу смеха ѝ, позвъни на Пинки, който наемаше съседния офис и имаше ключ от неговия, и когато Ник нямаше възможност да се отбие, Пинки проверяваше телефонния секретар за съобщения.

— Лима до Рио — каза Пинки, щом разбра кой се обажда. Това бе тяхна си игра. Когато Пинки откриеше времетраенето на някой полет между градове с непознати имена, той веднага питаше Мекс, като се надяваше да го хване в незнание, което, за съжаление, никога не бе успявал.

— Четири часа и петдесет минути — отвърна Ескаланте, когато Пинки се обади отново след няколко минути.

— По дяволите! — извика Пинки и продължи: — Е, съобщенията са две и са малко смахнати. Първото е от някой си Кинък, който иска да бъдеш въоръжен на всяка цена. — Той замълча. — Това означава ли, че трябва да носиш пистолет, а, Ники? За Бога, ти имаш ли такъв?

— Що за обиден въпрос към човек с моята професия? Разбира се, че имам пистолет. — Така си беше. С размерите на магнум. Със сивия цвят на смъртта. Освен всичко друго, бе изработен от дърво — преди години един негов клиент го бе издялал и му го бе подарил в изблик на ексцентрична признателност. — А второто?

— Няма име, напрегнат глас, три думи: „Преподобният казва моля.“ Има ли смисъл?

— Уви! — отвърна Ник Ескаланте.

Има книги, обикновено научни или документални, които постигат влияние и известност несъизмеримо по-големи от тиража им. „Несигурен въпреки благоденствието“ на Нейдър бе една от тях. Също и „Женската мистика“ от Фридън. А през 1978 година към първите две се присъедини и „Да притежаваш Господ“ от Дарил Пакстън.

Нейното съдържание бе една добре аргументирана атака срещу искреността и финансовата прозорливост на дузина водещи телевизионни проповедници — Робъртс, Суегърт, Фоуъл, Хъмбърт и прочие. Книгата бе написана стегнато, без всякакви хиперболи и бурята, която предизвика в обществото, се дължеше на един-единствен прост факт. До 1976 година Дарил Пакстън, преподобният Дарил Пакстън, бе също толкова преуспяващ телевизионен проповедник, колкото и останалите, които бяха обект на изследването му.

През седемдесет и шеста той получил просветление, че се е отдалечил от своя Бог и като израз на разкаяние и отчаяние, се отказал от славата си и написал „Да притежаваш Господ“. В книгата си, всъщност той бе най-рязък в онези пасажки, в които описваше своето отстъпление от правата вяра. Не бе скрил нищо, разнищваше мотивите си най-безмилостно, разкриваше най-подробно религиозното си двуличие. Ако в книгата имаше злодей, то той бе самият автор. И ако имаше героиня, тя бе съпругата му Ашли, чиято майка чела „Отнесени от вихъра“ докато била бременна и копнеела за син.

След като се бе запознал с тях, Ескаланте скоро бе осъзнал, че докато Дарил е бил невероятно несправедлив към самия себе си, същевременно е подценил Ашли. Тя бе нещо специално. Срещна ги през седемдесет и осма, но не бе станало по негово желание. Те бяха много известни в града, което се дължеше на факта, че телевизионното сладкодумие на Дарил бе насочено към самата крепост на Злото — Лас Вегас. Преди време Дарил бил глава на най-голямата и богата баптистка църква. През седемдесет и шеста той напуснал поста си и двамата се уединили докато не се появи книгата.

Един от най-големите му почитатели бе шефът на детективите Галоей и именно той ги запозна с Ескаланте. Пакстънови бяха

получили заплахи и се нуждаеха от охрана по време на обиколката им за представяне на книгата.

— Обиколка за представяне на книгата? — бе попитал Ескаланте. — Мен ако питаш, звучи много религиозно.

— Парите отиват за благотворителни цели. Те и без друго са много богати. Получили са наследство. И искам да бъдат в безопасност докато пътуват. Ще посетят Чикаго, а някои от заплашителните писма са били пуснати точно там. Поеми случая и ги върни живи, Франк Бък.

— Защо аз? — беше недоумявал Ник.

— Той те избра. Дадох му куп имена и Пакстън се спря на твоето, все пак е божи служител и вероятно е благоразположен към малцинството.

— А ако откажа?

— Тогава аз ще се заема с твоя случай, мексикански умнико. Не смятам, че ще искаш всяко ченге в този град да те тормози до края на живота ти, нали?

— Извикай тия християни — беше единственото, което Ескаланте бе успял да отговори.

Дарил Пакстън приличаше на актьора Спенсър Трейси. Петдесетгодишен, нисък здравеняк, побелял, той се здрависваше мъжки и гледаше хората право в очите. Докато говореше, цялото му същество излъчваше неподправена прямота, благоприличие, честност, доброта.

Ескаланте го намери за невероятно противен.

— Страшно любезно от Ваша страна, че ни помагате, мистър Ескаланте.

Освен това казваше „страшно любезно“.

— Не мога да си представя, че придружаването на двама чешити като мен и Ашли се покрива с представата Ви за приятно прекарване на времето.

Също и „чешити“.

— Едно нещо държа да Ви кажа: вече не се боя от нищо. Ако някога получите съобщение от мен, което гласи „Преподобният казва моля“, ще означава, че се страхувам. Но Вашата работа е да се грижите за Ашли. Ако някой реши да ме нарани, е, или аз ще се погрижа за себе си, или добрият Бог няма да пожелае да го направя.

Да не говорим за „добрия Бог“.

Стояха на стълбите пред дома на Пакстън, който не изглеждаше кой знае колко голям, но се намираще само на три къщи от Уейн Нютън, така че забележката на Галоуей, че двамата са богати вероятно бе истина.

— Ашли е отзад. Да се чупим оттук и да отидем при нея.

Никой не казва „да се чупим оттук“.

Ако по външен вид Дарил приличаше на Спенсър Трейси, то Ашли Пакстън нямаше нищо общо с Кетрин Хепбърн. За да я нарисува, човек трябва само да прави окръжности и да ги поставя една върху друга. Тя бе пълничка, но не чак дебела. Просто бе много ниска — около метър и петдесет и пет, — и всичко в нея — овалът на лицето, ръцете, дори пръстите — бе почти кръгло.

Тримата си побъбриха петнайсетина минути, но още в самото начало на разговора им Ескаланте осъзна, че дамата — балон е необикновено създание. Усмивката ѝ бе бърза и естествена — също част от нейната уникалност. Но най-необичайното бе спокойствието ѝ. И все пак тези неща изглеждаха по-незначителни в сравнение с очите ѝ. Не цветът им бе странен, макар да бяха тъмносини, нито пък размерите им, защото никой не можеше да отрече, че бяха големи. Имаше нещо повече, някаква пронизателност, която идваше от вътре, и докато я наблюдаваше, Ескаланте се надяваше никога да не е научавал каквито и да било държавни тайни. Защото ако знаеше такива и тя насочеше въпросително погледа си към него, той съзнаваше, че ще се окаже безпомощен.

На другия ден, в един след обяд, взеха полета до Чикаго, където Пакстън щеше да говори по телевизията. Пътуването се оказа спокойно, с изключение на едно телефонно обаждане. Малко след като шоуто на Донахю свърши, някой телефонира и потърси Ашли. Когато тя се обади, неизвестният бързо я доведе до истерия. Дарил я успокои, държа я в прегръдките си, докато спря да плаче и се върна към нормалното си спокойно състояние. Ескаланте попита дали може да направи нещо. Дарил поклати глава и отвърна, че когато си имаш работа с ненормални, най-разумно е да не им обръщаш внимание.

Дарил Пакстън заспа в самолета само десетина минути след като се бяха издигнали във въздуха на път за Чикаго. Ашли се обърна към Ескаланте.

— Той работи толкова много, че съм щастлива, когато му се отдава възможност да си почине.

Ник поклати глава.

— Тази книга му коства страшно много. Получихме куп заплахи. Разбирате ли, хората смятат, че сме предали църквата и някои смятат Дарил за въплъщение на Злото. За слуга на Дявола. Но аз зная, че моят мъж е достатъчно силен, за да устои на всеки дявол.

— Прилича ми на обикновено човешко същество.

Продължителна пауза. Сетне:

— Питам се дали в думите Ви нямаше сарказъм?

— Никога не говоря със сарказъм за клиентите си, мисис Пакстън.

— Не харесвате много Дарил, нали?

— Никога не коментирам личността на моите клиенти, мисис Пакстън.

Тя погледна през прозореца.

— Вярвам, че просветлението ще Ви поразии като гръм.

Ескаланте не отвърна нищо.

— И зная защо.

— Защо?

— Дарил е толкова добър, че Ви кара да стискате зъби, нали? Челюстта Ви боли, признайте си.

— Изглеждате ми изискана и умна жена, така че предлагам да използвате ума си, за да осъзнаете, че тази насока на разговора ни няма да е от полза и за двамата ни.

— Признайте си!

— Добре, трудно ми е да възприема съпруга Ви. Имам предвид не само начина, по който говори, по-скоро обикновените хора трудно приемат някой по-съвършен от тях. И ако той е съвършен, а Вие сте неговия другар в живота, то логично е да предположа, че част от това съвършенство е озарило и Вас.

— Внимавайте, имам зъл и остър език.

— Не се съмнявам.

— Вие сте арогантно копеле, мистър Ескаланте, и аз се изкушавам да го кажа на висок глас, но разбира се никога няма да го направя, именно защото съм съвършена.

Ескаланте започна да се смее. Тя се присъедини.

— Да поръчаме ли двоен скок и да се опознаем по-добре?

Той кимна и те сториха точно това. Докато пиеха втория двоен скок, разговорът се измести в посоката, която бе донесла на Ник известна слава.

— Чувствам се в безопасност с Вас — призна си Ашли.

— Не се безпокоях за себе си, но когато започнаха заплахите заради книгата, Дарил се загрижи за сигурността ми. Тогава той се посъветва с детектив Галоуей. — Тя помълча за миг. — Наистина ли сте толкова опасен?

— О, стига.

— Галоуей го твърди.

— Мнението си е негово.

— Казва, че е чел за Вас.

— Не искам да коментирам.

— Помогнали сте за написването на книга. Оказва се, че съм заобиколена от писатели.

Ескаланте отпи от уискито си.

— Как беше заглавието? Той ми го каза, но го забравих.

— Не съм написал нито дума.

— Но сте разговаряли с автора.

— За което ще съжалявам до края на дните си.

— Тогава защо го направихте?

Ескаланте сви рамене:

— От глупост. А тогава имах време за губене.

— Според сведенията ми сте били ранен и сте се възстановявали в болница. — Тя отвори чантата си и извади няколко ксерокопия на страници от списание. — Детектив Галоуей ми ги даде. — Ашли го погледна право в очите. — Бих желала да го чуя от Вас.

Ник отпи голяма глътка скок.

— Бях военен полицаи в Сайгон. Този офицер дойде при мен. Каза, че бил слушал за мен. Пишел книга, бил автор и на други, но тази щяла да бъде последната: „Нашият приятел Насилието.“

— Точно заглавието, което се опитвах да си припомня, доста е гадно, ако питате мен.

— И аз мисля така. Казах на онзи, наричаше се капитан Дан Макшейн: „Не, не става.“ Той беше прочут, но тогава аз не го знаех. Съществува цяла необикновена субкултура, в която имена като

Феърбеърн от Шанхай са съизмерими с Исус — та именно този Феърбеърн създаде така наречената „Таблица на смъртта“. Както казах, съществува една много странна група хора, която се опитва да подражава на Феърбеърн или на капитан Дан Макшейн. Както и да е, той дойде при мен докато лежах в болницата, и след като нямах какво друго да правя, той ми зададе няколко въпроса, а аз му отвърнах: „Окей, само не издавай, че си научил отговорите от мен.“ И така седмици наред той ме посещаваше и ме разпитваше, записваше си отговорите ми и изведнъж — май че беше през шейсет и осма — книгата се появи на бял свят. Стана класика, като „Хладна стомана“ или „Убий или ще бъдеш убит“. Нямах представа, че книгата е била публикувана, нито пък ме беше грижа. Преди десетина години Макшейн даде интервю.

— Това ли? — Тя размаха ксерокопията.

Ник потвърди.

— Първоначално бе публикувано в списание за наемници, но покъсно бе препечатано в много други издания. Почти ежегодно се появяваше в списания за самоотбрана, четени от хора, които мечтаят да станат наемници. Макшейн се бе разприказвал за книгата — трябвало да свали някакъв товар от гърба си, защото бил болен и не искал да му тежи на съвестта. Две от главите в книгата не били написани от него.

Ашли наплюнчи пръст и обърна една страница.

— „Предай се, за да спечелиш“ и „Ежедневна смърт“.

Ескаланте кимна.

— Защо да е толкова ужасно? — попита Ашли и зачете с тих глас: — „Автор на тези глави е един младеж на име Ник Ескаланте. Те са силни и всичко в тях е истина, но не смятам, че заслугата е моя. Сега Ник живее в Лас Вегас, където усъвършенства способностите си на телохранител. Репутацията му във военната полиция, преди да пострада, бе безупречна и мога да заявя, без колебание, че в ситуация, при която не се използва огнестрелно оръжие, той е най-смъртоносният жив човек.“ — Тя спря да чете. — Такива думи не могат да се нарекат лоша реклама.

— Да, дори е страхотна. Ежедневно получавам писма от смахнати, които ме питат дали бих се съгласил да убия един или друг човек или звяр. По телефона ми се обаждат разни диваци, които ме

молят да се бия с тях на живот и смърт. Не е имало по-значителна среща на наемници, на която да не са ме молили да произнеса реч. Мразя всичко това, Ашли. Писна ми от отживели призиви ала „Да дадем оръжие на маниаците“, които изгарят от нетърпение да избият комунистите в Гренада, така че да спасят света, като го вдигнат във въздуха и като не ме оставят на мира.

— Значи не сте жесток човек?

— Просто си върша добре работата — отвърна Ник Ескаланте.

Минаваше два, когато той спря пред дома на семейство Пакстън. Уейн Нютън се бе разраснал през шестте години, изминали от първата им среща, но кварталът продължаваше да процъфтява. Цените на недвижимите имоти се бяха качили, каквато и да бе причината за това.

Много неща се бяха променили оттогава. Бяха станали приятели, добре, че стана така. Пакстънови бяха отворили „Възелът“, чието име идваше от стария виц за това какво правиш, когато стигнеш до края на въжето? — връзваш възел и се обесваш. „Възелът“ се намираше в най-лошата част на Лас Вегас и бе създаден изцяло с парите на семейство Пакстън. Всеки можеше да намери там чисто легло и добра храна. Изхвърляха досадниците и пияниците, които не бяха готови да приемат благословията на АА (Анонимните алкохолици). Но мястото, общо взето, се посещаваше от тийнейджъри, хлапета, пристигнали в града в търсене на нещо, което не бяха открили. С нарастваща скорост те започваха да се плъзгат по наклонената права. „Възелът“ бе предотвратил куп самоубийства и бе донесъл промяна в ежедневието, която несъмнено бе за добро.

Единствената лоша промяна бе настъпила при Ашли, но тя никога не говореше за нея. Бе преживяла седем години изпълнени със страдание. Бедро, счупено на хлъзгавите плочки в банята, артрит — от обикновения, след него ревматизъм, така че ръцете ѝ вече бяха обезобразени, а болката никога не си отиваше. И накрая, преди две години, когато бе на четирийсет и осем, започнаха проблемите с клепачите ѝ.

В медицината това състояние бе известно като блефароспазми и не се срещаше толкова рядко — хиляди хора страдаха от него. По неизвестни причини, според някои микроинсулт в основата на мозъка, клепачите се затварят. Неволно. Без предупреждение. И остават затворени за секунди, понякога за минути и дори придържането им не

успява да прекрати спазъма. Клепачите стоят затворени, докато — никой не знае защо или кога — се отпуснат. Поради абсолютната непредсказуемост, повечето жертви стават функционално слепи, дори да имат отлично зрение. Ашли бе функционално сляпа от две години и макар да имаше възможност да се подложи на операция, тя реши да откаже, тъй като дори всичко да минеше успешно, част от лицето ѝ щеше да остане парализирана.

Ашли полагаше всички усилия да превъзмогне болестта си. В много отношения тя, разбира се, бе безпомощна, не можеше да кара кола, не можеше да се разчита на нея да свърши нещо, защото спазъмът се появяваше по всяко време и ако в този миг се опитваше да пресече улицата, логичните последици щяха да бъдат опасност, катастрофа или смърт. Просто не трябваше да бъде оставяна сама и Дарил почти никога не го правеше. Което, в края на краищата, не представляваше особен проблем. И без друго винаги са били като сиамски близнаци.

Единственият, който не се бе променил, бе самият Дарил. Беше съхранил спокойното си лице ала Спенсър Трейси, говореше по същия начин, грижеше се за Ашли по-добре отколкото можеше да се очаква, имайки предвид тежкото ѝ положение.

Отсъствието на каквато и да било промяна бе една от причините Ескаланте да остане толкова изненадан, когато вратата на семейство Пакстън се отвори преди той да успее да почука, и на прага се появи Дарил и му направи знак да влезе тихичко.

— Не искам Ашли да знае — прошепна Дарил. — Легна да подремне.

Пакстън го покани с жест и Ескаланте го последва в библиотеката. Дарил затвори вратата.

— Какво има? — попита Ескаланте.

— Пристигна една бележка. От Лос Анжелис — Дарил посочи бюрото. — Прочетох я и ти се обадох. Става въпрос за отвличане, Никълъс, а ние нямаме деца.

Съдържанието ѝ бе по-гадно отколкото можеше да се очаква. Ескаланте го прочете няколко пъти, като внимаваше да не я докосне. Бележката беше направена по обичайния начин — отделни букви и думи изрязани от вестници и списания, залепени на лист кафява хартия.

СКЪПИ БОГОМОЛЕЦО,
СКЪПО ШИБАНО, БОГОМОЛСКО КОПЕЛЕ,
ВРЕМЕТО ТИ НАЙ-СЕТНЕ ИЗТЕЧЕ —
ОТМЪЩЕНИЕТО Е МОЕ! ДОРИ СКАПАН БОГОМОЛЕЦ
КАТО ТЕБ ТРЯБВА ДА ЗНАЕ КОЙ Е КАЗАЛ ТОВА.

ИСКАШ ЛИ ОТНОВО ДА ВИДИШ СВОЯТА
ДУНДА? ИСКАШ ЛИ ТЯ ДА БЪДЕ В БЕЗОПАСНОСТ И
ОТНОВО ДА СЕ СГУШИ В ЛИЦЕМЕРНАТА ТИ
ПРЕГРЪДКА?

ОБЗАЛАГАМ СЕ, ЧЕ ИСКАШ. СЪМНЯВАМ СЕ, ЧЕ
ЩЕ СТАНЕ.

— Как да постъпя, според теб? — попита Дарил, надвиснал над рамото на Ескаланте.

— Не прави нищо, това е работа на някой луд. Каза, че е била изпратена от Лос Анжелис, нали? Това обяснява всичко. Във всеки случай, не съдържа инструкции да правиш каквото и да било. Според мен целта е да те сплаши. Сигурно е хоби на някоя откачалка.

— Не трябва да стоя със скръстени ръце, Никълъс.

— Тогава иди при ченгетата. Те те познават. За Бога, те дори те харесват.

— Не смятам, че ще го направя. Мислех да им позвъня, преди да ти се обадя. Но като размислих... Уплаших се да не започнат да задават въпроси и то не само на мен.

— Прав си, а Ашли си има достатъчно проблеми, ако имаш предвид нея.

— Ето защо се обърнах към теб — призна си Дарил.

— Ако искаш да направя нещо, ще проверя бележката за отпечатъци — но няма да открия нищо, освен твоите. Залагам живота си, че онзи е бил с ръкавици. Никой, освен теб не е докосвал бележката, нали?

— Само аз.

— Тогава я сгъни и я сложи в нещо, найлонов плик или чиста носна кърпа и аз ще се погрижа за останалото.

— Познаваш ли някой, който да свърши това? Без никой да разбере, никой от полицията?

— Имай ми доверие. Ще ти се обадя преди вечеря.

Той отнесе сгънатото писмо до колата си. Дарил го бе увил в носна кърпичка, кърпичката — в плик, а него — в амбалажна хартия, така щеше да бъде по-спокоен.

Първоначално Ескаланте възнамеряваше да посети и да потърси съвет от Принца-жаба, само че Жабчо всъщност бе специалист в областта на медицината. Жабчо не бе най-подходящият човек за тази работа. Ескаланте подкара към Хендерсън, на около двайсет и пет километра оттук, където живееше Лабораторният плъх.

Лабораторният плъх вече бе стар, приближаваше седемдесетте, но се справяше не по-зле от всеки полицейски експерт в Невада. Единственият му недостатък бяха някои негови натрапчиви идеи, довели до отчаяни действия и оттам до уволнението му от полицията. Но той бе успял да открадне достатъчно, та си уреди в гаража малка лаборатория. Точно пред нея паркира Ник Ескаланте малко след три часа.

Оказа се лесна работа. По-трудно щеше да бъде, ако на писмото бяха открили втори комплект отпечатъци, защото той щеше да принадлежи най-вероятно на автора. Но Ескаланте знаеше, че отпечатъците щяха да принадлежат на един човек. Знаеше още, че Лабораторният плъх е съсипан от начина, по който той се съгласи да го направи... а сетне отвърна поглед. Ескаланте бе вършил много услуги на Плъха, по принуда, но сериозни услуги. Извади една двайсетачка и му я подаде, уверен, че парите ще бъдат похарчени преди мръкване.

Негърският „Макдоналдс“ бе претъпкан с деца, защото коледната ваканция бе започнала преди няколко дни. Половината от хлапетата нямаха петнайсет години, а една трета от тази половина продаваше дейно трева или кокаин. Ескаланте отпиваше от кафето си и се надяваше Милисънт да не дойде. Но в четири и петнайсет тя се появи и седна до него с „Биг Мак“ и пържени картофи в ръка.

— Много жалко, че в жилите ти тече испано-американска кръв — каза Милисънт. — Ако беше черен, веднага щях да те вкарам в леглото.

— Така си приказваш.

— Не мисли, че имам расови предубеждения или нещо подобно, но никога не съм смятала хората от испанската раса за особено чистоплътни. Повярвай ми, аз съм камериерка, веднага подушвам, ако в стаята има испано-американец.

— Защо трябва да си мисля, че имаш расови предубеждения?

— Доволна съм, че не смяташ така. Трябва да хапна и да бягам. Твоят Сталоун се казва Дани де Марко. Апартамент 3506. Произхожда от знатно италианско семейство, което случайно контролира проституцията в Лексингтън, а Лексингтън се намира близо до Синсинати и там има много проститутки. Де Марко ще поеме контрола, когато неговият старец реши. Тук е на почивка с двете огромни бавачки. Никъде не ходи без тях. Баща му го обожава и, тъй като Дани е негов син и наследник, нищо лошо не трябва да му се случи.

Милисът насочи вниманието си към своя „Биг Мак“ и бързо го унищожи.

— Колко едри са, видя ли ги?

— Много по-едри от теб — отвърна тя и се зае с картофите. Само след миг те последваха съдбата на хамбургера.

Ескаланте наблюдаваше размяната, която се извършваше на съседната маса: цигари с марихуана срещу пари.

Милисът се надигна бавно.

— Ще ми стигне до вечеря — каза тя. — Не ме търси известно време.

Ескаланте вдигна дясната си ръка.

— И не се забърквай с ония типове.

Той вдигна ръката си още по-високо.

Милисът напусна бавно заведението. Ескаланте я наблюдаваше. След тази лека закуска тя вече надхвърляше сто и трийсет килограма, но половината от мъжете гледаха след нея. Похотливо.

Той стана и отиде до обществения телефон. В заведението бе шумно от всякога, но шумът щеше да му бъде от полза, стига разговорът да бе кратък. Набра номера на Холи и когато тя вдигна, Ник си призна:

— Излъгах те.

— Зная. Казах ти. Винаги познавам, когато лъжеш.

— Имам човек в „Крез“. Една дебела негърка, камериерка. Обадих ѝ се веднага щом си тръгнах. Тя ми е толкова задължена, че ѝ казах какво ми трябва. Обеща ми да разбере каквото може.

— Продължавай.

— Не е открила нищо, Холи.

— О, Мекс — произнесе го с такава ужасна тъга.

— Съжалявам, Холи. Просто искам да знаеш, че направих опит.

— О, Мекс, мразя да ме лъжеш.

— Обаждам се от обществен телефон, има опашка. Направих каквото можах.

— Не. Не си. Излъга ме в най-важния момент, най-важния в целия ми живот, Мекс. Защото, когато той свърши с мен, когато Сталоун свърши, извади пистолета си и го пъкна в мен — нямам предвид устата, Ники — и заповяда: „Слушай! Кажу ми, че ме обичаш и ако ти повярвам, ще те пусна.“ Аз го мразех толкова много, усещах студения метал вътре в мен, кървах и изпитвах болка, но отвърнах: „О, Господи, обичам те, обичам те, наистина, кълна се, обичам те, обичам те, обичам те.“ А той ми рече: „Не можеш да ме излъжеш“ и натисна спусъка. Изкрещях, защото знаех, че вътрешностите ми ще се пръснат на тапетите и тогава чух „щрак“ — пистолетът му не бе зареден. Той си играеше с мен, Ники, доста гадно е да се забавляваш така с друг човек. Ти знаеш кой е той и ще го оставиш да се измъкне. Искам да го осъдя, за да не може да го направи отново, а ти ме лъжеш и се опитваш да се измъкнеш.

Ескаланте започна да се колебае, но само до мига, в който тя излъга, че ще съди Сталоун. Въпреки това, Ник трябваше да приключи разговора бързо — тя знаеше как да манипулира хората. Или поне него.

— Кажу ми името му, Ники.

— Кълна ти се, не зная нищо повече!

— Добре, лъжецо, запомни едно: запомни, че всеки път, когато ти казвах, че се тревожа за теб...

— Зная, зная, лъгала си.

— Не, беше самата истина! До последната дума. И когато ти се намираще на дъното, аз бях тази, която те измъкваше от калта. Нали?
— И тя затвори телефона.

Той държеше слушалката и мислеше, че това е истина. Холи бе слизала на дъното, за да открие докъде бе пропаднал. Малцина бяха толкова смели или толкова глупави, за да го направят. Но този път истината, ако ѝ я бе казал, нямаше да го освободи, а най-вероятно щеше да го убие. А Ник не бе сигурен, че е готов да умре. Рано му е. Не и днес. Вероятно, почти сигурно, не и днес.

Беше пет и половина, когато за втори път този следобед Ескаланте спря пред дома на семейство Пакстън, извади кафявия хартиен плик с бележката и позвъни на вратата. Дарил, който му отвори, изглеждаше не по-малко разтревожен, но определено по-изненадан от преди.

— Бях отзад с Ашли. Край басейна.

— Единствените отпечатъци бяха твоите — подаде му плика Ник.

Дарил отстъпи назад.

— Не го искам. Не искам този плик да се озове отново в дома ми. Можеш да се отървеш от него, нали?

— Без никакъв проблем.

Дарил го погледна.

— Можеше да си спестиш разкарването дотук, като се обадиш по телефона. Защо дойде, Никълъс?

Преди той да успее да отговори, до тях достигна гласът на Ашли, която питаше кой е дошъл. Дарил се извини, отиде до басейна и се върна след няколко минути.

— Искан да те види, преди да си тръгнеш. Казах ѝ, че си се отбил да попиташ дали във „Възелът“ ще се намери стая за едно хлапе изпаднало в беда.

— Никога нямаше да измисля по-убедителна причина.

— Все още не разбирам защо дойде.

— Реших, че може би ще пожелаеш да поговорим.

— За какво?

— Докато носех бележката за изследване, поразсъждавах доста. Ти получи много заплахи след публикуването на книгата. Всевъзможни откачалки плашеха да те убият. Спомням си, че в деня, в който се запознахме, ти ми каза, че не се страхуваш. И ще разбере, че

си уплашен, ако някой ден заявиш: „Преподобният каза моля“. Днес се обади точно с тези думи. Заради тази щуротия. — Ник вдигна плика, сетне го сгъна и пъкна в задния си джоб. — Почудих се защо след всичко, което преживя, точно това те изкарва от равновесие и реших, че ще се почувстваш по-добре, ако поговорим.

— Не съм сигурен.

— Както кажеш. Можеш да се чупиш в хола докато вземеш решение.

Дарил се усмихна едва забележимо. Влязоха в къщата и се настаниха в хола. Помещението бе просторно, но спартански обзаведено. По стените бяха окачени единствено картини с религиозни сюжети — Христос, мадони, деца.

— Причината е, че тази бележка бе много гадна — смотолеви Дарил, отиде до електрическата камина и я включи. — Не, не... Просто заради самата бележка. И спомена.

Ескаланте седна. Наблюдаваше Дарил да крачи нервно, набитата му фигура вече не излъчваше увереност.

— Двамата с Ашли бяхме влюбени от деца. Родителите ни бяха стари приятели и смятаха, че бързо ще си омръзнем, но сгрехиха. Постъпихме в една и съща гимназия в покрайнините на Сан Франциско, влязохме заедно и в Станфорд, а през летните ваканции вършехме религиозната си работа заедно. Никога не съм обичал друга, освен Ашли. Когато бяхме в първи курс, преди трийсет години, решихме да не чакаме дипломирането в университета и богословското училище и да се оженим веднага. През цялото време едно от най-бленуваните удоволствия бе да си имаме собствени деца. Ашли е създадена да бъде майка, желанието ѝ е по-силно дори от моето. Затова за нас не бе добра новина... не се зарадвахме, когато научих, че съм стерилен и винаги ще си остана такъв. Развалих годежа ни. Не исках да страда заради моя недъг. Плакахме много и двамата, преди да решим да се разделим през втория семестър и да проверим чувствата си. Заех се с мисионерска дейност в Африка, а Ашли — в Европа. Никога не се бях чувствал по-нещастен, и когато се срещнахме след няколко месеца, се оказа, че и тя изпитва същото. Оженихме се, макар да знаехме, че бракът ни ще бъде ялов. Никога не е ставало въпрос да си осиновим дете. Смятах, че след като Всемогъщият Бог е пожелал да бъда стерилен, значи не трябва да отгледам бебе. Вероятно решението

ми е било адски глупаво, но тогава не смятах така. Днес, когато пристигна тази бележка, не можах да се сдържа и пред очите ми за миг преминаха всички тежки моменти от моя живот. Реших, че не биха настъпили, ако имах свои собствени деца. Цялата ми амбиция да преуспея, жаждата за слава, която задоволявах чрез телевизионните проповеди, всички те ми се струваха недостойни заместители. Бях съгрешил и получил наказанието си. А страданията на Ашли през последните години — те също бяха наказание за моите грехове. Аз ѝ бях причинил всичката тази болка. Искрено вярвам, че животът ни щеше да бъде прекрасен, ако се бях родил като останалите мъже — здрав, силен, способен да създам потомство. — Той се усмихна: — Оказва се, че много искам да поговоря за това. Ти си добър слушател.

Ескаланте стана.

— Никога не бих лишил един обикновен американец от правото му да се самоубива, Дарил, но някак си не мога да повярвам, че има пряка зависимост между щастието и броя на сперматозоидите.

Дарил вдигна рамене.

— Е, вероятно един от нас е прав.

Ескаланте кимна и отиде край басейна. Ашли седеше до една кръгла бяла маса, раменете ѝ бяха наметнати с дебело палто, което да я предпази от следобедния хлад.

Бе напълняла повече, откакто бяха започнали проблемите с клепачите ѝ, но лицето ѝ бе красиво, а очите — все така приветливи. И отворени, докато Ник се приближаваше.

— Мадам.

— Свършихте ли с Дарил?

— Да, уредихме всичко.

Тя се обърна към него и го хвана за ръцете.

— Какво мислиш? О, Никълъс, толкова е разстроен целият ден и аз зная защо.

Ескаланте се поколеба, но не отвърна нищо.

— Аз съм причината, всичко е заради мен и проблемите, които му създавам. Тази сутрин бях безпомощна в течение на часове, поне така ми се стори. Изпълвам го с отчаяние. По дяволите!

Ескаланте видя как внезапно, изумително, клепачите ѝ се затвориха плътно. Той знаеше от опит, че най-доброто, което може да стори, е да не обръща внимание на спазъма:

— Не смятам, че е разстроен, а дори да е, едва ли ти си причината.

Тя вдигна ръце и закри очите си.

— Трябва да съм извършила ужасен грях, за да заслужи това. Седях си тук и се чудех какво съм сторила и има ли начин да го поправа.

Спазъмът изчезна. Отново отвори очи. Замига.

— Дарил е наказан заради моите грехове.

— Вие двамата трябва да се ожените — отвърна Ник Ескаланте.

Когато Пинки дойде, минаваше осем часът и Ескаланте чистеше дървения си магнум от прах.

— Сидни до Таити — попита Пинки, след като почука на вратата.

Ник отвори и отвърна:

— Четири часа и пет минути.

— По дяволите — възкликна Пинки и влезе, — реших, че този път съм те хванал. — Погледна към дървения пистолет и попита: — Значи вече ходиш въоръжен.

— Угаждам на клиентите. Конкуренцията в бизнеса се изостря.

— Това ли било?

Ескаланте кимна.

— Как върви?

— По-добре от друг път.

— Радвам се да го чуя.

Ескаланте кимна отново, а Пинки му подаде небрежно увит пакет с форма на чадър.

— В чест на оцеляването ти в продължение на пет хиляди дни — каза той. — От Жабчо и от мен.

Изненадан, Ескаланте взе подаръка. Познаваше Пинкърс Цион от десет години и отдавна бе решил, че Пинки има най-бързият ум, с когото някога се бе сблъсквал. Не че бе най-умният.

Бил президент на випуска си в правния факултет на университета в Чикаго, а най-добрият му приятел, Принцът-жаба, се справял също толкова успешно с медицината. Още като гимназисти започнали да посещават Лас Вегас с разработена от тях безпогрешна

система за игра на рулетка. Първият път спечелили десет хиляди долара. Вторият път удвоили печалбата. Когато завършили, били толкова пристрастени, че вместо да се заемат със следдипломна практика, се преместили във Вегас.

Бяха странна двойка. Пинки бе нисък, червенокос, с лунички, топчест, а Принцът-жаба бе мургав, мускулист, висок, най-красивият мъж след Тайрън Пауър^[3]. Жабчо редовно крадеше чипове, но когато станеше напечено, той отиваше в Рино и в продължение на няколко седмици работеше в най-голямото спешно отделение в града.

За да оцелее, Пинки правеше друга далавера — съдеше хора. В шоубизнеса.

Пинки знаеше всяко споразумение относно книга, пиеса, филм или песен, където имаше възможност за плагиатство. На адреса на офиса си, в съседство с този на Ескаланте, той бе регистрирал три дузини адвокатски кантори, във всяка една от които фигурираше като старши съдружник. Щом до него достигнеше новината за някоя сделка, той изпращаше писмо до автора, в което обясняваше с най-дълбоко съжаление, че негов клиент си е спомнил, че е предоставил на въпросния автор подобен текст за прочит. Какво ставаше после? Авторът, без значение дали на песен, пиеса, книга или филм, неизбежно предаваше писмото на Пинки на своя адвокат. И твърдеше, че е невинен. Адвокатът на писателя съобщаваше факта на Пинки, който отговаряше в следващото си послание, че не се съмнява в ангелската невинност на писателя, но все пак клиентът му се чувствал оцетен и въпреки съветите, които Пинки му давал, го принуждавал да следва волята му и да заведе дело.

След което чакаше телефонното обаждане:

Не всеки път се стигаше до него, но достатъчно често, за да може да си изкара прехраната. Адвокатът на писателя позвъняваше и Пинки се държеше любезно, защото „не обичал да се явява в съда, където можело да пострада нечия репутация, но трябвало да се подчини на желанието на клиента си, а неговият клиент настоявал за обезщетение за плагиатство.“

— За каква сума става въпрос? — питаше другият адвокат.

Тогава Пинки разиграваше колебание, миг преди да нанесе последния си удар.

— Не смятам, че ще успея да го убедя да уредим въпроса за по-малко от седем хиляди и петстотин долара.

— Ще Ви потърся пак, макар да мисля, че едва ли ще се споразумеем — отговаряше другият адвокат, срещаше се с клиента си и му казваше:

— Предлагам да се споразумеем.

— Но аз не съм плагиат — отвърщаше писателят, който наистина не бе плагиатствал.

— Зная — съгласяваше се адвокатът му, — но също и че ако се забъркаме в тази каша и се стигне до даване на показания под клетва и всички останали съдебни процедури, това ще означава трийсет хиляди долара *минимум*. А може би и петдесет. Има възможност да се отървем само със седем и петстотин.

— Как?

— Ще го накараме да напише писмо, в което заявява под клетва, че никога не е чувал за написаното от Вас и Ви желае всичко най-хубаво. В замяна, ние му изпащаме чек, който не подлежи на данъчно облагане, на стойност, най-вероятно, около шест хиляди — мисля, че ще се съгласят на тази сума. Но все пак Вие решавате. Просто имайте предвид, че съдиите са смахнати, те не харесват хората на изкуството и може да изгубите петдесет бона и да си докарате язва, вместо да платите шест. Кажете ми кое предпочитате?

— Адвокатите не наричат ли това изнудване?

— Не, наричаме го мирно споразумение.

Не винаги се стигаше дотук. Всъщност, номерът на Пинки обикновено не минаваше. Но той плашеше със съд стотици хора годишно и си докарваше средно по шейсет хиляди. Веднага щом получише някой чек, двамата с Принца-жаба усъвършенстваха системата си за игра на рулетка. Те дяляха и парите си, което бе много необичайно за комарджии. Не бяха обратни, но дяляха и един апартамент край хотел „Стрип“. Винаги бяха заедно, още от детските си години.

Изключителни, изключителни хора, само че системата им отказваше да проработи. Веднъж спечелиха петдесет бона. Удар, който се случваше веднъж на десет години.

— Реших в чест на твоите пет хиляди... майната им! Ще съдя Майкъл Джексън. Днес ме посети един мой клиент и ми се закле, че

изпратил на Майкъл „Били Джийн“ преди три години.

— Пипни го, Пинки!

— Тази година той ще спечели сто милиона, така че какво са за него шест хиляди?

Пинки посочи към пакета.

— Отвори го.

Ескаланте се подчини и извади масайско копие. Не можеше да откъсне поглед от него. Веднъж, преди години се беше напил и се бе раздрънкал как един ден ще си има свое собствено. Това бе оръжие, използвано от най-великото воинско африканско племе. Копията им тежаха няколко килограма, бяха дълги около шейсет сантиметра, издялани от най-твърд абанос. Единият край бе остър, а другият завършваше с нещо като топка с големината на малък юмрук. Когато един масай овладее това оръжие, той може да прецизира хвърлянето и или да зашемети жертвата, или да я прободете.

— Истинско е — каза Пинки.

— Разбрах.

— Жабчо се запозна с една сладурана, която прекарала лятото в Найроби. Помоли я да му намери едно и да му го изпрати.

Ескаланте погали черната повърхност.

— Благодаря ви. Предполагам знаеш колко съм ви признателен.

Пинки се насочи към вратата.

— Отивам да пиша на Майкъл Джексън, докато не съм се разколебал. Радвам се, че остана жив до днес. И не се тревожи за бъдещето, след още пет хиляди дни тук, гарантирам, че ще бъдеш мъртъв.

— Ако имам късмет.

Пинки му махна и излезе. Той разполагаше с неизчерпаема енергия.

Ескаланте затвори вратата, седна на леглото, допря за миг тъмното дърво до бузата си, но го постави бързо на нощната масичка — сега не бе в настроение. А и не разполагаше с достатъчно време. Освен това невъзможно му бе да се концентрира върху подаръка — в съзнанието му още звучаха прощалните думи на Пинки.

А и не преставаше да мисли за Холи.

Сайръс Кинък бе доста необикновен човек, но най-странното бе следното: брадата му бе по-къса, по-рошава и по-грозна дори от тази на Ясер Арафат, а Ескаланте никога не бе смятал, че това е възможно.

Кинък бе под един и осемдесет на ръст и едва ли тежеше повече от петдесет и шест килограма. Дори очевидно скъпия сив костюм не успяваше да скрие мършавото му тяло. Имаше тъмна, късо подстригана коса и светлосини очи. Движенията му бяха сковани и когато двамата се здрависаха в девет часа в хотел „Гранд“, Ескаланте остана учуден колко мека е ръката му. След бърза преценка, той реши, че Сайръс вероятно е бил най-умното дете в своето училище, но почти никога не е бил включван в училищните отбори. И нищо чудно Кинък да е искал да блесне именно на спортната площадка. Наближаваше трийсетте, беше богат и странен — преди по-малко от пет минути Ескаланте бе зърнал пистолета му, прибран в кобур под мишницата.

А след още пет минути Ник осъзна, че никога не бе срещал толкова объркан, уплашен или паникьосан човек като Сайръс Кинък. Той мигаше непрестанно, и най-малкият внезапен звук, например от звънеца на покеравтомата, го стряскаше.

— Ако имах представа, че „Гранд“ е толкова голям, никога нямаше да отседна в него. Не искам да играя тук.

— Шумът понякога дразни хората.

— Нямам нищо против шума — бързо отвърна Кинък.

Ескаланте не отговори.

— Имате ли някакви предложения?

— „Силвър спуун“ е по-малък. На една пряка оттук.

— Добре.

Напуснаха „Гранд“, свиха вдясно по тротоара, сетне вляво и когато бяха изминали половината разстояние до „Силвър спуун“, до тях спря някаква кола.

— Искаш ли свирка? — попита една жена.

— Не, Кетрин, благодаря — отвърна Ескаланте.

Тя присви очи.

— Нищо не виждам без очила. Ти ли си, Ники?

— Да.

— Е, весели празници — пожела им тя и потегли.

Кинък се загледа след нея.

— Добре дошли в Лас Вегас — каза той.

— Повече църкви и скаути на глава от населението от всеки друг град в страната, ако се вярва на Търговската камара. Но нямам навика да им се доверявам.

— Хората приемат ли предложението й?

— Очевидно тя е доста страстна. И си има куп ревностни поклонници. Обикновено си седи в колата, но ако не спечели достатъчно през седмицата, си търси клиенти.

Кинък поклати глава. След няколко минути се озоваха пред хотел „Силвър спуун“. Кинък се огледа за миг, кимна одобрително и забърза нервно към най-близката маса за игра на зарове, застоя се няколко минути, после застана край следващата.

Ескаланте го последва. Беше доволен само от едно: Кинък не бе от приказливите. Настроението му, което през деня не бе особено добро, се разваляше с бързи темпове. Пет хиляди нощи. Утре щеше да настъпи пет хиляди и първата сутрин. Пинки не бе прав, когато му каза да не се притеснява, не бяха изминали пет хиляди дни. Точно в този миг Ескаланте не се виждаше да оцелее още пет хиляди дни. Или, ако напрежението е голямо, петдесет. И не бе сигурен, точно в този миг наистина не бе сигурен, дали изобщо го интересува.

Кинък започна да залага и настроението на Ескаланте веднага се промени — залагаше срещу играта на зарове. Ако играчът започнеше със седем или единайсет, той губеше. С други думи Кинък играеше на страната на казиното. Този подход бе консервативен, но не по-лош от останалите. Кинък заложи сто долара. Заровете бяха горещи, изминаха пет минути преди следващия играч да ги вземе. Кинък спечели, отдели една петдесетачка и заложи сто и петдесет.

Това беше лудост. Ескаланте бе поемал много ангажименти, в които бе служил единствено като декор. Някой скапаняк иска да впечатли момичето си и наема бодигард за вечерите. Но човек, който започва със залог от сто и петдесет долара, не се нуждае от охрана.

В десет часа Кинък бе на нулата и поиска да пийне нещо. Отидоха на бара. „Проклет любител на «Перие»“, реши Ескаланте, преди да седнат. Сервитьорката взе поръчките им — бира за Ескаланте и „Перие“ за Кинък.

— Играеш ли комар?

Ескаланте сви рамене.

— Аз го обожавам.

Ескаланте отново сви рамене.

— Как се захвана с този бизнес?

— Тъпа история.

Питиетата им пристигнаха.

— Беше ли в 'Нам? — попита Кинък.

Ескаланте поклати глава.

— Реших, че може би си придобил уменията си в 'Нам.

— Виет — поправи го Ескаланте.

— О?

— Всички го наричат 'Нам, сякаш е име на някакво студентско дружество. Бил ли си в „Делт“? Кръстих го Виет. Да, бях във Виетнам.

— Много си чувствителен.

— Държа се така, винаги когато охранявам клиент. Край нас дебнат опасности, отпуснем ли се, неприятностите ще започнат.

След малко се върнаха край масите за зарове и Кинък повиши залозите до двеста. А Ескаланте стоеше до него и се чудеше дали ще издържи до единайсет. Ако денят бе обикновен, нямаше проблем, но не беше. И сегашното му положение също не бе обичайното — да охранява изнервено бостанско плашило, което носи пистолет и залага по двеста и петдесет долара за едно хвърляне на заровете.

И да не забравяме лъжата за приятеля от Бостън, който го препоръчал. И да не забравяме също и Холи, и нейните лъжи. Ескаланте осъзна, че ще му се наложи да поговори откровено с нея още тази вечер, каквито и да са последствията. А той знаеше, че ще има и смъртоносни последствия. Когато малко след единайсет седнаха в бара за второто си питие, Ескаланте настоя:

— Дотук бяхме, окей?

Кинък го погледна.

— Какво означава това, по дяволите? Наех те за цялата вечер и възнамерявам да залагам с часове.

— Нямам време. Виж, трябва да отида на едно място и ти гарантирам, че в казиното няма кой да те обере. Точно пред входа чакат таксите, които само за трийсет секунди ще те отведат обратно в твоя хотел, където ще бъдеш в безопасност. Чао, Кинък — сбогува се Ник, стана и напусна бара.

След няколко минути се озова в колата си и потегли бясно към Честнът стрийт 1108. Разтропа се по вратата и закрепя, докато Холи

не отвори и го покани да влезе.

— През целия ден ме наричаше лъжец и беше права, но сега и аз ще започна да те наричам лъжкиня и също ще бъда прав, нали? Онзи, който прилича на Сталоун, се казва Дани де Марко и е отседнал в „Крез“, стая 3506.

— Никога не си ме подвеждал.

— Много пъти съм те подвеждал. Лека нощ, Холи — каза Ник и тръгна към вратата.

— Почакай.

— Защо?

— Господи, не се сърди, поне изчакай да го запиша.

— Запиши го.

Тя взе лист и молив.

— Знаеш ли как се пише по букви?

— Не.

— 3506 ли каза?

— Точно така. Лека нощ, Холи.

— Та ти току-що дойде, Мекс.

— Успех в съдебния процес.

— Защо се преструваш на толкова ядосан?

— Лъжкиня.

— Не съм.

— Въобще не си имала намерение да съдиш тоя кучи син, нали скъпа?

— Точно това ще направя.

— Да бе...

— Ще видиш... Човек, който постъпва като него, унижава другите, опозорява ги, не може да се разхожда на свобода.

— Няма да ти помагам повече. Не помагам на лъжци.

— Престани да ме наричаш така, Мекс!

— А ти престани да лъжеш тогава. — Той сложи широките си длани на раменете ѝ и започна да ги стиска. — Каж ми истината.

— Аз съм...

— Лъжкиня, но ще те накарам да престанеш, ако обещаеш да ти помогна при условие, че спреш да лъжеш...

— Наистина ли? Ще ми помогнеш ли?

— Каж ми истината и ще видим.

— Нуждая се от помощта ти...

— Каква точно помощ? Да ти намеря добър адвокат за прословутото дело?

— Не.

— Какво тогава? Как мога да ти помогна?

— Ти знаеш...

— Каж ми...

— Нуждая се от теб...

— *За какво?*

— За това, което можеш...

— Значи излъга, че ще го съдиш, призна си...

— Ще призная всичко, което пожелаеш, ако обещаеш да ми помогнеш. Защо мислиш, че ти се обадох? Никой друг не може да го направи...

— И да умре...

— Те са само трима...

— И тримата са въоръжени!

— Трябва да го направиш! Трябва да отидеш там, да ги пребиеш и да ми дадеш възможност...

— *За какво?*

— ... да му отрежа топките.

— А делото?

— Беше измислица.

— А ако ме убие?

— Ще страдам за теб...

— Ти си златното момиче, което познавам...

— Искам Де Марко да преживее същото, искам отмъщение, Мекс...

— Бива ме да отмъщавам...

— Ще ми помогнеш ли тогава? Ще ми помогнеш ли да му отрежа топките?

— Винаги съм си падал по кръстоносните походи — въздъхна Ник Ескаланте.

---

[1] Уилям Клод Дюкнфилд (1879–1946) — популярен комедиен актьор от немите филми. — Б.пр. ↑

[2] Рай за героите в скандинавската митология. — Б.пр. ↑

[3] Популярен холивудски актьор от 40-те и 50-те години. —
Б.пр. ↑

**ЧАСТ ВТОРА
МЕКС В ДЕЙСТВИЕ**

ПЪРВА ГЛАВА

ЗАВИСТТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Когато звънецът на апартамент 3506 иззвъня, Кинло погледна първо часовника си — минаваше два през нощта — а после и Тил.

— Какво мислиш, по дяволите? — попита Кинло.

— Мисля, че е звънецът, глупако — отвърна Тил.

— Зная, че е звънецът, разбира се, че е звънецът, не съм глух, зная какъв звук издават звънциите. Питам кой е според теб, очакваш ли някого?

Тил поклати глава и посочи към спалнята.

Кинло погледна към притворената врата. Де Марко никога не затваряше вратата, когато чукаше някоя. Така всичко се чуваше. Де Марко бе в спалнята с една негърка и Кинло се надяваше, че той няма да я предложи и на него. Човек никога не знае с какво точно са заразени, но е сигурен, че са заразени с нещо.

— Ами вратата на спалнята?

— Не вратата, а зад вратата, Дани, може би той очаква някого.

Отново се позвъни, този път по-продължително.

— Ей, тъпанар — каза Тил, — не го оставяй да звъни повече.

— Искаш да отворя?

— Ей, с всеки ден ставаш все по-умен, направо е чудо.

Кинло с неудоволствие се откъсна от телевизора и отиде бавно до вратата, докосвайки инстинктивно пистолета, който носеше под сакото. Един ден щеше да си разчисти сметките с Тил. Само двамата в някоя стая. Всички ги смятаха за приятели, защото си приличаха — еднакъв ръст, еднаква възраст, еднакво руси. Но Тил смяташе Кинло за глупак и рано или късно щеше да си плати.

Кинло отвори вратата и се огледа. Видя някакъв странен на вид боклук от латиноамерикански произход. Не лицето му бе странно, а облеклото. Ботуши от кожа на гущер, черни кожени панталони, черно кожено яке, разкопчано до колана, множество пръстени и някакво златно бижу, което сигурно тежеше цял тон, окачено на златна верига

около врата му. Най-голямото шибано бижу, което някога бе виждал — почти кръгло, но не съвсем.

— Искаш ли нещо?

— Да видя мистър Де Марко — отвърна странният латиноамериканец.

— По каква работа?

— Лична.

— Имаш ли уговорка?

— Не.

— Зает е.

— Ще почакам.

— Но не вътре — Кинло започна да затваря вратата.

— Не мисля, че на Бейби ще му хареса да стърча отвън.

„Това име ми е познато отнякъде“, помисли си Кинло, докато тръшваше вратата под носа на латиноамериканеца.

Когато Кинло се върна, Тил гледаше телевизия. От спалнята долитаха виковете на негърката, с която бе Де Марко. Това означаваше, че той почти приключва с нея. Обичаше да свършва едновременно с курвите. Тил се опита да се съсредоточи върху филма — тъп мюзикъл с Марио Ланца, но беше късно и нямаше голям избор. Надяваше се, че Де Марко няма да им предложи негърката. Не че имаше нещо против да бъде втори или да си я подели с Кинло. Работата бе там, че повече от секса си падаше по забавления като снощното, когато накрая наказва онова момиче на сервизното стълбище. Да гледаш мадамите как се гърчат беше супер. Вдигна поглед.

— Е?

— Погрижих се — отвърна Кинло. — Няма проблем.

— Това не ми харесва. Няма случай, когато да се справиш „без проблем“. Кой беше?

— Някакъв латиноамериканец. Искаше да се види с Де Марко, но нямал уговорка, затова го оставих да почака отвън. Бил приятел на Бейби.

Тил скочи.

— Казваш, че е приятел на Бейби и си го оставил отвън?

— Няма уговорка — сви рамене Кинло. — И не каза по какъв въпрос го търси.

Тил тръгна към вратата.

— Бейби не просто държи този хотел, целият град е негов, Кинло. Той е господарят тук, и не е хубаво да се ебаваш с приятелите му, нали?

Той оправи сакото си, отвори вратата и погледна мъжа с черното яке. Може да е латиноамериканец, може да е италианец. Ако се съди по бижутата, май е макаронаджия. Голяма златна дрънкулка висеше на синджир. В първия момент я взе за някоя от онези чифутски звезди, но тази имаше повече лъчи, май че бяха осем.

— Приятел си на Бейби?

— Не съм казал, че сме приятели. Но се познаваме от петнайсет години.

— Ти си...?

— Ник.

— За какво става въпрос? Ще те пусна вътре, ако ми кажеш. Може би.

— За момиче.

— Имаш момиче за мистър Де Марко?

— Искам да поговоря с него за едно момиче.

— Хубава ли е? Той харесва красиви и слаби. Ако не е такава, просто забрави.

— Току-що я описа.

Тил огледа мургавия мъж. Самият той бе висок един и деветдесет и пет и тежеше сто и десет килограма, но нещо в погледа на онзи не му хареса. Не. По-скоро държанието. Не помръдна, докато говореше. Стоеше неподвижно. През цялото време. Но какво толкова, по дяволите, този очевидно не бе въоръжен, а двамата с Кинло имаха ютии. Де Марко също. Глупаво е да се притесняваш заради някакъв макаронаджия, окичен с лъскави бижута, затова го покани с жест да почака вътре.

Когато затвори вратата, Тил чу Дани и негърката да крещят едновременно.

Де Марко лежеше гол на леглото и наблюдаваше как момичето се облича. Неговият старец щеше да побеснее, ако знаеше. Баща му не позволяваше да си има работа с цветнокожи и Дани никога не го бе правил до тази вечер. Тя се бе представила доста добре. И не миришеше на нищо друго, освен на парфюм, което бе хубаво.

— Джеси ли се казваше?

Тя кимна.

Де Марко я погледна. Беше хубава, приличаше на певицата в клуба, как, по дяволите, ѝ беше името, май че Керъл. Да. Даян Керъл. А той приличаше на Сталоун. Трябваше да ѝ направи деца, те щяха да бъдат много красиви.

— Готова ли си да повторим?

Тя се усмихна и протегна ръце.

— Все още треперя от всичко, което ми направи.

— Мога да издържа цяла нощ. Никога не се уморявам.

Тя отново кимна.

— Вярвам ти.

— Вече ще идвам по-често в града, два пъти годишно, а може би и повече.

— Обикновено се въртя в „Силвър спуун“.

— Знаеш ли кой съм аз?

— Зная само, че в леглото си цар.

— Аз контролирам Лексингтън, Кентъки.

Тя го погледна.

— Оу! Сигурно си по-възрастен отколкото изглеждаш.

— На двайсет и четири. Моят старец ми помага.

Но неговият старец беше болен. Това, което ѝ каза, не бе истина. Но той щеше да поеме нещата в свои ръце, преди да навърши двайсет и седем. Освен ако проклетите доктори не бяха излъгали. И тогава нямаше кой да му натрапва тъпанари като Тил и Кинло. Гадни животни! Но баща му не преставаше да се безпокои за него. Баща му имаше куп врагове и единственият начин да го ударят, бе чрез сина му. Колко нелепо! Той можеше да се справи с всеки. Ако беше с мъж. Ако беше с жена, само след половин час тя щеше да го моли за още.

Джеси се облече и стана.

— Беше страхотна нощ — каза тя.

Де Марко сграбчи ръката ѝ, стисна я здраво и започна да я извива. Чудеше се дали да не се позабавлява. Поне с това шоколадено бонбонче. Но чернокожите не бяха кой знае колко издържливи, трудно понасяха болката. Пусна ръката ѝ и я остави да си иде. Тя му се усмихна и излезе. Той остана да лежи гол, пръстите му галеха „Завистта на човечеството“.

Когато започна да извива ръката ѝ, Джеси реши, че е изпаднала в беда! Той бе от онзи тип мъже, които обичат да причиняват болка на жените — пролича си от начина му на правене на секс. Но тя се справи благодарение на уменията си да се преструва, накара го да се мисли за някой див жребец, докато реалността бе по-близо до полудяло чихуахуа.

Докато се обличаше, ръцете ѝ трепереха, защото и се искаше да побегне. Сега, когато излезе от спалнята, едва не хукна. Овладя се, влезе в хола, усмихна се на двамата руси гиганти...

И тогава видя Ескаланте да стои в ъгъла. Едва не му каза „здравей“, но бързо осъзна, че той не би искал да се разкрива.

Какво, по дяволите, търсеше при боклуци като тези?

Изведнъж се досети и ускори крачка, защото нейният доставчик на наркотици работеше нощем в спешното отделение на „Мемориъл“ и ѝ бе казал в какво състояние бяха докарали Холистър предната вечер. Сигурно тези я бяха подредили така.

Джеси успя да завърти топката на бравата от втория си опит и когато най-после се озова в коридора, хукна към асансьора и занатиска проклетия бутон. Искеше да избяга далеч от апартамент 3506 преди там да стане страшно.

Веднага щом момичето си тръгна, Тил почука на вратата на спалнята.

— Да, влез.

Де Марко лежеше гол върху разхвърляното легло и се галеше.

„Свиня“, помисли си Тил.

Де Марко лежеше и наблюдаваше как Тил се опитва да гледа встрани.

„Завистливо копеле“, каза си.

— Да, какво има?

— Един човек иска да те види.

— Кой?

— Не знам, но познава Бейби отдавна и иска да те види заради някакво момиче.

Де Марко седна и разтри гърдите си. Може би Бейби му изпращаше подарък. Възможно е. Не, едва ли, но ако му изпращаше момиче, то сигурно щеше да си струва.

— Ще дойда след малко — каза Де Марко.

Тил кимна и излезе.

Де Марко отиде в банята и се напръска с „Брут“. Взе копринения си халат и го облече върху голото си мускулесто тяло, привърза го леко на кръста и влезе бос в гостната.

Веднага разбра, че Бейби не му е изпратил подарък. Бейби не би имал нещо общо с отрепка като този — с боти от кожа на гуцер, смешни черни кожени дрехи и всички тия бижута. Той се усмихна и протегна ръка.

— Приятелите на Бейби са и мои приятели.

— Много любезно от Ваша страна, мистър Де Марко.

— Наричайте ме Дани, а Вие сте...?

— Ник.

След като се здрависаха Де Марко продължи да се усмихва. Застана прав зад бюрото и продължи.

— Е, Ник, разбрах, че става въпрос за някакво момиче.

— Да, сър.

— Аз съм голям почитател на секса с жени, а това включва и момичета — той се засмя. — Но само ако са красиви. Твоето красиво ли е?

— Беше.

— Моля?

Изгледа строго латиноамериканеца и видя ефекта от своя поглед — онзи започна да нервничи.

— Снощи, мистър Де Марко, към една моя скъпа приятелка е било проявено неуважение и реших, че въпросът може да се уреди.

— Неуважение? Съжалявам, Ник, но както казах, аз си падам по момичета. Сбъркал си стаята. Аз съм истински джентълмен, когато става въпрос за дами.

— Не смятам, че това, което сте направили, е проява на джентълмен.

— И какво съм направил, Ник? — Де Марко седна зад бюрото. Забавляваше се, този тъп латиноамериканец стоеше пред него, а зад гърба му бяха Тил и Кинло.

— Според нея сте извадили оръжие, пистолет, и сте го пъхнали в интимните ѝ части, като сте я уплашили силно.

— Това не е неуважение, Ник, а само игра. Ние се забавлявахме.

— Е, според нея не е било много забавно. Случилото се покъсно, също не ѝ е харесало.

— Разкажи ми подробно, Ник, друга игра ли е било?

Той изчака докато мижитурката в кожа се огледа и види Тил и Кинло.

— Няма смисъл да изпадаме в подробности, не съм запознат с тях. Тя не си спомня много, но бе оперирана в спешното отделение на „Мемориъл“.

Де Марко погледна горилите.

— Спомняте ли си нещо подобно? Тил? Кинло?

— Не, мистър Де Марко — отвърна Тил и Кинло повтори след него като ехо.

— Те лъжат, Ник.

— Зная. Вероятно започвате нова игра, този път с мен.

— Много добре, Ник. Чакай да си спомня: преди минута каза, че е било проявено неуважение и смяташ, че въпросът може да се уреди, нали така?

— Да, сър.

— Първо, няма как да проявиш неуважение към една курва, защото приятелката ти е точно такава, нали, Ник?

— Тя е истинска дама.

— А ти си нейният сводник, нали, Ник?

— О, не, мистър Де Марко.

— Какъв си тогава? Идваш тук в този шутовски костюм, приличаш ми на евтин мексикански сводник.

— Разбрали сте ме съвсем погрешно.

— С какво се занимаваш, Ник, след като не си сводник.

— С много неща, мисля, че съм в бизнеса с хора.

— Бизнес с хора? — засмя се Де Марко. — Откога не съм чувал да го наричат така. — Изглежда мъжа в кожените дрехи. — Ти да не падаш от Марс?

— Не, сър, тук съм, защото една моя близка приятелка...

— Млъкни, Ник!

— Да, сър.

Де Марко се изправи зад бюрото.

— Виж какво смятам аз, Ник, едно от момичетата на сводника е пребито, не може да работи и той е достатъчно тъп да поиска обезщетение, което да покрие загубите му.

— Разбрали сте ме погрешно, мистър Де Марко. При мен всичко е законно — Ник бръкна в десния джоб на коженото яке и извади нещо. — Вижте, кредитни карти, „Америкън експрес“, „Дайнърс кльб“, те са мои.

— Ти наистина си от Марс — Де Марко погледна Тил и Кинло. — Какво мислите?

— Както кажете — отвърнаха те в един глас.

— Какво пък, по дяволите, може би той е прав — Де Марко отвори чекмеджето на бюрото и извади пачка банкноти стегнати с ластик. — Тук са дващест хиляди, ще компенсират ли неуважението?

— Много сте щедър.

— А ти си много глупав — Де Марко хвърли парите обратно в чекмеджето и извади пистолет. — Но въпреки че си глупав, вероятно знаеш какво е това.

Латиноамериканецът кимна.

— Виж, има си заглушител и всичко останало. Мога да пръсна капачките на коленете ти и в съседната стая няма да чуят нищо.

Като чисто и невинно момче, латиноамериканецът не можеше да откъсне поглед от пистолета.

Де Марко остави оръжието до парите и затвори чекмеджето.

— Няма да ти дам нито цент, Ник, но не се разочаровай, защото сега ще поговорим за нещо много важно — твоето бъдеще.

— Не може ли просто да си тръгна, а?

— О, разбира се. Въпросът е просто в какво състояние ще си тръгнеш и колко ще те боли утре. Сега, Ник, стари приятелю, ти имаш избор: мога да кажа „чао“, да ти махна с ръка и да си отидеш безпрепятствено или да накарам приятелите ми да те пребият. Кое предпочиташ?

— Да си отида безпрепятствено.

— И аз така предположих. Но ако го сторя, ако проявя щедрост, ако бъда толкова мил с теб, ще искам хората да го научат от устата ти. Искам да го чуя, Ник — кажи веднага колко съм мил. И ако ми хареса, ще те пусна.

— Вие сте много изискан човек, мистър Де Марко. Истински сладур. Щедър сте, не сте злопаменен, Вие сте най-добрият, върхът в еволюцията на човека.

— Не беше достатъчно, опитай пак — каза Де Марко. — Говори за моите достойнства. Направи го заради себе си, Ник. Последен шанс. Чакам.

Латиноамериканецът не промълви нито дума.

Де Марко гледаше новичкото му кожено облекло и се чудеше какво ли, по дяволите, се крие зад погледа му.

Мълчанието продължаваше.

— За какво си мислиш?

— ... Шотландия...

Де Марко премигна.

— ... за Шотландия, но вече изчезна...

— Той е луд — смая се Де Марко и направи знак на Тил и Кинло. — Пуснете го да си върви. Не го наранявайте, просто изпратете нашия приятел Ник до асансьора.

— Оттук, Ник — каза Тил и тръгна към сводника. По навик докосна пистолета под якето си като се чудеше дали този Ник ще им създаде неприятности или не. Не. Прекалено е уплашен. Вероятно щом стигнат до сервизното стълбище, ще започне да им се моли.

Кинло гледаше малоумника с кожените дрехи и се надяваше всичко да мине лесно, мижитурката да се окаже толкова глупав, че да мине между него и Тил. Но това нямаше да стане, никой не е толкова тъп, че да го заклеят по средата. Ако се случеше, щеше да бъде много хубаво, щяха да се затруднят по-малко.

Насочиха се към вратата и Кинло не можеше да повярва на очите си, когато онзи пусна Тил пред себе си, мина по средата и остави Кинло последен. Латиноамериканецът бе с гръб към него. Вървеше бавно, точно по средата. Кинло се усмихна леко, пое дъх, отпусна се малко и посегна към своя магнум.

Направо щеше да повярва в Господ.

ВТОРА ГЛАВА

ОСЕМНАЙСЕТ СЕКУНДИ

— Вие сте много изискан човек, мистър Де Марко — разбърза се Ник Ескаланте. — Истински сладур. Щедър сте, не сте злопаметен, Вие сте най-добрият, върхът в еволюцията на човека.

— Не беше достатъчно, опитай пак. Говори за моите достойнства. Направи го заради себе си, Ник. Последен шанс. Чакам.

Ескаланте стоеше там, облечен като сводник, и се взираше във фигурата, която наподобяваше тази на Сталоун. Дотук събитията се бяха развили отлично, както бе предположил. Историята със сводника бе свършила работа, защото той искаше първо да поговори с тях, а не просто... Винаги е от полза — поне за него бе така — да изпитваш антипатия към врага. Не е необходимо да го мразиш. Достатъчно е да го презираш. За предпочитане е да се отвращаваш от него. А най-добре е да изпитваш погнуса.

Ник изпита тези три чувства към мъжете в стаята заради думите отправени към него, заради стореното на Холи. — Беше напълно достатъчно.

Просто не искаше да се бие с тях.

Не ставаше въпрос за страх. Разбира се, двете горили бяха изключително силни. Млади. Професионалисти. Изпитваха удоволствие от работата си, ако Холи можеше да служи за доказателство. А върху него, несъмнено, щяха да се потрудят повече. Да го пребият и то бавно. Но в миналото Ник често бе изпитвал болка, и то такава, каквато тези двамата никога нямаше да успеят да му причинят.

Не, не се боеше от Тил и Кинло. Изпитваше..., просто бе толкова уморен от всичко. От нападенията, от насилието. За пет хиляди дни човек е в състояние да се отегчи от всичко. Може би ако се остави да го пребият и полежи за един или няколко месеца, ще разполага с време за размисъл, да подреди отново някогашните си приоритети.

Изведнъж, фактът, че той все още бе майстор на хладните оръжия за него загуби значение. Ескаланте стоеше, без да помръдне,

размишляваше ли размишляваше, защото някога, разбира се, това бе имало огромно значение. А сега се питаше защо.

Да ги остави да го пребият. Ще положи всички усилия да притъпи болката. Къде можеше да отиде? В Шотландия! Да, в Шотландия. През годините бе имал неколцина клиенти от Шотландия, които — когато му се бе удавал случай — бе разпитвал подробно. Знаеше, че ако пътува на автостоп, единственият му багаж е една раница и не бърза за никъде, то Шотландия се разкрива в цялата си прелест, особено ако навлезе в нея по шосе А 68. Тогава би се изкачил високо, и ако времето е ясно, когато стигне до Картър Бар и Лоулендз, пред него биха се разкрили низините, които се простират чак до хоризонта.

А Единбург! С Принсез стрийт, най-красивата — всички го потвърждават, — несъмнено най-красивата главна улица във всички градове по света. На високия хълм срещу строените в редици магазинчета се издига замъкът. От него се разкрива панорама, пред която бледнее дори гледката на низините.

А сетне шосе А 96. То лъкатуши към Инвърнес, и ако тръгне по него, накрая ще се озове край едно езеро — не кое да е езеро, а Лох Нес, където Неси надлъгва света столетия наред.

Би продължил на север, все така на север, защото трябва да види Планините. Нищо на света не може да се сравнява с ръбестите върхове на огромните хълмове, които се спускат към шосето и заблуждават, че са с няколко хиляди метра по-високи.

А остров Скай, където хората са толкова любезни с гостите, които са много малко и идват най-вече заради спокойствието! Там за един ден може да си създаде повече приятели, отколкото за пет хиляди дни прекарани на друго място.

А най-накрая по обратния път към Форт Уилямз — най-голямото самохвалство на шотландците, — защото там се издига замъкът Инвърлохи. Истински замък с може би една дузина стаи за гости и с кухня, която не отстъпва на нито една друга във Великобритания. Ястията, които поднасят, са съвършени, но ако някъде се опитват да надминат съвършеното, то това е в замъка Инвърлохи, с тяхната яребица с хрупкаща препечена кожичка. Към нея поднасят само най-отбрани вина, вероятно бургундски...

... червено бургундско...

... бургундско с цвят на кръв...

Сега, като гледаше право в Де Марко, Ескаланте усети, че започва да губи контрол. Образът на замъка избледня. Знаеше какво става.

Мозъкът му на влечуго вземаше връх.

Повечето хора не го знаят, а и едва ли им трябва, но вътре в черепа си всяко човешко същество има и мозък на влечуго. Един доктор, май се казваше Крамър, го бе описал подробно. Този мозък е остатък от далечното минало и с течение на времето сегашният, който считаме за свой мозък, е израствал върху по-старите клетки на влечуговия.

Мозъкът ни на влечуго е винаги с нас. Никаква хирургическа намеса не може да го отстрани. Той дава всичко на всичко пет импулса: иска да спи, да яде, да се бие, да прави секс и да убива. В него няма клетки за приятелство или любов. Те са в горния мозък, онзи, който използваме.

През по-голямата част от времето, но не винаги. Защото мозъкът на влечугото стои скрит във влажния мрак. Винаги е бил там и винаги ще бъде. Във всеки от нас. Чака...

— За какво си мислиш?

— За Шотландия, но вече изчезна...

— Той е луд — каза Де Марко и направи знак на Тил и Кинло. — Пуснете го да си върви, не го наранявайте, просто изпратете нашия приятел Ник до асансьора.

Ескаланте видя Тил да тръгва към него и да бърка инстинктивно под сакото си, където го чакаше пистолетът му. Хвърли поглед и към Кинло, мина между двамата, защото един от принципите, изложени в глава „Отстъпи, за да спечелиш“ от книгата на Макшейн „Нашият приятел насилието“, гласеше, че когато влизаш в битка с опитен противник, често пъти най-умният ти ход е този, който ти се струва най-глупав. Всеки знае, че най-лошото място е между враговете ти, защото окажеш ли се там, се излагаш на риск. Той обаче е оправдан, тъй като врагът се отпуска, става прекалено самоуверен.

Както преди всяка битка и сега Ескаланте почувства топлина, топлина, чийто източник бе в слабините му.

— Оттук, Ник — каза Тил.

Ескаланте остави Тил да го поведе към вратата. Последва го, като предостави на Кинло, който вървеше на крачка зад него, възможност да го вижда добре. Вървяха бавно. Бяха се подредили точно както Ник искаше.

Топлината в слабините му се усили, защото, ако си опознал насилието, ако го разбираш и ако си го овладял, знаеш, че то няма общо с филмите на Брус Ли, където смъртоносните удари имат ефекта на дъждовни капки. Истинското насилие означава бързина, защото тялото е по детски беззащитно. Ако знаеш къде да атакуваш, това, което ще се случи — дали ще спечелиш или загубиш, — няма да трае дълго. В началото, докато се учеше, му бе необходима половин минута, а когато навлезе във форма — много по-малко от едно „Добър ден“.

Изцяло бе попаднал под контрола на мозъка си на влечуго. Топлината ставаше все по-силна. Предусещаше насилието, но насилието можеше да бъде негов приятел. Ескаланте не бе в състояние да промени нищо. Някои хора бяха отлични шофьори, други умееха да печелят пари, а той изглежда се чувстваше най-добре, когато... болката витаеше във въздуха.

Започна се. През първата секунда не се случи нищо необичайно. Всъщност, никой освен Ескаланте не знаеше, че се е започнало. Де Марко седеше зад бюрото си в дъното на стаята на няколко метра от тях и наблюдаваше с интерес. Главата му бе килната наляво. Кинло протегна ръка към пистолета си, приближавайки латиноамериканеца откъм гърба му. Отпред Тил също понечи да вземе своя, когато чу неочакван звук — хрущене, чийто източник несъмнено бе Кинло, на няколко крачки зад него. Но причината, за звука бе следната: с десния си ботуш от кожа на гущер Ескаланте внезапно бе изритал Кинло в капачката на лявото коляно. Ботушът не само бе тежък, но имаше и остър метален обков отзад. От разнеслия се звук Ескаланте разбра две неща: че Кинло ще изпищи, но не и преди третата секунда и че е останал без капачка.

През втората секунда Де Марко, който стоеше зад бюрото, чу звука, но не разбра добре какво го е породило. Главата му стоеше все така наклонена на една страна. Единственото, което направи, бе да примига бързо няколко пъти. Кинло от своя страна не усети нищо, в този миг огромното му тяло сякаш бе вцепенено. Отпред Тил ускори

движението на дясната си ръка към пистолета и едновременно с това започна да обръща туловището си назад, за да види какво става. Ескаланте на свой ред пристъпи бързо напред — по-далеч от Кинло, но близо до Тил.

През третата секунда не се случи нищо особено. Ескаланте продължи движението си напред, поднесе дясната си ръка пред тялото, а сетне я премести отдясно. Де Марко изцъкли очи. Тил почти бе успял да извади пистолета си и да се обърне назад. А болката от счупената капачка достигна до мозъка на Кинло и той запищя неистово.

Четвъртата секунда бе изключително важна. За първи път Де Марко осъзна, че трябва да се намеси и се надигна от стола. Кинло изпитваше силна болка и се преви на две. Ескаланте насочи изпънатата си дясна ръка към обърнатото лице на Тил. В юмрука си държеше кредитните си карти — те бяха истински или по-точно, някога бяха истински, защото срокът им бе изтекъл, а ръбовете им бяха така остро изпилени, че щом ги прокара бързо по челото на Тил, рукна кръв и го ослепи. За миг.

Петата секунда бе критична за Ник Ескаланте. Пристъпи бързо към Кинло, сграбчи го, изправи го така, че гигантът да се озове зад него и придърпа ръцете му около тялото си. Де Марко вече се бе изправил, а Тил напълно безуспешно се опитваше да отвори очи.

През шестата секунда изправеният Кинло изпищя отново, докато Ескаланте не направи почти нищо, просто прибра глава към гърдите си. Де Марко извика за първи път. „Спрете го“ бе единственото, което успя да изрече, докато Тил вдигне ръцете си — в едната държеше пистолета — и се опита да спре рукналата кръв, която пареше очите му.

Седма секунда: Ескаланте, с цялата си сила, рязко изви главата си назад. Черепът му срещна някои части от лицето на Кинло — най-вече носа и скулите. Де Марко понечи да отвори чекмеджето на бюрото. Побеснял, ослепелият Тил започна да псува.

През осмата секунда Ескаланте пристъпи встрани от Кинло и русият гигант с разбито лице се свлече на пода. Де Марко постави ръка на дръжката на чекмеджето, в което бе пистолета. Тил продължи да псува несвързано.

Деветата секунда бе изключително спокойна. Кинло лежеше замаян на пода. Де Марко отвори чекмеджето. Ослепелият Тил

размахваше пистолета си, а Ескаланте направи две бързи крачки към него.

Десетата секунда се оказа фатална за Тил, тъй като Ескаланте рязко удари кървящия мъж в адамовата му ябълка. Макар ударът да бе къс, той бе нанесен ужасяващо силно и точно. Острите кокалчета опряха в ларинкса и нарушиха дишането му. Де Марко най-сетне достигна своя пистолет със заглушител.

През единайсетата секунда Ескаланте се метна напред. За миг тялото му се озова успоредно на килима и той прибра дясната си ръка към гърдите. Тил се олюля назад, опитвайки се да запази съзнание. Кинло се строполи на пода; с едната ръка бе покрил коляното си, а с другата — лицето си. Де Марко извади пистолета и се приготви да стреля.

Той натисна спусъка в дванайсетата секунда и куршумът прониза мястото, където се бе намирал Ескаланте миг преди да се наведе надолу. Тил се олюля, хвана се за гърлото, изпускайки своя пистолет. Кинло продължи да се въргаля по пода, докато с дясната си ръка Ескаланте откопча тежкото осмоъгълно бижу от тънкия златен синджир.

През тринайсетата секунда той залегна на лявото си рамо, претърколи се и бързо се изправи на коляно. Де Марко държеше отскочилия след изстрела пистолет. Тил падна до Кинло, като и двамата правеха странни движения, лежейки на пода в апартамента в хотел „Крез“.

Де Марко изстреля втория си куршум през четиринайсетата секунда. Отново не уцели мишената си. Тил и Кинло продължаваха да лежат както преди малко. Ескаланте се бе подпрял на едното си коляно и в дясната ръка държеше тежкото осмоъгълно остро златно бижу.

През петнайсетата секунда Ескаланте, без да си задава въпроси, разбра, че победата му е в кърпа вързана. Да, трябваше да доведе до край някои ходове, но той ги бе усвоил до такова съвършенство, че вероятността Де Марко да стреля за трети път или дори да го уцели клонеше към нула. Намираще се на три-четири метра от него, когато метна златното бижу към двойника на Силвестър Сталоун. Можеше да го запрати към очите или носа, но тъй като Де Марко бе приказлив, Ник реши, може би символично, че устата е най-подходящата цел. Де Марко стоеше неподвижен след втория изстрел, единствено

пистолетът отскочи в ръцете му. Нищо ново в движенията на Кинло и Тил — те бяха въвн от играта.

Златният осмоъгълник попадна в целта си след по-малко от секунда, така че няма да бъде съвсем точно, ако кажем, че това се случи в шестнайсетата секунда. Ескаланте се бе подпрял на коляното си, когато тежкото бижу поразил устата на Де Марко, счупи предните два зъба, заби се над езика, и разцепи устата му на две. Рукна кръв и Де Марко изгуби равновесие.

Седемнайсета секунда: Ескаланте се изправи на крака. Де Марко изгуби самоконтрол и се строполи безпомощен на стола си.

Последна, осемнайсета секунда. Ескаланте стоеше прав. Де Марко падна лошо и удари главата си зад бюрото, в ъгъла, където се съединяваха подът и стената. Никаква промяна в състоянието на Тил и Кинло.

Какво изпитваше Ескаланте в този миг? Той не знаеше. Изби го пот, когато се завъртя и огледа трите тела на пода. Усещаше биенето на сърцето си. Топлината в слабините му не бе изчезнала, значи мозъкът на влечуго все още го контролираше, Ник не се съмняваше в това.

Тогава, почти несъзнателно, от гърлото му се разнесе вик, силен и див, вик на... на какво? Смути се от звука (мозъкът на влечуго се оттегляше, бързо-бързо си отиваше, но никога напълно).

Вик на победител, може би. Беше ясно от доказателствата на пода около него.

„Станалото — станало“, отбеляза той. Какво толкова лошо имаше в победата?

Залови се за работа в пълно мълчание. Всъщност, мълчеше той; около него, от другите трима мъже, се носеха стенания. От единия си джоб извади кълбо корда, отрязва част от нея с острия пръстен, който не му се бе наложило да използва, хвана двете горили, опря гърбовете им и завърза ръцете и краката им. Направи го така, че ако започнат да се съпротивляват — в което се съмняваше, — но ако все пак започнат да се съпротивляват, кордата да ги стегне още по-силно. После взе пистолетите им, както и този на Де Марко и ги струпа накуп върху масата. Взел златния си осмоъгълник, почисти го от кръвта и го закачи отново на златната верижка около врата си. Вдигна Де Марко и върза

ръцете и краката му за стола край бюрото. Накрая взе телефона, набра номера на кабината в ъгъла на фойето, където го очакваше Холи, и когато тя се обади, ѝ каза да се качи горе. После отиде до прозореца и се загледа в декемврийската нощ, очаквайки Холи да почука на вратата на апартамент 3506.

Той отвори и тя пристъпи вътре. Шапка с воал прикриваше израненото ѝ лице. Ник се бе съгласил да ѝ помогне и преди два часа се бяха разделили, защото Холи трябваше да се „подготви“, каквото и да означаваше това. Той бе отишъл до апартамента си, за да се преоблече, а тя го бе взела с колата си, бе сложила нещата си в багажника. Бяха спрели пред „Крез“, но тя се бе притеснила, че бие на очи с този воал. Ник я бе отвел до телефонната кабина, уверявайки я, че никой няма да ѝ обърне внимание. Наредил ѝ бе да изчака половин час — ако дотогава не ѝ се обадел, никога нямало да го направи. Тя бе свела глава.

Сега Холи влезе в хотелския апартамент, огледа се и спря погледа си на Дани де Марко. Доста време тя го наблюдаваше. Накрая каза:

— Да, той е.

— Исусе, дано да е той, защото ако не е...

Де Марко започна да идва в съзнание. Премигна бавно. И двете страни на устата му продължаваха да кървят, кръвта се стичаше от двете страни на брадичката му и капеше върху халата.

Холи свали шапката с воала и я остави заедно с чантата си върху телевизора. Беше облечена в черен спортен панталон и блуза с индийски десен. Имаше хубава фигура, стегната както винаги, но когато направеше някое движение, си личеше, че я боли. Пристъпи към Де Марко.

— Помниш ли ме?

Той се поколеба.

— Разбира се. Ти си момичето, с което се позабавлявахме снощи.

— Точно така. И на мен ми беше толкова приятно, че не ми се тръгваше. Исках да продължи вечно, знаеш ли какво имам предвид?

Ескаланте отстъпи крачка назад, без да откъсва поглед от тях.

Де Марко премигна и го попита:

— Какво е намислила?

Ескаланте поклати глава, продължи да наблюдава Холи и не каза нищо.

Холи коленичи край Де Марко и разтвори халата му.

— Завистта на човечеството — констатира тя.

Де Марко идваше бързо на себе си.

— Знаеш ли кой съм аз?

— Разбира се — отвърна Холи. — Ти си домакинът на партито.

Тя стана, отиде бавно до телевизора, поколеба се за миг, отвори чантата си и бръкна в нея.

— Божичко! — възкликна Ескаланте, като я видя да вади огромни градински ножици и да щраква рязко с тях. Металическият звук накара русите горици да престанат със стенанията.

— *Какво, по дяволите, прави тя?* — изкрещя Де Марко.

Ескаланте замълча. Самият той се чудеше какво ли е намислила Холи.

— За пари ли става въпрос? — попита Де Марко и впери поглед в Ескаланте. — Разбира се, всичко е заради пари, вземи ги, вземи двайсетте, за Бога.

— Какви двайсет? — обади се Холи.

— Двайсетте хиляди. В горното чекмедже на бюрото.

Холи отиде до бюрото, взе пачката банкноти пристегнати с ластик и я хвърли към Ескаланте.

— Не става въпрос за пари — отговори тя тогава. — Става въпрос за любов.

Отново изщрака с градинските ножици и когато пристъпи към Де Марко, той закрепя.

— Не бях аз... нищо не съм направил. Те го направиха... и двамата... Кинло и Тил го направиха.

„Лош ход“, помисли си Ескаланте. В мафията подобен тотален страх не се цени много.

— След... — прошепна Кинло, единственият, който можеше да говори, — ... ние го направихме след...

— Млък! — заповяда Холи, обръщайки се към русия гигант.

Ескаланте я погледна. Тя бе объркана. След всичко, което му бе разказала за случилото се снощи в този апартамент, явно бе имало и друго, за което не бе намерила сили да му признае. За миг, неговото

златно момиче, златната звезда, се озова тук при него, за първи път той бе доволен от свършената работа.

Холи отиде до Де Марко и коленичи край него.

— Надявам се да съм ги наточила добре — каза тя. — Наистина се надявам. Нека да видим.

Много бавно и грижливо, сякаш бе хирург, тя взе увисналия член на Де Марко, издърпа го и прекара острието по кожата на върха му.

Ескаланте се втрени в появилата се капчица кръв, раната бе съвсем малка.

Де Марко я гледаше вцепенен; вероятно на него не му се струваше толкова малка, защото започна да се моли:

— Остави ме, Исусе, остави ме, сбъркала си нещо, аз съм добър човек...

Ескаланте го слушаше и си спомни как бе използвал някои от тези думи само преди по-малко от двацет и четири часа, на паркинга, умолявайки Озгуд Пърси да не го бие повече.

— ... остави ме... Аз съм добър човек, остави ме...

— Значи не си ми ядосан? — попита Холи.

— Не — отвърна Де Марко и направи безуспешен опит да разхлаби кордата.

— Добре, 'щото, и аз не съм ти ядосана и ще ти дам същата възможност, каквато ти на мен. Каж ми, че ме обичаш и ако ти повярвам, ще ти го оставя. Но ако не ти повярвам, значи си лошо момче. И тъй като лошите момчета трябва да бъдат наказвани, ще си тръгна със „Завистта на човечеството“.

— Обичам те.

— Не мисля, че беше искрено. — Тя се обърна към Ескаланте: — Смяташ ли, че беше искрен?

Ескаланте поклати глава.

— Ти решаваш.

Холи отново изщрака с градинските ножици.

— Последен шанс — погледна тя към Де Марко.

— Обичам те, по дяволите, обичам те, да... наистина, обичам те... — Той дишаше тежко. — Обичам те... — Де Марко пребледняваше... — Аз... — зашептя, — ... недей, моля те, моля те, сгреших... Всеки може...

Това бяха последните му смислени думи, защото избухна в плач, по лицето му се стичаха сълзи на паника.

Ескаланте погледна двамата гиганти на пода, които наблюдаваха сцената. Отново лош ход от страна на Де Марко. Най-лошият. „Не можеш да цивриш така“, се четеше в изпълнените с презрение очи на Кинло и Тил. Колко ли трябваше да им плати Де Марко, за да купи вечното им мълчание за видяното, че се е пречупил под натиска на една опозорена жена.

Де Марко припадна, главата му клюмна върху гърдите.

Холи не се поколеба нито за миг. Тя остави градинските ножици върху бюрото, отиде до телевизора, сложи си шапката, увери се, че воалът прикрива лицето ѝ и взе чантата си.

Ескаланте отиде до вратата. Холи застана до него, обърна се и огледа пораженията.

— Съжалявам, че не взех фотоапарата си — приключи тя.

Излязоха в коридора и тръгнаха мълчаливо към асансьора. Когато слязоха във фойето, Ник я изпрати до най-близкия изход. Придружи я в студената нощ чак до колата.

— Искаш ли да те откарам?

Ник кимна. И двамата влязоха вътре.

Тя потегли.

— От нас става екип.

— Бяхме екип. Не можеш да се върнеш повече тук.

— Знаеш ли какво? Не искам да те шокирам, но на света има много по-прекрасни места от „Медоуз“, като...

— Не ми казвай къде отиваш. Не искам да знам, това е най-сигурният начин да не те издам.

— Толкова ли си сигурен, че ще тръгнат по дирите ти?

— О, разбира се.

— Можеше да ги убиеш.

— Старая се да не го правя.

Холи сви по неговата улица и намали скоростта, щом приближиха блока му.

— Ще се обаждам често, няма да те забравя.

Той кимна.

— Но ти няма да можеш да ми се обаждаш, защото няма да знаеш къде съм.

— Прави каквото си решила, Холи.

— Каквото и да означава това?

— Опитваш се да постигнеш нещо по своя заобиколен начин и съвсем скоро ще се разбъбриш.

Тя се засмя.

— Никой не ме познава по-добре от теб, но този път грешиш.

Той извади пачката банкноти.

— Сигурно става въпрос за тях?

— Не. И този път грешиш. Задръж ги всичките. — Тя спря колата, но остави двигателя да работи. — Ти пое всички рискове, не искам нито цент.

— Да не се разделяме с лъжа, Холи.

Тя го погледна в мрака.

— Добре, искам половината. Мен пребиха.

Ескаланте се засмя и махна ластика. Банкнотите бяха от по сто долара. Отброи нейния дял. Тя взе парите и ги пъкна в чантата.

— Сигурна съм, че един ден ще имаш и останалите деветдесет хиляди.

Той отвори вратата.

— Гледай тези непрогледни черни нощи да не се повторят.

— Обещавам. — Тя се пресегна и го докосна по ръката. — Благодаря ти за всичко. Искам да знаеш, че никога нямаше да те помоля за помощ, ако бяха повече от трима.

— Да не се разделяме с лъжа, Холи.

Тя се засмя.

— Добре, може би петима. Щеше ли да се справиш с петима, а, Мекс?

— Щеше да ми бъде трудно.

Ескаланте излезе, затвори вратата и заобиколи откъм нейната страна.

— Знаеш ли кое е най-шантавото нещо, Ники? Достави ми *удоволствие* да го гледам как се гърчи.

Тя го целуна, прегърна го за миг и го пусна.

— Познавам те от времето, когато носеше тиранти — отвърна Ник Ескаланте.

ТРЕТА ГЛАВА

ТЕЖЕСТТА

Апартаментът му — когато влезе и запали осветлението — не му се стори толкова отвратителен както обикновено. Причината вероятно бе в десетте хиляди долара, които държеше в ръката си. Десет хиляди долара не могат да превърнат жилището му в палат, но поне не му се повдигаше.

Апартаментът му се състоеше главно от една стая. Главно? Що за глупост — апартаментът си беше едностаен, колкото и упорито наемодателят му да наричаше бокса „трапезарийна ниша“. Ескаланте никога не бе използвал кухнята за нещо друго, освен за склад. Той не смяташе готвенето за особено полезно занимание. Полезно занимание? — нова глупост. Ник мразеше да готви. И освен това, ако живеете на подобно място, най-добрият начин да се спасите от нашествието на насекомите, е просто да не държите храна наоколо. В хладилника на Ескаланте имаше само бира, а в камерата — водка „Финландия“, скоч и лед. Малката печка използваше за шкаф, в нея държеше ценни пътеписи и статии с особена стойност. Не бе използвал печката вече цели четиринайсет години.

Най-хубавото нещо в апартамента му бе малката тераса. Ник живееше на втория етаж и терасата бе достатъчна двама души да излязат на нея или пък сам човек да седне и да изпие едно питие в края на деня. Смяташе го за истинско удоволствие, на теория. Реалността обаче, отнемаше част от удоволствията. На първо място, в Лас Вегас обикновено бе толкова горещо, че само побъркан можеше да мине без климатик. Второ, местоположението на терасата, на главната улица в Нейкид Сити, я превръщаше понякога в опасно място. Нейкид Сити не бе най-гадният негърски и испански квартал в щата — степенуването на бордеите не е точна наука. Но едно бе сигурно: не можеш да съставиш списък на шестте най-отвратителни места в цяла Невада и да пропуснеш Нейкид Сити.

Терасата на Ескаланте гледаше към Бонанза стрийт, а движението по нея винаги бе много оживено: откачалки, олюляващи се

пияници, въоръжени членове на малцинствата, достигнали дъното. През годините бяха стреляли по Ескаланте поне пет-шест пъти, но нито един от куршумите не бе профучал близо до него, защото стрелецът винаги бе бил прекалено пиян, за да се прицели точно. Освен това, ако се движиш по Бонанза с колата си, както правеха повечето от тия кръвожадни типове, е много трудно да уцелиш каквото и да било.

Едно време декора на стаята му бе създал проблеми. Собственикът бе настоял стените да се боядисат единствено в някакъв лайнян цвят, защото така се цапали по-малко. А лайняно кафявото по никакъв начин не повдига настроението, когато се прибереш вечер след безкрайни часове на не особена престижна работа. Но съвсем скоро Ескаланте намери решение на проблема и то бе: географски карти. Сега всяко кафяво петънце бе покрито с карти. Всички стени, плюс по-голямата част от тавана, облепен с огромни карти на Езерната област. Бе му отнело седмици, но след като привърши, никога не бе искал да промени нещо. Тук бяха всички континенти, десетки държави, приказни сини езера и океани, приказни тъмнозелени блатисти низини, всички цветове, всички шосета, които се виеха по тавана, всички планини, които щеше да изкачи.

След като събереше стоте хиляди.

Петте свободни години.

Щеше ли да дойде тяхното време? Абсолютно. Преди по-малко от три часа, въоръжен с дървен магнум, той бе ескортирал един смахнат с брада като на Арафат от масата за игра на зарове до бара за чаша „Перие“. А сега държеше в ръката си десет хиляди долара.

Пусна пачката на леглото. Тя издаде тих, успокояващ звук и след като тупна, остана неподвижна. Ескаланте я взе и пусна отново.

Трябваха му още деветдесет хиляди.

Остави парите на леглото и отиде до големия килер — те бяха почти два в апартамента му, защото вторият бе толкова малък, че би задоволил някое джудже и започна да се съблича. Коженото яке и панталони бяха от най-добро качество, подарък от наскоро починал сводник, свестен човек, като се има предвид с какво си изкарваше прехраната. На времето Ескаланте му бе правил услуги и дрехите бяха дошли в знак на признателност.

Той изу ботушите от кожа на гуцер и ги остави на пода в малкия килер. Свали различните пръстени и бижута, острия златен осмоъгълник, останалите верижки, изми ги грижливо в умивалника, избърса ги с чиста кърпа, увери се, че петната от кръв са изчезнали и ги прибра в горното дясно чекмедже на скрина.

Когато остана гол, отиде в банята, пусна душа и подложи под горещата вода мускулите на гърба, ръцете и раменете.

Щом започна да се отпуска, мислите му се насочиха към Холи. Но тя бе изчезнала, тъжно наистина, наоколо нямаше много „златни“ момичета като нея. Все пак бе взела най-правилното решение за себе си. А за него щеше да е най-добре да я изхвърли от мислите си. Това вече бе минало. Разбира се, можеше да повика образа ѝ, ако се почувстваше потиснат, но сега не бе моментът.

Ескаланте разтри раменете си под течащата вода. Като се имат предвид енергията, която бе изразходвал толкова скоро, и скоростта на движенията, той бе в изключително добра форма. Понякога, когато се хвърляше напред и се свиваше на кълбо, ако не бе преценил момента, можеше да последва разтежение, което да го мъчи няколко дни. Този път всичко бе наред. Спря топлата вода и пусна само студената, за да подобри кръвообращението си. Сетне върна предишната по-приятна температура, за да се насапуниса. Когато свърши, остави водата да масажира мускулите на врата му. Накрая спря крана и се избърса.

Върна се в спалнята, остави пачката банкноти на нощната масичка, отиде до хладилника, извади водката, взе една чаша и си наля двойна доза. Обратно в спалнята Ник затърси нещо за четене, но се отказа, взе парите и ги подържа в ръката. Отпи от водката и разстла стотачките по покривката на леглото. Сякаш играеше на някаква нова хазартна игра, измислена от скука от някой арабин, който се прибира у дома с частния си „Боинг 747“.

Десет редици по десет.

Исусе!

Помисли си как ли ще изглежда цялата сума от сто хиляди. Отпи отново от водката и впери поглед в парите, които покриваха почти цялото му легло. С опитно движение пъкна ръка под всяка редица, събра зелените банкноти и отново ги стегна с ластика в пачка, която остави на нощната масичка.

Чувстваше се отлично. Може би за първи път разбираше какво изпитва чичо Скрудж.

Десет хиляди долара.

Една десета от петте години. Щеше да събере и останалите. Трябваше. Трябваше.

Допи водката, отнесе чашата в кухненския бокс, изми я и я обърна наопаки, за да изсъхне. Този път, когато отиде до леглото, взе „Наръчник на въздушните линии“ и легна. Когато искаше да си почине, Пинки четеше книги с теории за игра на рулетка. Ескаланте винаги се отпускате от умората с „Наръчника на въздушните линии“. Това бе справочник на хиляда и шестотинте граждански авиокомпании в света. Съдържаше страшно интересни неща, като стоте най-разпространени самолета с техните модификации, брой на двигателите, крейсерска скорост, далечина на полета, брой на пътниците и националност на производителя. Ескаланте бе научил повечето наизуст. Например, американския свръхзвуков „Боинг 747SP“, с четири двигателя, който пренасяше 350 пътници със скорост от 960 км/час на максимално разстояние от 10 900 км.

Шибана поезия.

— Триста петдесет и две — каза на глас той и обърна на тази страница в книгата. — X-мм. Пакистански международни линии. Добро попадение. — Скоро не ги бе препрочитал. Започна. Основани 1951 г. През осемдесет и втора са превозили 3 250 000 пътници. Персонал над 21 000 души. Линии до... линии до...

Ескаланте остави книгата върху корема си и остана да лежи с поглед вперен в картите по тавана. Беше изненадан. Защото точно тогава, в този момент, въобще не го интересуваше докъде, по дяволите, летят пакистанците.

Странно. Не можеше да си спомни подобна липса на интерес преди. Но сега несъмнено я усещаше — никакъв интерес. Погледна часовника си. 2:15. Оставаха няколко часа до зазоряване, когато щеше да бъде в състояние да заспи.

Стана, щракна с пръсти и отиде в кухненския бокс. Можеше да си налее още една чаша „Финландия“, но нямаше желание да се напива, рядко го правеше и обикновено не в толкова ранен час, затова взе студена бира, върна се в спалнята и отново легна.

Е, винаги можеше да включи телевизора.

Само че той мразеше телевизията. Смяташе всички програми за сапунени.

След малко, благодаря ти, Господи, Ескаланте се сети за статията по хронобиология, която Жабчо бе откраднал за него при последното си постъпване в спешното отделение в Рино. Жабчо я смяташе за образец на повърхностно изследване и знаеше, че Мекс ще я хареса. Пазеше я за специален случай. Ескаланте отново стана — „Как си изкарваш прехраната?“, „О, непрекъснато ставам от леглото“, — отиде до печката, отвори фурната, бързо откри статията и си легна отново.

Хронобиологията е наука, която изучава как времето се отразява най-вече върху живите организми. Някои хора започваха да осъзнават значението на умората от продължителното пътуване със самолет върху бизнесмени и дипломати, когато летят от изток на запад или обратно. Когато летиш от север на юг, се уморяващ много по-малко. Повечето птици летят от север на юг. Малкото видове, които летят от изток на запад, винаги почиват с дни по време на пътешествието си, и така насичат прелета си, че не изпитват умора.

Ескаланте се взря в картите по тавана. Питаше се откъде, по дяволите, птиците знаят кога да спрат да починат малко, когато летят на изток или на запад.

Интересно. Невероятно.

Щом като бе толкова интересно и невероятно, защо тогава захвърли статията встрани и впери поглед в тавана. Никаква полза от нея!

Едва осъзна от какво се нуждае, за да се успокои. Как можеше да бъде толкова тъп, че да не се досети? Взе чудесното масайско копие и го поднесе внимателно до лицето си, изучавайки твърдото черно дърво. Формата му бе фалическа; воините често стоят прави, прибрали копията между краката си, в продължение на часове.

Ескаланте седна на леглото, затвори очи и лесно откри балансната точка на оръжието. Започна мислено да експериментира най-добрата траектория, разстоянието, на което може да зашемети врага си или да пронизе сърцето му.

Невероятно оръжие.

Интересен предмет.

Щом като бе толкова невероятно и интересно, защо тогава остави копието на нощната масичка, стана и започна да се разхожда.

Бил ли е някога толкова нервен?

Отговор: Не, никога.

И все пак защо? *Защо?* Опита се да открие отговора в бирата, изпуктя, и за своя изненада, успя да го намери. Имаше напълно основателна причина да бъде нервен: тази нощ започваха вторите му пет хиляди дни в Лас Вегас и самотата просто не му понасяше.

Логичният избор бе „Силвър спуун“. Рокси си бе отишла, но Алис Ан, момичето от нощната смяна, знаеше, че трябва да го настани на маса номер 75. Облече се бързо, тъмни чорапи, мокасина в бордо, панталони в цвят каки, синя риза, плетена жилетка от камилска вълна. Стигна до вратата и се върна.

Искаше му се да вземе пачката със себе си. Може би щеше да завари Кинък да залага стотачки на масата за зарове. Ескаланте щеше да мине покрай него, да му кимне, да извади своите десет хиляди, така че Кинък да ги види, да побъбри малко и да отминне.

Отдавна не бе изпитвал подобно опиянение. Добави и трите стотачки от Озгуд Пърси, а и в десния джоб на панталоните бе скрил малко пари. Ако можеше всеки ден да печели по толкова, щеше да събере митичните сто хиляди до края на месеца.

Това трябваше да стане.

Настроението му се бе оправило. Напрежението бе изчезнало. Взе ключовете си и изгаси осветлението. Декемврийската нощ бе студена, но голяма работа. Голият град бе близо до „Стрип“, зад него, да, не се виждаше, разбира се, но бе на една крачка. Ескаланте тръгна пеша, вместо да се качи на колата си. От мръсните къщи долитаха викове и пьянски крясъци от страх или отчаяние — обичайният музикален фон в квартала нощем. Понякога страдаше. Обикновено страдаше.

Не и тази нощ, бейби.

Сигурно защото приближаваше Коледа и часът бе три без двацет, в „Силвър спуун“ бе доста оживено. С влизането си Ескаланте огледа казиното, видя Кинък, който продължаваше да играе на зарове, и шумните дами с боядисани в синьо коси около рулетките.

Ескаланте продължи към кафенето, като се чудеше колко ли хора пилеят парите си по игри като тези, защото заровете са си живо ограбване, целият този шум и блъсканица са само прикритие. А рулетката — ако приемем, че има някаква полза от нея — е най-

доброто средство срещу безсъние; колелото се върти, върти, докато очите ти се изморят и замолят за милост.

Единствената игра, според него, бе блекджак. Беше бърза, честна, играеше се един на един, сам срещу дилъра. Ако стигнеш по-близо до двайсет и едно от него, печелиш, ако ли не, той заграбва чиповете. Ако останеш без пари и излезе двайсет и едно, губиш. Същото важи и за него. Ако съберете равен брой точки, запазваш чиповете си. Реми — честно отношение от страна на казиното, което иска да те обере до шушка. Единственият проблем са виковете, които издават понякога играчите на ротативките, когато ударят джакпота и машините издадат онзи гаден звук. Никой — поне Ескаланте все още не бе срещал такъв човек, — който обичаше ротативките, нямаше коефициент на интелигентност над трийсет-четирийсет.

Алис Ан го настани на маса номер 75 обеща да направи каквото може с петдесет и осма. Ескаланте си поръча кафе и огледа лицата около себе си. На повечето от тях хазартът се бе отразил доста зле: бръчки от умора около очите, изражения на неприкрито съжаление.

Кафето му пристигна. Ник опита от него; вкусът му бе отвратителен. Отпи отново, погледна към петдесет и осма маса, реши, че не е в настроение, без значение кого ще настани там Алис Ан, плати и си тръгна.

Три без десет.

Влезе в казиното. Някой се бе разгорещил на една от масите за зарове, оттам долитаха множество викове. Ескаланте ги заобиколи и се загледа в дамите с боядисани в синьо коси, които наблюдаваха въртящото се колело на рулетката. Касандра (истинското ѝ име) раздаваше карти на двама пияници, затова Ник застана край нейната маса. Тя бе любимото му крупие — млада, с малки длани, но изключително бърза с картите. Веднъж, преди няколко години, бе преспал с нея. Тя все още изглеждаше добре; бе омъжена за два пъти по-възрастния от нея управител на залата. Ескаланте спря. Касандра го видя, докато раздаваше картите, на лицето ѝ се появи усмивка, която бързо изчезна, защото отново се върна към играта си с пияниците. И двамата играеха глупаво и се разоряваха. Така бе и при следващото раздаване. След малко те станаха навъсени от столовете си и напуснаха масата.

— Прекалено добра си, Каси.

Тя стегна бицепса на дясната си ръка, усмихна се и застина неподвижно, сякаш очакваше нещо:

— Тази вечер разбивам всички.

— Колко остава до края на смяната ти?

Касандра погледна часовника си.

— Петнайсет минути.

Ескаланте седна на най-близкия стол.

— Ще ти правя компания.

Извади сто долара и ѝ ги подаде.

— Предупреждавам те, Ники, залогът е малък.

Той кимна.

— По пет става ли?

Ново кимване.

Тя бръкна в касетката с чипове, извади два фишека жълти чипове, взе по десет в двете си ръце и ги бутна към Ескаланте. Той заложи един чип от пет долара. Тя му подаде две карти, обърнати с лицето надолу. Даде две и на себе си — едната обърната, другата не. Картата ѝ, която се виждаше, бе асо.

— Предупредих те — каза Касандра.

Ескаланте погледна своите карти. Четворка и петица.

— Дай ми карта. Голяма.

Тя му подаде още една карта с лицето надолу. Тройка.

— Пак.

Четвъртата карта бе поп, или общо дваайсет и две.

— Разори ме — каза Ескаланте и показа картите си.

Каси обърна нейната. Деветка. Или общо дваайсет.

Трудно можеше да я победи при това положение.

Ник заложи нов чип от пет долара.

Тя раздаде картите бързо. Той събра шестнайсет, Касандра спечели с осемнайсет.

Загуби и третото раздаване.

И четвъртото.

И петото.

На шестото също се провали.

Но спечели седмото. Цели пет долара. Осмото също. Следващото, деветото, бе най-важното.

По време на деветата игра, тя трябваше да пренареди тестетата. Изпразни поставката, взе четирите тестета и се зае за работа. Ескаланте погледна картите си: десетка и осмица. Осемнайсет. Доста добра ръка.

Обърнатата карта на Каси бе дама.

Той стоеше на масата и наблюдаваше как малките ѝ длани нареждат картите. Докато ръцете ѝ работеха, Ник реши, че другата ѝ карта пак е оньор. И така тя прави дваисет. И издухва неговите осемнайсет.

Но той не се разочарова, не се разочарова от нищо в този момент. Как можеше, когато птичето на щастието бе кацнало на рамото му, защото бе чувал, бе виждал то да се случва с други, дори сам го бе изпитвал...

Но никога по този начин, толкова внезапно и силно. Почувства тежест на раменете си, там бе щастието. От всички хора във всички казина по целия свят, късметът бе решил да посети Ник Ескаланте.

Не таеше никакво съмнение. Абсолютно никакво и нямаше намерение да се пита защо. Може би това бе отплатата за петте хиляди дни. Ръцете му се изпотиха, докато най-сетне тя разбърка картите и му предложи да цепи. Той прие, Каси изравни картите, прибра ги в поставката им и удостои Ник с поглед и с бързата си усмивка.

— Каси?

— Какво?

Ник обърна картите си.

— Имам осемнайсет, но зная нещо — ти имаш дваисет и ще спечелиш, ако спра. *Сигурен съм.*

— Добре ли се чувстваш, Ники?

— Не. Чувствам се страхотно. Така страхотно, Каси, повярвай ми, че искам да...

Тя го погледна, поколеба се и му даде карта.

Беше асо.

— Не ме задоволява. Давай пак. Искам двойка.

Картата, която му дойде беше двойка.

— Дваисет и едно. Обърни си картата.

Още една дама.

— Божичко! — възкликна Каси.

Ескаланте взе чиповете, стана от масата, отдалечи се от нея или по-точно понечи да го направи, защото се нуждаеше от време за размисъл. Какво трябва да правиш, когато имаш такъв невероятен късмет, че просто го *чувстваш*, по дяволите...

В такъв случай не си тръгваш, глупако...

Върна се на масата, извади пачката, отброи хиляда долара и ги подаде на Касандра.

— Дай ми един чип, Каси, черният.

Черният струваше хиляда долара.

Постави го пред себе си. Тя раздаде. Той събра деветнайсет, тя загуби. Ескаланте заложи два черни чипа. Отново тя раздаде. Ник имаше петнайсет, спря на тях, тя загуби. При следващото раздаване Ескаланте заложи четири хиляди и когато я би с два̀сет на седемнайсет, вече бе спечелил осем хиляди долара. Този път заложи само два бона, защото ако тя спечелеше, той щеше да се върне на нулата и...

Глупак! Тя *не можеше* да спечели. Не и с твоя късмет... Трябваше да заложи всичките осем и да си тръгне отгук с шестнайсет хиляди.

Нямаше спор. Тя загуби.

Е, имаше десет хиляди. В това нямаше нищо лошо, нищо страшно. За две минути бе спечелил десет хиляди. Тогава дойде смяната на Каси — възрастен мъж, накичен с множество пръстени. Ескаланте не хареса погледа му. Стана от масата.

— Продължавай, Ники — каза му Каси, преди да отиде да почива.

Той бръкна в джоба си, извади петстотин долара, повика я и ѝ ги даде като бакшиш. Сетне влезе в бара да пийне нещо, като държеше десетте черни чипа в дясната си ръка. Поръча си водка „Финландия“ с лед, но размисли и поиска газирана вода. Събра длани, поднесе ги към устните си и духна черните чипове. Божичко. Сутринта бе на косъм от фалита. После дойдоха тристата долара от Озгуд. След тях десетте бона от Де Марко. А сега, в нощта на петхилядния ден, той разполагаше с два̀сет хиляди в банкноти и чипове.

Господи, когато ти дойдеше късметът...

„По дяволите — каза си Ник Ескаланте, — защо реших, че си е отишъл? Само защото крупиятата се смениха, защото онзи носи

прекалено много пръстени и има лош поглед не означава, че късметът ме е напуснал“.

Изчезвай оттук, връщай се там, там.

Ник напусна бара, върна се в казиното и заобиколи масите за блекджак. Късметът му наистина се бе променил. Той бе абсолютно сигурен.

Очакваше го още по-голям успех.

Ескаланте седна на една свободна маса, извади черните си чипове и ги постави пред младо и способно крупие. Лимитът на масата бе пет хиляди долара. Ник постави пред крупиецо пет черни чипа. Стомахът му се бе свил на топка, ръцете му трепереха, но той плъзна уверено чиповете по зеленото сукно.

Крупиецо загуби.

Ник отново заложи пет.

Крупиецо загуби.

— Мога ли да вдигна лимита?

— Не. — Отговорът не дойде от крупиецо, а от шефа на смяната, който сега гледаше право в очите на Ник Ескаланте, без да си прави труда да прикрива чувствата си. Когато някой играч започне да печели много, шефовете на смени винаги поемат нещата в свои ръце. Те мразят да губят, сякаш парите са техни.

Ескаланте взе пет черни чипа, постави ги пред себе си, взе още пет и ги постави на съседното празно място.

Получи две несигурни ръце, четиринайсет и дванайсет, но обърнатата карта на крупиецо бе двойка. Ескаланте знаеше какво трябва да направи — да спечели. Той бе опитен играч на блекджак, знаеше също, че крупиецо губи от дваайсет и осем до трийсет и шест пъти на всеки сто раздавания.

И това щеше да бъде едно от тях. Несъмнено.

Крупиецо загуби.

Ник отново заложи десет, по пет хиляди на всяко от двете места. Нещо обаче му подсказа да не го прави, той бързо взе черните чипове и вместо тях заложи само един и то само на едното място. Жълт чип. На стойност пет долара.

Крупиецо имаше дваайсет.

Ескаланте загуби.

— Какво, по дяволите, е това? — попита шефът на смяната.

— Наказание — отвърна Ескаланте. — И внимавай какво приказваш.

Сега заложи по пет хиляди на всяко от двете места и отново спечели. Вече дишаше тежко, макар да се опитваше да го прикрие. Знаеше, че е по-добре да изчезне, да се овладее, затова набута всички черни чипове в джобовете на жилетката си, стана, отиде в бара, поръча си водка с лед, започна да пие и тогава реши.

Вече притежаваше осемдесет хиляди долара. Погледна часовника си — 3:20. За около половин час бе спечелил седемдесет хиляди. Колко правеше на минута? Опита се да пресметне, но се отказа. Кой го е грижа колко прави това на минута или на секунда — важното бе, че проработи неговият късмет, а не на някоя дебелана от Киъкук, например.

Изпи водката на екс, стана и прецени състоянието си. Отново се владееше. Треперенето бе изчезнало, вече не се потеше. Върна се край масите за блекджак. Знаеше, че всички служители на казиното не го изпускаха от поглед.

Трябваша му двайсет хиляди долара, за да постигне мечтата си, ако късметът все още бе на негова страна. Започна да обикаля около масите. Не беше сигурен, не смяташе, че тежестта на раменете му вече я няма, но не бе свикнал с присъствието ѝ, така че откъде да знае дали си е отишла или не?

Реша, че каквото и да прави, трябва да го направи бързо, на минутата, без да приема нищо като даденост. Огледа се за празна маса, но такава нямаше — беше късно, някои от масите бяха заградени с въжета за през нощта. А край всяка от останалите имаше играч. Или двама, или повече.

Дали това означаваше нещо? Дали късметът идва при теб единствено когато си сам?

Ескаланте не знаеше, но трябваше да направи нещо и то веднага. Седна край една от масите, на която играеше симпатична възрастна двойка. Сигурно бе добър знак, няма начин късметът да го е напуснал. Заложи лимитът на масата. Три хиляди.

Спечели.

Осемдесет и три.

Сега заложи на две места. Спечели. Осемдесет и девет. Заложи на три места, и когато спечели, вече имаше деветдесет и осем. Отново

заложи на три места. Ако спечелеше, щеше да приключи. Щеше да притежава сто и осем хиляди долара и да си тръгне.

Ако загубеше, щяха да му останат почти деветдесет бона — не е зле за една нощ. И в двата случая щеше да си тръгне. Отново се разтрепери. Събра длани, докато крупиеото раздаваше картите. Ескаланте погледна първата си ръка — двайсет.

И втората бе двайсет.

Третата бе деветнайсет.

А обърнатата карта на крупиеото бе седмица.

Крупиеото обърна и другата си карта. Десетка. Седемнайсет. Трябваше да издържи.

— Печели осемнайсет или повече — обяви крупиеото.

Ескаланте обърна картите си.

Шефът на смяната процеди през зъби: „Кучи син“ и впери поглед в крупиеото. Крупиеото подаде на Ник черните жетони.

— Може ли една кутия — помоли Ескаланте.

Крупиеото му даде. Тя бе пластмасова и събираше четири реда от по двайсет и пет чипа. Ескаланте я напълни и прибра останалите осем черни чипа в джоба на жилетката си.

Едва сега, когато се изправи, той осъзна две неща: колко слаби са краката му и че Кинък го е наблюдавал през цялото време.

— Невероятно! — възкликна Кинък.

Ескаланте искаше да му отговори, но не бе сигурен дали гласът му няма да го подведе и затова само сви рамене, подмина Кинък и се насочи към бара. Бе изминал половината път, когато осъзна, че е важно да сподели с някого случилото се, отколкото да пийне нещо. Ето защо сви надясно към най-близкия обществен телефон. Пинки и Принцът-жаба бяха най-добрия избор. Единствените, които щяха да разберат всичко. Кой друг го бе грижа? Кой друг щеше да знае, че животът му най-после е навлязъл във фазата на свободата, пет години свобода. Набра номера им.

Никой не отговори.

По дяволите! Погледна часовника си — 3:32. Къде бяха, по дяволите? Можеше да обиколи казиното, но в този час те едва ли залагаха. Сигурно се хранеха и той знаеше къде.

Отново набра номера им — първият път може би бе сбъркал, защото ръцете му трепереха.

Никой не отговори.

Остави бавно слушалката. Чакаше това, което винаги бе знаел, че ще се случи, тъй като внезапната веселост го бе извадила от контрол.

Все още бе прекалено нервен. Нищо не бе отминало. Краката му едва го държаха, ръцете му трепереха. Бе вперил поглед в кутията с чипове и в стоте черни красавци подредени в четири пълни редици. Да не говорим за осемте им братчета в джоба на жилетката.

Да не говорим за десетте хиляди в джоба на панталоните му.

Исусе, Исусе!

— Мога ли да те почерпя едно питие?

Ескаланте се обърна. Бе Кинък, с брада ала Арафат.

— Не.

— О, извинявай, не исках да те обидя — каза Кинък и отстъпи назад.

— Ей, спокойно, това не означава, че няма да пия с теб. Просто човек, спечелил сто бона трябва да почерпи. Нали така? Позволи ми аз да те почерпя.

— За мен ще бъде удоволствие — отвърна Кинък и двамата се отправиха към най-близкия бар.

— Как те наричат?

— Сайърс е скапано име, ако намекваш за него, и си напълно прав. Винаги съм искал да се казвам Ейс или Дюк, но не мога да променя името си.

Ескаланте мълчаливо се съгласи. Настаниха се на една маса и той попита:

— „Перие“?

— Водка „Финландия“ с лед и лимон — предпочете Кинък. — Приключих със залаганията и вече няма значение дали главата ми ще остане бистра или не.

Когато сервитьорката дойде, Ескаланте поръча две двойни водки.

— Не изглеждаш възбуден, както би трябвало да се очаква. Случвало ли ти се и преди?

— Никога в такъв размер — поклати глава Ескаланте. — Прав си, не съм толкова възбуден, както очаквах. Отговорът е, че мисля прекалено много, просто не мога да изключа мозъка си. Искам да кажа: нямаш представа какво става тук, вътре.

Поднесоха питието им. Ескаланте плати. Кинък вдигна чаша, чукнаха се.

— Е, нека частица от късмета ти премине и у мен.

Пиха.

Тогава Ескаланте започна да се смее.

— Странно е, но разбираш ли, държа един склад на Моухови роуд, работи денонощно и непрестанно мисля какво да прибера там, когато осребря чиповете и си събера багажа? Какво да оставя?

— Напускаш града?

— Нещо повече. Напускам града, щата, страната. Изчезвам. Ето какво означава всичко това — и Ескаланте вдигна кутията с чиповете — пет години, Дюк, пет години свобода. Говорех си, че някой ден ще го направя, но не бях убеден, че ще се случи. Ето защо не съм възбуден — не мога да спра за миг, за да се порадвам, просто искам да отлеля. Не ме интересува кой е първия самолет сутринта, няма значение колко рано излита, за където и да лети, аз съм там.

— Явно животът тук не ти е допаднал.

— Вече няма значение.

Ескаланте впери поглед в стоте чипа подредени в идеални редици. Проклетият Пинки, къде, по дяволите, бяха отишли с Жабешкия принц? Не че нещо с Кинък не бе наред, той бе обикновен особняк. Но Кинък не можеше да сподели подобно състояние с него, Кинък може да опита, но нищо повече. О, никак не бе достатъчно. Ник се извини, върна се при телефона, отново позвъни на Пинки и, по дяволите, никой не отговори, само един безкраен свободен сигнал. Затвори слушалката. Стомахът му отново се сви на топка или поне щеше да го направи, когато Кинък каза:

— Мога ли да почерпя по още едно?

— Няма да има „още едно“ — отвърна Ескаланте и бързо пресуши чашата си.

Кинък направи същото.

— Може би ще поиграя още малко. Сбогом, нощта не се разви според очакванията ми, но никога няма да я забравя.

Той стана и се отдалечи, облечен в безупречно ушития си скъп костюм с пистолета, прибран на сигурно място в кобура под мишницата.

Ескаланте поседя още минута, огледа „Силвър спуун“, запита се колко ли часове е прекарал в кафенето и дали нещо в заведението, освен маса номер седемдесет и пет, щеше да му липсва.

Не.

Стана. Чувстваше се странно. Седна. Отново бе нервен. Както в апартамента си. Стомахът му се бе свил на топка, ръцете му трепереха. Зачуди се дали да не си поръча още една водка, но се отказа. Стана и тръгна бавно, като стискаше в ръце кутията с чиповете, към другия край на казиното, където бе касата. Само трябваше да реши как да му изплатят печалбата — в стотачки или в хилядарки. Това не представляваше особен проблем. Защото нямаше значение, така или иначе сумата бе една и съща, можеше да я получи и в дребни монети. До касата оставаха двайсет крачки, десет и накрая се озова пред нея. И когато понечи да подаде кутията с чиповете, се случи най-ужасното нещо, най-лошата мисъл, която му бе минавала през главата — той се изплаши, че вълнението от постигането на мечтата ще го накара да се свлече безпомощен на пода на казиното... Защото, проумя той, мечтата, която го бе крепила, желанието да спечели стоте хиляди долара, означаващи свобода, пътуване, даващи възможност никога да не спи в едно и също легло два пъти...

Глупости, всичко това бяха глупости, една мечта на неудачник.

Защото истината — той замръзна при писъка на една жена, чиято ротативка бе ударила джакпот, — истината бе следната: сто хиляди долара не означаваха нищо.

Не.

По-лошо...

Те означаваха мъчение.

Да, първата година щеше да бъде страхотна. Но наред втората щеше да осъзнае, че му остава точно една година, докато преполови мечтаните пет, и всеки ден отгук нататък щеше да става все по-ужасен, все по-мъчителен, защото щеше да му носи не удоволствие, а болка от завръщането на същото място.

— Желаете ли нещо, сър? — попита го касиерката.

— Да — успя да каже той.

— Какво?

— Не зная... просто не зная — отвърна Ник Ескаланте и се отдалечи от касата.

Само Пинки можеше да му помогне, Принцът-жаба също, затова отново им позвъни, но чу същия неумолим сигнал.

Отиде в залата за кино — разновидност на лотото с хазартна цел, защото тя бе най-близо и се сви на един стол като държеше печалбата си в ръце. От какво наистина имаше нужда? През всичките тези години си бе повтарял, че има нужда от парите, които държеше в ръце. Но никога преди не бе притежавал сто хиляди долара. Никога не бе подлагал логиката си на изпитание — толкова непостижима му се струваше тази сума.

От какво наистина имаше нужда?

Затвори очи, извика в мислите си реки, градове, планини и небето, отвори ги и обходи с поглед вътрешността на казиното, без нито един прозорец, без нито един часовник. Най-последно проумя от какво има нужда...

— Майната им на парите!

Достатъчно пари, за да не се върне никога. Проклетите пари щяха да му осигурят единственото, което имаше значение: свобода, вечна свобода.

Но докога? Никога не се бе занимавал с финанси. Никога през живота си не бе купувал или продавал дори една-единствена акция. Бе слушал за онези неща — наричаха ги облигации — не можеше да се сети... свободни от данъци, не знам си какво... Да, почакай... свободни от данъци общински облигации... И какъв доход носеха? Десет процента? Не, по-малко, най-вероятно осем. Осем процента. Взе лист и молив и се опита да пресметне колко пари му трябват, за да си осигури доход от двайсет хиляди годишно до края на живота си.

Всъщност не беше трудно. Осем процента върху сто хиляди правят осем хиляди свободни от данъци долара годишно. Умножени по две, стават шестнайсет хиляди годишно. Половината на осем бона е четири хиляди и така стават двайсет хиляди. Двайсет хиляди на година, освободени от данъци.

За да ги получи имаше нужда от двеста и петдесет хиляди долара.

Това означаваше да бъде независим от парите. Означаваше свобода, а той притежаваше сто и осем хиляди в чипове и десет в банкноти. Почти половината. Вероятно можеше да ги инвестира.

Пинки щеше да му каже как, да ги инвестира внимателно и след пет, шест или седем години да разполага с необходимата сума.

Само че не можеше да чака пет, шест или седем години, бе сигурен. Осъзна и нещо друго. Отново ясно почувства тежестта на раменете си — късметът не го бе напуснал. Погледна часовника си: 3:55. Огледа се. Каси се бе върнала на масата си за блекджак. Отиде при нея, не каза нищо — просто извади един черен чип от джоба на жилетката си и го постави на масата. Тя раздаде. Той имаше осемнайсет, Каси имаше блекджак.

Това беше добре. Идеално. Нейният блекджак вече бе излязъл.

— Искам да играя на цялата маса, Каси. На всичките седем места.

Тя го погледна.

— И без ограничения в залозите.

— Трябва да получа разрешение.

— Добре.

Тя отиде при шефа на смяната и му прошепна нещо. Той погледна намръщено Ескаланте, сетне кимна одобрително. Каси се върна.

— Готово.

Ник извади останалите седем чипа от джоба си и постави по един на всяко място. Тя раздаде. Ескаланте имаше добри карти. Но Каси извади втори блекджак.

— Казах ти, Ники, убиец съм.

— Ти си котенце, повярвай ми.

Ескаланте отново почувства възбудата. Щастието бе изцяло на негова страна. Тя бе извадила два блекджека. А чувството от тежестта на раменете му бе далеч по-приятно от ласките на всяка жена. Почти всяка. Беше чудесно усещане. Пожела си да не го напуска никога, докато отваряше кутията с чипове. Сто хиляди черни красавици. Започна с малко, по хиляда на място.

Тя загуби.

Той удвои.

Той загуби.

Отново се върна на залози от по хиляда — спечели пет, изгуби два. Вдигна до три хиляди на място. На масата лежаха двайсет и един бона, когато шефът на Каси застана до нея. Горната ѝ карта бе лоша за

нея — шестица. Той бе сигурен, че няма да загуби, беше абсолютно убеден, че тя ще загуби.

Така и стана.

Ник погледна часовника си. Четири и три минути. А той бе стигнал — за миг се опита да пресметне, когато се отказа — някъде около сто двайсет и пет...

— Половината...

— Дай ми още една кутия за чипове, Каси.

Тя му я подаде. Ескаланте вече бе напълно спокоен, ръцете му не трепереха. Имаше лошо предчувствие за това раздаване, затова намали залога до един на място.

Каси извади късмет с двайсет и едно.

Ескаланте се усмихваше, докато тя прибираше чиповете, защото продължаваше да предугажда картите. Щастieto все още бе на негова страна. И сега усещаше тежестта по-силно. Никога не бе правил толкова високи залози, но пое дъх и постави по пет чипа на място.

Тя загуби.

— Смяна на крупиятата — заяви шефът ѝ.

— Направите ли го, аз си тръгвам. А едва ли желаете да отида да играя другаде, защото смятате, че ще започна да губя, нали?

— Тогава ще сменя картите.

— Ей, можеш да си смениш и бельото, задник, което не е лоша идея, ако нямаш нищо против намека.

Ескаланте взе чиповете и започна да пълни втората кутия. Наближаваше сто и шейсет. Каси разпечата четири нови тестета и започна да ги разбърква.

— Отивам да пийна нещо — каза Ник. — Каси, ще наглеждаш ли парите ми?

Тя даде положителен знак. Той бутна кутиите с чиповете към нея, отиде на бара, поръча си голяма водка „Финландия“ с лед и лимон и я пресуши на един дъх. Стори му се, че видя с периферното си зрение Кинък да седи сам на бара, плати и се върна на масата.

Ескаланте се поколеба, не чувстваше предишната тежест. Заложил само по един чип и загубил. При следващото раздаване изпитваше същото чувство и загубил само още седем хиляди. Тогава то се върна, тежестта бе по-голяма от преди. И той заложил страшно много — по десет чипа на място или общо седемдесет хиляди на масата. Картите

му бяха добри и той се чувстваше спокоен. Изпита същото усещане както в апартамента на Де Марко, когато от устата му се изплъзна победоносен вик. Защото тя, Каси, щеше да загуби.

Така и стана.

— Още една кутия, моля — поръча Ескаланте. Каси му я подаде. Вече надминаваше двеста хиляди. За кой ли път погледна часовника си — 4:12. Реши да преброи внимателно чиповете си, за да разбере от каква сума се нуждае. Но гърлото му бе сухо. Помоли Каси да наглежда кутиите, отиде бързо до бара, поръча си чаша вода, изпия я, поръча още една, изпи и нея. Сетне взе голяма водка с лед и лимон и я изпи на един дъх, преди да се върне на масата.

Там вече се бе събрала тълпа. Най-малко двацет души гледаха кутиите с чиновете и коментираха тихичко. Зад тях надничаше и Кинък. Ескаланте седна, усмихна се на Каси и преброи чиповете.

Двеста и седемнайсет хиляди долара. Не харесваше нечетни числа и затова заложи три хиляди и спечели.

Двеста и двацет звучеше много по-добре.

Сега пред него стоеше следният въпрос: да се оттегли или да продължи бързо към вечността.

Бързината си имаше своите плюсове, но — не му се искаше да си го признае — приятно му бе да седи тук, да съзнава, че всички тези хора стоят зад него, наблюдават го и жадуват за частица от късмета му.

Заложи пет хиляди на едно място.

Тя го би.

Заложи десет хиляди.

Тя го би.

Двеста и пет.

Ескаланте я погледна.

— Защо си толкова злобна?

Тя сви рамене.

Ник взе пет черни чипа и ги подаде на Каси като бакшиш. Сетне се обърна към шефа ѝ.

— Вече няма да е толкова злобна.

Бе слязъл до двеста хиляди и нещо в него му подсказваше да рискува, да заложи петдесет бона на едно място и ако спечели, да целуне всички за сбогом. Поколеба се, защото продължаваше да чувства тежестта на раменете си, щастието все още бе на негова

страна, тежестта дори бе нараснала. Заложил десет и спечелил с деветнайсет на осемнайсет.

Следващия път отново заложил десет, но и двамата извадиха по четиринайсет.

Удвоил сумата, заложил двайсет, би я и вече притежавал двеста и трийсет хиляди.

Двайсет хиляди до свободата. Повод за празненство, е, разбира се, не бе постигнал целта си, но човек не може да се оплаква от подобна нощ...

Само че Ескаланте не бе сигурен дали тежестта е все още там, на раменете му. Дали да рискува и да заложил двайсет? Ако спечелил, край, но ако загубил, се връща на двеста и десет хиляди долара и ще му бъде трудно да навакса, ако щастието му го е напуснало.

Заложил десет, спечелил. Вече имал двеста и четирийсет, не се поколебал, заложил десет, загубил, двеста и трийсет, нови десет, нова печалба, двеста и четирийсет. Заложил десет за последно, загубил, по дяволите, върнал се на двеста и трийсет. Двамата с Каси се редуваха и той трябвало да наруши ритъма, но като че ли не смееше. Заложил десет, тя загубил и Ник отново притежавал двеста и четирийсет. Бог знае докога. Почувства тежестта, решил да разкъса веригата, заложил двайсет — при печалба щеше да има двеста и шейсет, при загуба — двеста и двайсет. Нямаше да е толкова зле, така си мислеше, докато не загубил и шефът на смяната се усмихнал. Това вбеси Ескаланте и той заложил петдесет, но се отказал, защото бе ядосан, а човек върши глупости в яда си. Станал отново, бутнал кутиите към Каси, изпил чаша вода и водка с лед и лимон и се върнал. Паузата му подействала добре. Шефът на Каси можел да се усмихва колкото си иска. Ескаланте отново се владееше, заложил петдесет и приел загубата, без да мигне, защото чувствал тежестта на рамото си. Направил някои изчисления, погледнал часовника си — 4:19 и отброял четирийсет и пет черни чипа, заложил ги на едно място, извадил деветнайсет. Наблюдавал как Каси изтегля шестица и пак шестица, тройка и петица или общо двайсет. Победи го.

— Добре — каза Ник Ескаланте.

— Приключваш ли? — попита Каси.

— Просто увеличавам оборотите. — Той бутнал кутиите с чиповете към нея: — Тук има сто двайсет и пет хиляди долара.

Преброй ги.

Тя погледна петте реда чипове.

— Давай.

— Сигурен ли си, Ники?

— Това е половината на двеста и петдесет, така че какво толкова?

Тя му подаде две карти. Седмица и десетка. Обърнатата ѝ карта бе поп. Ник погледна първо нея, после другата ѝ карта. Чувстваше се невероятно спокоен. Знаеше, както веднъж му се бе случило тази вечер, че другата ѝ карта е десетка. Нуждаеше се от четворка, веднага, без да чака, но не би имал нищо против асо и тройка или две двойки. Така щеше да стигне дваисет и едно, и когато промълви: „Дай ми карта“, за миг помисли, че може би е сгрешил... нещо, може би погледът ѝ, начинът, по който увиснаха раменете ѝ, когато му подаде осмицата и го победи, защото другата ѝ карта бе петица. Ако бе останал на седемнайсет, тя щеше да загуби. Майната му, това не беше важно. Важното бе, че му бяха останали десетте хиляди от Де Марко. Извади пачката от джоба си, заложи всичко и извади дваисет. Добре, но не достатъчно, за да бие нейния блекджак. Отиде на бара, изпи още една водка с лед и лимон, този път тройна доза, и още една. Когато понечи да плати, оказа се, че няма пари. Измина известно време преди да го проумее, защото ръката му все не успяваше да открие джоба му, а краката му трепереха. Направи опит да се хване за стола, не успя, завъртя се и падна по лице на пода. Стана или по-точно опита се да се изправи, но ръцете му не го задържаха достатъчно дълго. Преди да падне отново, видя нещо червено на пода — кръв, неговата...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ПОДАРЪКЪТ

Сутрин винаги ставаше трудно.

Но днес, пет хиляди и първото утро, бе най-мъчителното от всички. Ескаланте премигна, вътрешният му часовник отчиташе десет сутринта. За миг през съзнанието му премина програмата за днес — нищо особено. Нищо. Нищо, освен непрестанното връщане към играта на масата за блекджак.

Знаеше, че трябва да отиде някъде. На времето се бе запознал с един агент от Холивуд, добър клиент и голям пътешественик. Той смяташе, че нито един град на света не може да се сравнява с Венеция. Но човек трябва да отиде там през зимата, като рискува да случи на мъгли и наводнения и да не обръща внимание на влагата. Защото тогава градът е празен и можеш да го разгледаш на спокойствие. Ескаланте отиде във Венеция и започна обиколката си от „Харис бар“, хапна ризото в сос от шампанско, следобед се разходи по площад „Сан Марко“, разгледа Двореца на дожите, изкачи се с асансьора на кулата „Кампаниле“. Пред погледа му се разпростряха Канале гранде, дворците, в далечината се виждаше Лидо, островите... как се казваха..., как се казваха...

Лошо...

Не бе в състояние да мисли. Главата го болеше прекалено силно. А и дишаше трудно. Отвори бавно очи и се почуди къде се намира. В легло, разбира се, но чие и как се бе озовал там? Докосна носа си. Засъхнала кръв. На масичката до него имаше кибрит и пепелник, на които пишеше „Гранд“. Значи, най-вероятно..., не, със сигурност се намираше в спалнята на някой апартамент в „Гранд хотел“.

Стъпи на пода. Дрехите му бяха на него. Влезе в банята и погледна лицето си. Нищо сериозно. Взе кърпа, пусна студената вода и изтри засъхналата кръв от носа си. Не бе много подут. Сигурно бе паднал на него.

Кога? След като бе напуснал масата за блекджак. Тогава трябва да се е случило. Най-вероятно в бара на „Силвър спуун“. Спомни си

ясно лицето на шефа на смяната, усмивката му, когато Ник заложи последните си пари. Ескаланте се извърна и затвори очи, за да накара видението да изчезне.

Грешка.

Не бе готов за резки движения, особено със затворени очи. Изгуби равновесие и се удари във вратата на банята.

„Всеки ден ставам все по-добър във всяко едно отношение“, каза си тогава Ник Ескаланте, излезе бавно от банята, прекоси спалнята, отвори вратата и надзърна в хола.

Край масата седеше Кинък, галеше брадата си ала Арафат и пиеше кафе. Беше се изтупал в друг скъп костюм — светлосини панталони, моркосин блейзер, бяла риза и вратовръзка на райета. Той вдигна поглед към Ескаланте.

— Искаш ли сок от грейпфрут?

Ескаланте го изгледа.

— Как се озовах тук?

— Надявам се, че не си разстроен. Не сметнах за подходящо да те оставя да лежиш на пода в бара, а не изглеждаше в състояние да се движиш без чужда помощ. Нямах представа къде живееш, затова платих на двама господата да те отнесат до едно такси и след минутка се озовахме в хотела. На входа помолих двама от персонала да те качат горе, защото тук беше единственото място, където можех да те настаня. Искаш ли сок от грейпфрут? Студен е.

Кинък взе от подноса голяма чаша.

Ескаланте промърмори: „Благодаря“, опита се да изпие сока, но гърлото му бе толкова пресъхнало, а грейпфрутът толкова вкусен, че се задави.

— Да ти поръчам ли друг?

Кинък си седеше в същото положение, вдигнал поглед, нервен, или уплашен, или нещо друго.

— Не, благодаря. На дивана ли спа?

Кинък потвърди.

— Това е твоят апартамент, но ти си ме настанил в леглото си.

— Реших, че имаш по-голяма нужда от добра почивка от мен. Как спа?

— Отлично, благодаря.

— Чудесно.

Ескаланте погледна мършавото хлапе. То бе по-нервно от всякога.

— Дюк, беше много внимателен, много ми помогна... оценявам всичко, което си направил...

— О, забравих — Кинък стана и пъкна сто долара в ръката на Ескаланте. Забравих да ти платя за снощи. Ти си тръгна толкова бързо, а не обичам да съм длъжник никому.

Ескаланте впери поглед в парите.

— Аз те зарязах. За какво, по дяволите, ми плащаш?

— За времето ти. Няма да си взема обратно нито цент, така че не се опитвай да ме разубедиш.

Хлапето се върна на масата. Бе сключил ръце, за да скрие треперенето им, или за да се опита да го скрие.

Ескаланте седна на един стол в другия край на хола.

— Добре. Мисля, че искаш да ми кажеш нещо. Сега е моментът. Не смятам, че сме заедно поради някаква случайност, в тази стая имам предвид. Е, снощи се напих, ти беше там, доведе ме тук. Но не смятам, че сме се срещнали в Лас Вегас случайно.

Кинък се съгласи.

Ескаланте разтри очи и зачака.

— Няма да се смееш?

— При сегашното ми настроение, едва ли.

Кинък отпусна ръце. Пръстите му забарабаниха по масата.

— Много е важно за мен.

Ескаланте поклати глава.

— И... не искам да ми откажеш. Не съм изминал толкова път, за да чуя „не“.

Ескаланте зачака. Чудеше се дали някога е виждал по-уплашен младеж от този. Не. Ако беше срещал, щеше да го запомни, както щеше да запомни и Кинък — седнал там, мършав, немощен, с пръсти, танцуващи в свой собствен ритъм.

— Искам да бъда с теб — каза Кинък и преди Ескаланте да успее да отговори, той извика: — Не, не в библейския смисъл, Господи, не се изразих правилно. Извинявай, искам да бъда до теб. Искам да ме обучиш.

— На какво?

Кинък се поколеба.

— Зная кой си. Пръснах много пари, за да открия. Веднъж ти казах, че съм много предпазлив. Зная всичко. Знаех за сока от грейпфрут всяка сутрин, нали? И за водката. Е, това е нищо.

— На какво трябва да те науча. Спокойно. Никой не може да ти помогне, ако не кажеш какво искаш.

— Добре. Разхождах се в Бостън — може да ти се стори, че няма никакъв смисъл, но за мен има — и видях онзи човек, един старец с раница на гърба. Движеше ръцете си почти механично. Затова, естествено, привлече вниманието ми. А на раницата имаше една табелка, на която пишеше: „Моля, не ме удряйте“. Когато я прочетох, си рекох: „Странна работа“. Но осъзнах, че не е така, защото нещо в този човек ме ядоса. *Прииска ми се да го ударя*. Но не можах, не знаех как. — Кинък стана и закрачи нервно из хола. — Ако трябва да бъда честен, длъжен съм да ти кажа и друго: когато ти позвъних и заявих, че си бил препоръчан от друг клиент, излъгах те.

— Добре, заблудил си ме. Какво означава „не знаех как“.

Кинък свали блейзера си и го хвърли на стола. Кобурът изтропа силно. Младежът се изчерви.

— Нося пистолет — смотолевя той.

— Така ли?

— Почти непрекъснато, но не зная защо, изобщо не ми помага. — Пристъпи към Ескаланте и дръпна нагоре ръкава на ризата си. — Пипни китката ми. Хвани я.

Ескаланте го направи.

— Слаба е като вейка, нали? Не ме лъжи. Когато бях ученик, винаги се страхувах от междучасията, защото съм като онзи старец с раницата. Съучениците ми искаха да ме удрят, защото знаеха, че съм прекалено слаб, за да се защитя. Побеждавах ги единствено в час. Като дете бях по-умен от всички останали. Разбираш ли, когато видях стареца, проумях, че един ден ще стана като него. Уплашен, може би луд, носейки табелка, която да ме предпази. В този ден започнах проучването си. Обикалях фитнес зали, центрове по самозащита и тогава открих името ти. Не беше лесно, но намерих онова интервю в списанието, където онзи човек разправя, че си смъртоносен. Проучих те внимателно, защото бе много важно за мен. Вече си се досетил, искам да ме научиш на всичко, което знаеш, всичко — как да убия страха, в който прекарвам всеки ден от живота си.

Ескаланте се облегна на стола.

— Чуй ме, хлапе...

— На двайсет и осем години вече притежавах двайсет милиона долара, така че не ме наричай „хлапе“...

— Божичко, как?

Кинък сви рамене.

— Нищо особено. Забогатях като всички останали в наши дни. Направих откритие в областта на производството на компютърни чипове. Започнах в един гараж, когато бях на двайсет и три. След пет години, когато продадох фирмата, вече се мразех. Мразех себе си. Ще ти платя за обучението. Ще бъда много щедър, мога да те направя богат.

— Вече съм бил богат, последният път беше снощи.

— Ще ти помогна и за това.

— За какво?

— Не се преструвай. Аз съм откровен с теб. — Кинък започна да повишава глас. — Зная доста за манаците. И двамата ми проклети родители бяха манаци. Единствената причина да съжалявам, че са мъртви, е, че не мога да ги убия. Животът с тях бе ужасен, истинска агония, израснах в страх с баща комарджия и майка, която пиеше.

— Аз не съм маниак.

— Сериозно ли говориш? Не разбираш ли, че си пристрастен към комара?

— Може би обичам блекджека повече от необходимото, но това не означава, че имам проблем с комара. Уверявам те, че тази бе първата подобна нощ в живота ми. Никога не съм печелил повече от петдесет хиляди долара, нито веднъж за всичките тези години. Снощи вероятно си решил, че съм страстен комарджия, защото се държах като луд...

— Защо според теб си тук? Мразиш този град толкова много, че той е единственото място, в което можеш да останеш. Единственото подходящо за теб място. Божичко, толкова е очевидно, но ако не го виждаш, аз ще ти помогна и ти на мен. Кажй „да“, искам да бъда...

— Знаеш колко налудничаво звучи идеята ти. Нямах още трийсет, животът е пред теб, аз приближавам четирийсетте. Цялото ми състояние, като включа и парите, които току-що ми даде, възлиза на по-малко от петстотин долара. Имам махмурлук, който би съборил

дори Арнолд Шварценегер, а кой, по дяволите, би пожелал подобна развалина?

— Аз. Повече от всичко.

Ескаланте стана. Работата стана доста необикновена за него. Само преди шест часа бе постигнал мечтата си, но късметът го бе изоставил. Той знаеше къде да отиде, за да се почувства по-добре — онова място, единственото място, затова прекоси хола, но Кинък настоя:

— Кажы „да“.

— Приятел, слушай, аз заслужих миналото си, налага се и ти да заслужиш своето.

— Обещай ми, че ще си помислиш, моля те, за Бога, кажи ми поне, че ще си помислиш.

Ескаланте погледна объркания, хилав чудак с брада като на Арафат.

— Не зная. Може би ще помисля, но точно сега не мога.

Постави ръка на дръжката на вратата, отвори я, излезе в коридора и когато се обърна, за да я затвори, видя, че на Кинък му се плачеше.

В подобни случаи, когато бе толкова зле, че трябваше да погледне през телескоп, за да види някаква надежда за солидна почва под нозете си, имаше само едно сигурно място, където можеше да се спаси. Той отиде право там, караше максимално бързо, не си направи труда да се преоблече или избърсне, или нещо друго — просто отиде там.

Ийст тропикана № 1175.

Паркира, влезе вътре, плати вход от три долара и петдесет цента, пое дълбоко дъх и се огледа. Беше абсолютно сигурен, че се намира в най-съвършената сграда, сътворена от човешката мисъл.

Ако попитате някой, който е бил в Невада, за най-популярната туристическа атракция в щата, отговорът ще бъде бърз, лесен и правилен: хазартът. И ако попитате коя е втората най-популярна туристическа атракция, повечето хора също ще ви отговорят правилно — язовирът „Хувър“.

Но малцина ще бъдат в състояние да ви посочат третата най-популярна туристическа атракцията. Ескаланте стоеше в самия й

център и се намираше толкова близо до щастieto, колкото бе възможно, защото така му въздействаше музеят „Либърейз“.

Музеят „Либърейз“. Огромната сграда не служеше за нищо друго, освен да приютява артефактите, принадлежали не на някой друг, а на самия Лий Либърейз. Ескаланте отиде до щанда за сувенири и зачете ценоразписа.

Господи, какво изобилие! Ако имаше желание, можеше да си купи миниатюрно детско пиано със заврънкулчестия автограф на самия Либърейз върху капака (24,50 долара). Или захарница, или пепелник. Или пепелник „Джордж Либърейз“ (с релефно изображение на цигулка за три долара и петдесет цента). На кое друго място по света можеш да си купиш кръгла кутия за хапчета „Либърейз“, преспание „Либърейз“ или..., или три сапуна „Либърейз“ с аромат на сандалово дърво и във формата на пиано само за петнайсет долара? Може ли да се сключи по-изгодна сделка на някой пазар в Азия? Не става въпрос за обикновен сапун. Нито пък за ароматизиран. А за сапун във формата на проклетото пиано.

Ескаланте вече усещаше, че главоболието му отминава. Напусна щанда за сувенири, за да разгледа колите. „Ролс-ройс“ — в него нямаше нищо особено — просто бе боядисан невероятно красиво на редуващи се червени, бели и сини ивици. „Брадли GT“ с перки като крила на прилеп в изящен златист металик. „Кадилак“ — лимузина, модел 1964 година, един от двата екземпляра, произведени някога. И любимото на Ескаланте лондонско такси, боядисано в нежен черно-бял пепит.

О, и пианата; огромни, тежки пиана, на които сигурно е свирил Шопен, друго, по чиито клавиши са се разхождали пръстите на прочутия Лист.

А величественият портрет на самия композитор, който сякаш те следи с поглед, когато минаваш покрай него. Ескаланте пристъпяше напред-назад, чувствайки се като пораснало дете.

Но нищо, нито колите или музикалните инструменти, можеше да се сравнява с магията на дрехите. Ескаланте стоеше и гледаше в захлас редиците безупречно ушити костюми. Сред тях висеше и сако в стила на императорската униформа на цар Николай с бродерия от двайсет и два каратова злато. До него бе окачена кадифената пелерина, десенирана по подобие на наметалото, използвано от крал Джордж V

при коронацията му. Пелерината и така си беше красива. Но още по красива я правеше фактът, че бе обшита с кожа от чинчила на стойност шейсет хиляди долара.

Божичко!

Ескаланте поклати глава, усмихна се едва-едва и огледа музея. На прага стояха двама мъже, пазеха вратата и гледаха право в него. Те работеха за Бейби. Секунда по-късно се появи и самият Бейби. Огледа се, с жест нареди на двамата да изчезват, усмихна се широко и тръгна към Ескаланте.

Бейби бе най-добрият и най-умният. Висок, любезен, никога не се ядосваше, винаги се владееше. Ако бе възможно човек да се облича с вкус, при положение, че любимият му стил бе „калифорнийски спортен“, то Бейби се обличаше безупречно. Приличаше на актьора Алън Алда, същата неподправена непринуденост. Ако прекарате вечерта с него и на следващия ден разберете, че той е човекът, който контролира по-голямата част от Невада, ще решите, че това е невъзможно.

Бейби познаваше Ескаланте повече от десет години, някога дори бе направил неуспешен опит да го наеме. И когато се срещаха, винаги изпитваха удоволствие.

— Никълъс, Никълъс — протегна Бейби ръка.

Двамата се здрависаха.

— Пинки реши, че си тук, след като не те открих в „Силвър спуун“. Не знаех, че си любител на истинската култура.

— Идвам само по специални поводи. Страхотно е.

Бейби се усмихна.

— Бих го нарекъл уникално.

Ескаланте се съгласи.

— Никълъс, Никълъс — повтори Бейби.

Ескаланте не отвърна нищо. Каквато и да бе причината довела тук Бейби, той сам щеше да я каже, когато пожелаеше.

— Чух, че снощи едва не си разорил казиното в „Силвър спуун“.

— Добрите вести идват бързо, Бейби.

— Божичко, помня... кога беше... — преди два месеца беше спечелил повече от осемдесет бона в „Крез“ преди късметът да му изневери.

— Някой ден ще се върна там — помечта Ескаланте.

Тогава Бейби го погледна право в очите.

— Надявам се. Наистина. Снощи смятах, че ще живееш вечно. Днес не съм толкова сигурен.

— Тоест?

Бейби постави ръка на рамото на Ескаланте и двамата тръгнаха да се разхождат из музея. Минаваха покрай стотици фотографии, пощенски картички, картини.

— О, Никълъс, оказах се в ужасно положение. Ужасно, ужасно положение. И то заради теб.

Ескаланте изчака.

— Някой е нахлул в апартамент 3506 в хотел „Крез“, вързал е трима души и е взел двайсет хиляди долара.

— И това е станало, преди да си изям снакса.

Бейби избухна в смях. Имаше чудесен смях и мина доста време преди да каже:

— О, Никълъс, иска ми се да беше смешно. Разбираш ли, същият човек е убил двама русокоси господата на име Тил и Кинло. Застрелял ги както са си били вързани. Има свидетел, който твърди, че си бил ти.

Ескаланте отблъсна ръката на Бейби.

— И ти му вярваш?

— Ако му вярвах, отдавна щеше да си мъртъв, нали така, Никълъс.

Ескаланте сви рамене.

— Не зная, Никълъс, наистина не зная. Познавам Дани де Марко откакто се помня. Бащите ни са били приятели. Защо ще ме лъже, питам се аз? И не получавам отговор. Той е арогантно копеле, но не е лъжец, — поклати глава Бейби. — Тръгвай с мен.

— Къде?

— Да се срещнем с Де Марко. Трябва да открия истината, Никълъс.

— Какво намекваш, че ще ме съдиш?

— Животът ти е заложен на карта — отговори Бейби.

— Защо е необходимо да го разказвам отново? — попита Дани де Марко. Той седеше до Бейби в офиса му в задната част на хотел „Крез“. Стаята бе просторна, декорирана в спокойни, убити пустинни цветове. Ескаланте се бе настанил срещу тях на кожен фотьойл. Зад гърба му стояха неколцина въоръжени мъже.

— Разказах ти всичко, Бейби. Самата истина. И ти ми вярваш. Защо правиш това?

— Защото, Даниел, ти настояваш да убия този господин. А аз познавам Никълъс много отдавна и не бих искал да направя някоя ужасна грешка. Ако допусна такава, ще съжалявам до края на живота си. Мисля, че той има право да научи в какво точно го обвиняваме.

— Добре, добре — съгласи се Де Марко. — Просто никога не съм преживявал подобно нещо и споменът ме развълнува.

— Разбирам. Бъди кратък, ако искаш. Моля, започвай — и Бейби подкани с жест Де Марко.

Ескаланте седеше мълчаливо, подпираше брадичката си с върховете на пръстите си и се питаше защо ли Дани де Марко бе убил телохранителите си. Дали защото беше излъгал, че те са измъчвали Холи. Възможно беше, но малко вероятно. Причината сигурно бе, че го бяха видели да плаче, да рухва психически, бяха видели истинската му същност на страхливец. А той се смяташе за истински мъж и не можеше да допусне хора, станали свидетели на подобна сцена, да продължат да живеят. Ако двамата проговореха — а то рано или късно неминуемо щеше да стане, защото случката беше много пикантна, — реномето му на бъдещ господар на Лексингтън, щата Кентъки нямаше да се повдигне.

— Може би най-ужасното е, че аз му отворих вратата — започна Де Марко. — Разбираш ли, поръчах му храна — забавлявахме се, двамата с Тил се майтапехме с Кинло, играехме карти, пиехме уиски. Реших, че онези от румсървиза са много експедитивни и отворих вратата, без да се замисля. На прага стоеше този тип, облечен като сводник с черни кожени дрехи.

Ескаланте кимна.

— На лицето си бе вързал кърпа, а в ръката си държеше пистолет. Избута ме навътре и ме цапардоса през устата. — Де Марко посочи лицето си, зарасналите рани от двете страни на устните си. — Виждаш ли?

Бейби отвърна, че вижда.

— Това копеле беше много бързо. Преди Тил и Кинло да реагират, той ги върза с гръб един към друг, ти ги завари така, а след тях и мен за стола. Обаче аз се престорих, че съм изпаднал в безсъзнание и когато той ме връзваше, кърпата се смъкна и видях за

миг лицето му. А такова лице не се забравя, особено ако се интересува от спорт. Прилича много на Гонзалес на млади години. Претършува бюрото ми, взе двама бона и сетне — не зная защо, може би се ядоса, че не откри повече — отиде при моите приятели, взе един от техните пистолети и ги застреля както си бяха вързани. Тези момчета, с които се смях само преди няколко минути вече ги нямаше, а аз останах жив, само защото в коридора се разнесе някакъв шум; той се паникьоса и избяга. Ако знаеше, че съм видял лицето му, щеше да застреля и мен, сигурен съм. Уби и двамата с един от техните пистолети. Провери ги, Бейби, и ще се убедиш сам — той остави отпечатъците си из целия апартамент.

— Няма какво да проверява — каза Ескаланте. — Отпечатъците са мои.

— Значи всичко е истина, така ли, Никълъс?

— Само една част.

— Коя?

Ескаланте не отговори.

— Моля те, Никълъс — настоя Бейби. — Според мен най-добре ще е, ако имаш нещо да казваш, кажи го сега. И то по-бързо.

Ескаланте затвори очи. Дори да се опиташе да се защити, щеше ли да успее? Почти сигурно Бейби щеше да застане на страната на Де Марко. Връзките в мафията са много здрави.

Чувстваше се толкова уморен. Пред очите му се мержелееха черни чипове, подредени в кутии, чипове за стотици хиляди долара. Може би не трябваше да лъже Кинък, той бе пристрастен комарджия. Всичко, което Кинък каза, бе истина. Просто на Ник му бе трудно да го приеме от устата на непознат. Човек е длъжен да отрича подобни обвинения.

Дори да успееше да убеди Бейби, Де Марко нямаше да остави нещата така. Щеше да наеме професионалисти, чрез които да си отмъсти, а вероятно и Холи вече не бе в безопасност. Де Марко знаеше кой е Ник, можеше да провери и да открие кои са приятелите му. Всъщност имаше ли някакво значение дали ще живееш или ще умреш във Вегас днес или след хиляда дни?

Отвори очи и погледна Бейби. Бейби седеше важно. Ескаланте погледна Де Марко. Той се усмихваше. А това бе лошо. На хора като него не трябва да им се позволява да се усмихват. Или да побеждават.

Или каквото и да било. Дори да не успееш, Ескаланте знаеше, че бе длъжен да направи опит да изтрие тази усмивка.

Ник отвърна съвсем тихо:

— Ще ти задам два въпроса, Бейби. Ако намериш отговори, които те задоволяват, прави каквото пожелаеш.

Бейби даде знак с глава.

— Защо ще използвам пистолет?

— Що за въпрос? — попита Де Марко. — Защо хората използват пистолети?

— Никълъс никога не си служи с пистолет — любезно му обясни Бейби. — Неговата специалност са острите оръжия — вдигна той стъкления пепелник. — Никълъс може да те убие с него, повярвай ми. Без значение дали е на пет метра от теб или само на един — и остави пепелника. — А аз ще отговоря на въпроса ти, използвал си пистолет, защото е идеалното прикритие. На никого не би минало през ум, че Ник Ескаланте може да извърши обир.

Де Марко се усмихна отново.

— Никълъс, вторият въпрос, ако обичаш. Втори и последен.

— Може ли да повторя някои неща?

— Разбира се — отвърна Бейби.

— Влизам в апартамента, пребивам Де Марко, връзвам всички, взимам парите, убивам другите двама и междуременно Де Марко вижда лицето ми, защото кърпата ми пада. Той се преструва, че е в безсъзнание, но всъщност не е. През цялото време ме наблюдава.

— Точно така — каза Де Марко.

Ескаланте погледна Бейби.

— Какво знаеш за тялото ми? — попита той.

— Не те разбирам.

— Какво знаеш за това, което е под дрехите ми?

— Естествено, нищо.

— Добре, ето и вторият ми въпрос: как е възможно да знам, че господин Де Марко има малка, но добре видима рана на главичката на пениса си? Ще ти отговоря: видях как една дама му я направи с лозарска ножица в нежните си ръце.

— Какво?! — извика Де Марко.

— Бейби, подозирам, че Де Марко сам е ликвидирал скъпите си приятели. Но не мога да зная, защото не бях там. Това, което зная

обаче е, че той се е държал непочтително с моя приятелка и аз ѝ помогнах да си отмъсти. И нищо повече. Много лесно ще провериш дали лъжа: просто Де Марко трябва да си свали панталоните.

Де Марко стана и погледна към Бейби.

— Нали няма да повярваш на този кретен?

Бейби мълчеше.

— Някой да донесе микроскоп — каза Ескаланте. — Ще ни трябва, за да открием оная работа на мистър Де Марко.

Де Марко повиши глас:

— Няма да се събличам заради този кучи син.

— Мисля, че ще ти се наложи, Даниел — настоя Бейби. — Човекът залага живота си. Най-малкото, което можем да направим, е да му дадем шанс. Зная, че се смущаваш, но ще те улесня: двамата с теб ще отидем в съседната стая. И ще си свалим панталоните, така е честно, нали?

— Няма да го направя?

— Трябва.

— Няма. Въпросът е принципен.

Ескаланте започна да се смее.

— *Принципен!* Божичко, накарайте го да млъкне.

Бейби въздъхна.

— Дани, току-що изгуби. През последните петдесет години нито един член на твоето семейство не е имал и най-малката представа какво е принцип. А сега те питам за последен път, ще дойдеш ли с мен в съседната стая?

— Не, по дяволите! Как можеш да му вярваш и как според теб ще реагира баща ми, не мислиш ли за това?

— Вярвам, че е стрелял някой, който прилича на Никълъс. И ще направя всичко възможно, за да го открия. Свободен си — Бейби му посочи вратата.

След миг Ескаланте и Бейби останаха сами.

— Знаеш, че не е свършило — каза Бейби.

— Не е започвало.

Бейби въздъхна.

— Ще наеме някой да те убие. Ще направя така, че всички в Рино да научат, че аз съм против. Така донякъде ще намалим шансовете им.

— Благодаря ти.

— Но нямам такова влияние в Тахо.

— Имаш предвид Планера?

Бейби кимна.

— Ако аз бях на мястото на Де Марко, щях да наема именно него.

— Не се притеснявай за Планера, неведнъж съм му правил услуги.

— Да се надяваме, че е достатъчно. — Бейби стана, дойде до Ескаланте, стисна ръката му и го изпрати до вратата. — Хич не ми се искаше да те убивам.

— Зная.

— Мислиш ли, че той го е направил?

— Разбира се.

— Защо?

— Този гаден лигльо си въобразява, че е истински мъж. А се унижи пред очите им.

Бейби поклати глава.

— Чудесен мотив за двойно убийство. — Той отвори вратата. — Знаеш ли, може да прозвучи странно за човек като мен, но светът щеше да изглежда по-добре, ако хората не бяха така жестоки.

Ескаланте кимна.

— Знаеш ли кое винаги е било най-смъртоносното оръжие?

Бейби не знаеше.

— Езикът — отвърна Ескаланте.

Когато влезе в стаята си, телефонът звънеше. Това го учуди, защото малцина знаеха номера му. Пинки, Принцът-жаба, Холи, Пакстънови и още няколко човека.

Беше Дарил. Заекваше:

— Мога ли... удобно ли ще бъде, ако... Стана нещо. Внезапно. Може ли да дойда?

— Ще те чакам.

Малко след като се бе избърснал, изкърпал и преоблякъл, на вратата се позвъни. Ескаланте покани вътре Пакстън, а той му подаде

плик.

— Още един, само че този не е пуснат в Лос Анжелос. Беше оставен в пощенската ни кутия и не исках Ашли да разбере.

— Искаш аз да го отворя?

— Вече го направих. И се страхувам.

— Защо?

— Защото... не е просто писмо.

Пакстън имаше пълно право да се страхува. Самата бележка бе достатъчно гадна.

ЗДРАВЕЙ ОТНОВО, СКАПАН БОГОМОЛЕЦО!

ЗНАЕШ ЛИ КАКВО ИСКАМ?

МИЛИОН И ПОЛОВИНА!

В ДРЕБНИ БАНКНОТИ.

ЩЕ ГИ СЪБЕРЕШ, НАЛИ, КОПЕЛЕ?

И НЕКА МЕ ОЧАКВАТ В ГРЕХОВНИЯ ТИ ДОМ.

ЩЕ ТИ КАЖА КОГА И КАКВО ДА НАПРАВИШ С
ТЯХ.

О, ДА, ОТНОСНО МАЛКИЯ ПОДАРЪК НА КРАЯ
НА ЛИСТА: НЕ Е ОТ НЯКОЙ, КОГОТО ПОЗНАВАМЕ,
КАТО ДЕБЕЛАТА ТИ ДЪЩЕРЯ.

НО МОЖЕ ДА БЪДЕ!

Още по-ужасен бе дребният „подарък“, залепен с тиксо към левия ъгъл на листа. Малко, увито в целофан пакетче.

В него имаше пръст.

ЧАСТ ТРЕТА
ОГЪНЯТ В МЕКС

ПЪРВА ГЛАВА

МЕДИЦИНСКИЯТ ДОКЛАД

Ескаланте влезе в главния бар на „Силвър спуун“ петнайсет минути след като си бе тръгнал от дома на семейство Пакстън. Спря за миг, сетне се насочи към близкото сепаре в ъгъла, където добре облечена жена разговаряше с представителен на вид чернокос мъж.

— Тази ваша система за игра на рулетка, принце, откъде сте сигурен, че наистина работи? — попита жената.

— Наричайте ме Робер — отвърна тъмнокосият мъж със силен френски акцент. Той се усмихна и докосна леко устните си с пръсти. — Аз съм принц, оуі, но когато ме наричате така, — звучи повнушително. Ще ви обещавам нещо...

Ескаланте вдигна ръка и направи знак на тъмнокосия мъж.

Който отмести погледа си.

Ескаланте повтори жеста си.

Онзи пак не му обърна внимание, беше вперил поглед в очите на скъпо облечената жена.

Тогава Ескаланте отиде до сепарето и каза:

— Сир.

— Не сега, зает съм — бе отговорът.

— Много е важно, сир.

— Кой е този? — попита скъпо облечената жена.

— Това е верният ми испански прислужник, Гарсия. Понякога е прекалено верен. Ще се върна в имението по-късно, Гарсия, а сега изчезвай.

— Баща Ви телефонира от Франция, сир, трябва незабавно да говори с Вас, майка Ви не е добре.

Тъмнокосият мъж се обърна към скъпо облечената жена.

— Често се случва. Ще се обадя по-късно.

— Тя умира, сир.

— Щом е така, трябва да отидеш и да се обадиш — каза скъпо облечената жена.

Тъмнокосият мъж се поколеба и стана:

— Ще поговорим за моята система, щом се върна, нали?

— Ако все още съм тук — отвърна скъпо облечената жена.

Тъмнокосият мъж ѝ се усмихна, погледна мрачно Ескаланте, и промърмори: „Хайде, Гарсия“ и излезе бързо от бара.

Когато влязоха в казиното, Ескаланте каза:

— Извинявай, не бих те прекъснал, ако не беше важно. Но не мога да чакам. Още веднъж ти се извинявам, окей?

— Нищо не е „окей“. Направо ме закла. Защо човек, когото смятам за свой приятел, трябва да се извинява за подобна дреболия?

Ескаланте въздъхна. Принцът-жаба имаше склонност към драматизиране, която се проявяваше когато бе разстроен. На Ник не му оставаше нищо друго, освен да го изчака ролята да му омръзне.

— По дяволите, това беше идеалният случай — много богата и много глупава дама, която вярва на всяка моя дума и която щеше да ми даде цяло състояние, за да приложи системата ми за игра на рулетка. Скука, използвах този трик преди десет години. — Той поклати глава и вдигна поглед към небето: — Не му прощавай, той много добре знаеше какво върши — и се обърна към Ескаланте, — на два пъти не обърнах внимание на знаците ти. Защо тогава се намеси?

— Защото си отличен лекар, Жабчо.

— Вярно е, но има ли значение? В Лас Вегас има много отлични лекари. — Той се замисли за момент. — Не, това е преувеличение. Вероятно аз съм единственият. За какво става въпрос?

— За едно целофанено пакетче, което получих. Нуждая се от твоята експертиза.

— Трябваше да отидеш при Лабораторния плъх.

— Подозирам, че случаят надхвърля възможностите му.

— Дай да видя.

— Не тук.

Излязоха отвън и свиха покрай хотела. Една от алеите за автомобили завършваше пред заключен портал. Над входа се издигаше циментова козирка висока три и широка два метра. Преди години в „Силвър спуун“ се бяха опитали да направят отделно казино само за най-богатите играчи. Идеята се оказа пълен провал — нито един от любителите на големите залози не обичаше самотата, те копнееха около тях да се събират тълпи, които да ги наблюдават. И така хотелът затвори и сложи под ключ този вход. Никой дори не минаваше оттам.

Когато застанаха в сянката на козирката, Принцът-жаба попита:

— Е, за какво всъщност става въпрос?

— Ти ще ми кажеш — отвърна Ескаланте. — Не съм го отварял, само го погледнах през целофана и...

Принцът-жаба го прекъсна рязко:

— Просто ми го дай, каквото и да е то...

Когато Ескаланте му подаде увитото в целофан пакетче, той дори не го погледна. Разкъса го и изсипа съдържанието му в ръката си. Видя го и извика:

— Господи, Ники, това е пръст.

Ескаланте кимна.

— Не можеш просто така да дадеш пръст на друг човек. Без предупреждение или нещо подобно.

— Добре ли си, Жабчо?

Принцът-жаба се бе изпотил леко.

— Как да съм добре, когато човек, който се смята за мой приятел, ми скроява подобен номер?

— Не знаех, че си гнуслив, Жабчо.

— Случва се.

— Че как тогава работиш в спешното отделение?

— Повръщам непрекъснато, ако искаш да знаеш. — Той пое дълбоко дъх и погледна Ескаланте. — Толкова ли е важно?

— Да.

— Кажи ми какво искаш.

— Всичко, което можеш да научиш. Направи всички възможни изследвания. Интересуват ме пол, раса, възраст. Трябва ми колкото се може по-скоро.

— Божичко, това може да ми отнеме седмици, а какво да правя с моята богата дама вътре?

— Казах, трябва ми, Жабчо!

Принцът-жаба кимна.

— Извинявай. Знаеш, че най-добрите ми контакти са в болниците в Рино. Искаш ли да взема самолета?

— Да.

— Искаш ли да ми кажеш още нещо?

— Не.

— Добре. Ще направя каквото трябва.

Той отново пое дълбоко дъх, събра сили, за да разгледа пръста отблизо, обърна го от всички страни с нежните си ръце.

— Това шега ли е? — попита накрая Принцът-жаба.

Ескаланте недоумяваше.

— Не е необходимо да летя до Рино, Ники. Не е необходимо да ходя където и да било. Мога да ти кажа всичко още сега, тук.

— Давай.

— Ами, нищо.

Ескаланте чакаше.

— Това не е пръст, Ники. Всъщност, очевидно е пръст или е бил такъв. Но за твоите цели, не е нищо друго. Как го получи.

— Дойде залепен към една бележка за отвличане.

Принцът-жаба затвори очи.

— В какъв проклет извратен свят живеем!

— Ако имах нужда от философия, щях да прочета певица — поет Род Маккюън. Какво е, ако не е пръст?

— Погледни своите пръсти.

Ескаланте го направи.

— Виждаш ли отпечатъците?

Ескаланте мълчеше в знак на съгласие.

— Тази част от кожата се нарича епидермис. — Той му подаде отрязания пръст. — Погледни. Виждаш ли? Гладък е. Епидермисът е бил отстранен. А без него си е просто парче месо.

Ескаланте разгледа пръста.

— Трябва ли да си специалист, за да можеш да свличаш кожата? А и откъде, по дяволите, може да се вземе пръст?

— Лесна работа. Подкупваш някой студент по медицина, патоанатом, служител в погребално бюро, гробар. Не казвам, че е елементарно, но не е кой знае колко трудно. Поставяш го в разтворител и след известно време епидермисът се отделя сам. Лесно е като да свалиш ръкавица. Когато го направиш, ти остава дермисът, безформен, мек, безполезен. Край на лекцията.

— Гадно — отбеляза Ескаланте.

— Истината е следната: дори с пръста да не са правени никакви опити, пак нямаше да постигнем нищо — един не е достатъчен, затова вземат отпечатъци от всичките пет. — Той уви пръста в целофана и му го подаде. — А сега мога ли да се върна при богатата дама?

Ескаланте потвърди. Излязоха изпод навеса и, огрени от слънцето, се насочиха към главния вход на „Силвър спуун“.

— Чух, че снощи си спечелил двеста и четирийсет бона. Целият град говори, без майтап.

Ескаланте не отвърна нищо.

— Божичко, съжалявам, че не бях там — щях да те накарам да се откажеш, Ники. Двамата с Пинки щяхме да те накараме да се откажеш.

Ескаланте само го погледна.

Повървяха мълчаливо, докато Принцът-жаба заключи:

— Съжалявам за думите си. Не зная защо го направих. Предполагам, яд ме е, че не се е случило на мен. По дяволите, и двамата знаем, че ако бях там щях да те накарам да заложеш за половин милион.

Ескаланте се усмихна:

— Нали за това са приятелите.

Ашли отвори вратата и вдигна поглед към него.

— Никълъс?

— Мадам — той винаги я поздравяваше така.

Състоянието ѝ се бе влошило, изглеждаше по-объркана и по-нервна от предния ден. Седеше край басейна и се обвиняваше за всички земни грехове.

— Мисля, че преподобният ме очаква.

— Дарил го няма. Излезе преди час и половина. Каза, че има проблем във „Възелът“. Едно от децата, които сме приютили, изпаднало в опасна депресия, според думите му, и той реши, че може би ще успее да му помогне.

Ескаланте сви рамене. Пакстън му бе донесъл втората бележка преди около час и половина. Разделиха се, Ескаланте отиде да търси Принцът-жаба, а Пакстън потвърди, че се прибира у дома, където ще го чака.

— Сигурна съм, че ще успее — каза Ашли.

— Да успее?

— Да успее да помогне. — Пръстите ѝ трепереха, тя събра длани, за да ги усмири. — Дарил има чудесен подход към децата.

Ескаланте кимна.

Настъпи мълчание. Той се чудеше дали тя ще стисне устни.

— Дарил има чудесен... — внезапно понижи глас, сякаш бе сама и говореше на себе си. След миг лицето ѝ се оживи и тя хвана Ескаланте за ръка.

— Къде остана възпитанието ми? Влизай, влизай, да отидем в дневната.

Отидоха в дневната и седнаха. Бавно се смрачаваше, приближаваше четири. Ашли включи осветлението, което служеше за подсилване на аскетичната обстановка на просторната стая, подчертана и от лицата, изрисувани върху религиозните картини по стените.

— Е? — попита Ашли. Тя го изучаваше внимателно. — Изглеждаш ми уморен, Никълъс.

— Махмурлук.

— Да ти приготвя ли нещо?

— Не, благодаря.

— Коктейл?

— Не, добре съм.

Тя стана.

— Кафе тогава? На мен ми се пие. Да сваря по чашка?

Той поклати глава.

— Нес кафе? Чай?

— Нека просто поседим и поговорим.

— Трябва да искаш нещо.

Той я погледна и зачака.

— Аз не съм инвалид, Никълъс. Не мога да шофирам, но мога да направя кафе. „Перие“? С резенче лимон?

Не му се пиеше, но отвърна: „Чудесно!“, защото разбра, че тя няма да престане с въпросите си какво да му поднесе.

— И за мен същото — каза тя, тръгна да излиза, но спря и се обърна. — Не искам „Перие“ и ти също.

Ескаланте не отговори.

— Мразя това.

— Какво мразиш, Ашли?

— Нещо влезе в този дом. Нещо ужасно се е настанило тук и никой не ми казва какво е то.

— Не знам такова нещо.

— Защо ли не ти вярвам?

Ескаланте сви рамене.

— Защо си тук?

— За да се видя с Дарил.

— По какъв въпрос?

— Имам един проблем.

— Какъв?

— Личен.

Тя го погледна с големите си сини очи.

— Дявол да ви вземе мъжете и вашите тайни!

В този момент входната врата се отвори и се разнесе гласът на Пакстън.

— Прибрах се.

Звучеше спокоен, думите му не изразяваха нищо друго, освен простия факт, че вече си е у дома. Затвори вратата.

— Тук сме — извика Ашли.

Пакстън влезе, кимна на Ескаланте, отиде до Ашли и я прегърна за миг. Изглеждаше тъжен или изморен, а може би и двете.

— Как мина? — попита Ашли.

Той премигна неразбиращо.

— Във „Възелът“, с депресираното хлапе.

Пакстън разтвори ръце:

— Децата са непредсказуеми. Направих каквото можах.

— Всеки би постъпил така — окуражи го Ашли.

— Предполагам.

— Да ти донеса ли нещо за пиене?

Пръстите ѝ отново трепереха.

— Не. Благодаря ти, скъпа.

— Имаш вид на човек, който се нуждае от чаша кафе.

— Наистина не искам. Благодаря ти, скъпа.

— Позволи ли ми да направя нещо.

— Правиш повече, отколкото е необходимо.

— Искам да се чувствам полезна — каза Ашли.

— Ти си полезна. Знаеш го — отвърна Пакстън и седна на дивана.

— Тогава защо ме лъжеш?

Ескаланте я погледна, стоеше над тях двамата, сините ѝ очи бяха широко отворени, дори не се опитваше да спре треперенето на ръцете си.

— Божичко, Ашли, кога съм те лъгал?

— Днес! Току-що. Позвъних във „Възелът“ и ми отвърнаха, че те няма! Въобще не си бил там! Къде беше?

Пакстън поклати глава. Няколко пъти. Сетне произнесе единствено:

— Имах работа.

Тя се обърна към Ескаланте.

— Виждаш ли, нещо ужасно е дошло при нас — и продължи към съпруга си: — Какво сторих? Каж ми какъв е грехът ми, за да го изкупя...

Той стана и ѝ изкрещя:

— Нищо, нищо не съм направил...

— Лъжец...

— Престани!

— Лъжец, лъжец...

— Моля... — протегна той ръка към нея.

Тогава, почти едновременно, се случиха две неща. Ашли избегна ръката му, отстъпи назад, но очите ѝ се затвориха, тя се препъна в масичката и падна тежко на пода. Ескаланте понечи да я вдигне, но Пакстън го спря, коленичи до жена си, задържа я в прегръдката си, а тя стенеше. Останаха така, докато спазъмът ѝ премина и очите ѝ се отвориха широко, за да може синьото в тях да види всичко. Тя се опита да каже нещо, но Пакстън я спря с нежно „ш-ш-шт“, вдигна я на крака, прегърна я и я изведе от дневната. Забави се десетина минути.

— Сложих я да си легне — каза той. — Така е най-добре. Много е напрегната — всеки път, когато с мен се случи нещо, то се отразява и на нея. Горката.

Ескаланте го наблюдаваше. Пакстън седна отново на дивана. Видът му бе такъв, сякаш никога нямаше да се вдигне оттам.

— Извинявай, че не бях тук, за да те посрещна. Забавих се в банката повече отколкото предполагам. Имал съм съвсем наивна представа какво значи да изтеглиш милион и половина долара в дребни банкноти.

— Толкова много ли имаш?

— Не и в личните ми чекови сметки. Но имам достъп до много по-големи суми благодарение на родителите ми. Всичко ще бъде готово, поне така ме увериха, утре или най-късно в другиден.

— Няма да се стигне дотам, Дарил, повярвай ми. Това е някой луд, който иска да те изплаши. Едва ли ще рискува да се разкрие.

— Въпреки всичко. Ако реши да го направи, парите ще са тук.

— Дарил?

— Да.

— Обясни ми нещо?

— Ако мога.

— Защо плащаш откуп, след като нямаш деца?

— Защото... — започна Пакстън, — защото... — повтори той, но спря и сведе поглед.

Ескаланте каза, че разполага с достатъчно време.

Пакстън поклати глава.

Настъпи тишина.

Нарушена от въпроса на Пакстън дали Ескаланте желае нещо за пиене. Кафе, може би?

Ескаланте не пожела.

Пакстън се разкъсваше от терзания.

— Онова, което ти казах вчера..., всичко, което ти казах... за онова, което научихме като първокурсници в колежа, преди трийсет години..., за невъзможността да имаме деца, за раздялата ни, породена от тази новина — Ашли в Европа, аз в Африка, за отчаянието от раздялата..., за женитбата ни и за решението ни да нямаме деца... Всичко това е истина... абсолютна, абсолютна истина... до последната дума. Само че Ашли е стерилна, не аз... Вчера те излъгах, Никълъс, но сега ще чуеш истината...

Ескаланте не бе толкова сигурен. Бе му станало навик да не се доверява напълно на човек, който вече го е излъгал. Пакстън бе прекалено разстроен, за да си съчинява. Нещо се бе случило с Дарил и Ашли преди трийсет години, може би Пакстън щеше да му каже истината. Ник се надяваше.

— Съжалявам, че те излъгах, но се опитвах да я защитя... Понякога ми се струва, че целият ми живот премина в опити да я защитя, но много е трудно да защитиш някого от всичко и от всички...

— Не „много трудно“, а невъзможно — каза Ескаланте.

Пакстън се съгласи. Изглеждаше ужасно. Изтощен и блед, нито следа от Спенсър Трейси.

— Това е малко... странно. Бих предпочел да не продължаваш.

— Недей.

— Трябва. Ще те помоля за услуга.

Ескаланте отвърна, че единственото, с което разполага, е време.

— Никога не съм си представял, че мога да изневеря. Но тогава... малко след като се запознахме, отидох сам в Лос Анжелос. Трябваше да взема интервюта за „Да притежаваш Господ“. Тогава се случи.

— Спал си с друга жена?

Пакстън поклати глава.

— С две.

Ескаланте искаше да извика: „Браво, бе!“, но се въздържа.

— Беше страхотно. И двете бяха красиви и дори сега ми се иска да мисля, че те ме прелъстиха. Късно следобед преспях с първата и разбира се, бях уплашен и разкъсван от жестоки угризения. Бях твърдо решен да не се повтори никога. Но се случи още същата нощ. Не съм ги виждал оттогава. Но е възможно, макар и малко вероятно, едната да е забременяла.

— Не „малко вероятно“, а невъзможно. Предполагам, те са знаели, че си богат и известен.

— Да.

— Тогава ти гарантирам, че ако беше станал баща, щяха да ти се обадят много отдавна.

— Ще откриеш ли истината заради мен? Ще провериш ли на място? Това е услугата, за която исках да те помоля.

— Не е толкова трудно.

Накрая Пакстън го попита:

— Познаваш ли поне донякъде Лос Анжелис?

„Познаваш ли поне донякъде“ бе изразът, който се запечати в съзнанието на Ескаланте. През останалата част от времето, което прекара с Пакстън, той събираше данни. През останалата част от времето, което прекара с Пинки, той обсъждаше различни вероятности. По време на телефонния разговор с Кинък той го увери, че не го е забравил, просто все още не е взел решение.

Дали познаваше поне донякъде Лос Анжелос? Ескаланте се бе родил там. Бе прекарал първите шестнайсет години от живота си в най-голямото имение на Стоун Кениън роуд в сърцето на Бел Еър. Там бе убил добрия си баща. Не. Прекалено драматизираше нещата. Не го бе убил, просто той бе причината за смъртта му.

Но беше почти същото...

ВТОРА ГЛАВА

СТРАННИК В ЧУЖДА СТРАНА

Винаги когато се събудеше в Лос Анжелис, мисълта му биваше окупирана от Миранда.

Нямаше смисъл дори да се опитва да „замине“ някъде — не можеше да я прогони от съзнанието си. Тя просто бе там — зад очите му, чувствена и привлекателна, осемнайсетгодишна, с мургава кожа, черни очи, черни коси. Беше нощ. Стояха един срещу друг от двете страни на басейна. Той бе едно хлапе, лудо влюбено в нея от самото начало. По небето не се виждаха звезди. Единствената светлина идваше от басейна.

Имението бе пусто. По Стоун Кениън роуд не се движеха никакви коли. Той бе сам или поне така си мислеше. Тя беше далеч, в колежа. Вече не. Внезапно се озова там. Те бяха сами. Тя се обърна с гръб към него и вдигна ръце. Свали горницето на банския си. Излезе от басейна. Обърна се бавно. Това оказа поразителен ефект върху него. Той просто впи поглед в нея, в прекрасното ѝ тяло и мургава кожа, мургава, с изключение на местата под банския — там плътта бе бяла.

Тя му се усмихна:

— Свали и твоя...

— Не трябва...

Тя се изсмя.

Той стоеше неподвижен.

— Не те ли интересувам?...

Той поклати глава.

Тя посочи банските му.

— Тогава какво е това?...

Той се прикри с ръце.

— Трябва ли аз да го сваля вместо теб?...

Той знаеше, че трябва да избяга.

— Бебе такова, чакаш всичко наготово...

За него бе изключително важно да си тръгне веднага, знаеше го, защото какво щеше да стане, ако ги хванеха?

Тя заобиколи бавно басейна.

Той не можеше да се помръдне, наблюдаваше я как приближава.

Когато дойде до него, тя спря, целуна го леко по устните, прокара пръсти по тялото му. Коленичи бавно пред него, протегна ръце, свали банския му и освободи възбудения му член.

Точно в десет сутринта той спря пред дома на Арнолд Уайли в Бевърли Хилз, едноетажна грозновата постройка в смесица от калифорнийски и мексикански стил между Сънсет и Литъл Санта Моника.

Взе бележника и химикалката от седалката до него. Излезе от колата и забърза към входната врата. Валеше, но не силно засега, а той бе облякъл най-хубавия си костюм, всъщност единствения — синия, с бяла риза и тъмна вратовръзка. Видът му бе от представителните, поне теоретично.

Позвъни и изчака, но не дълго. Жената, която му отвори, бе дребничка, може би около един и шейсет на ръст, добре облечена, със зелени очи, около трийсетгодишна.

— Мисис Уайли? — попита той.

Тя беше.

— Вие се обадохте, нали?

Той кимна усърдно и заговори хем по-бързо, хем с по-висок тон от обикновено — винаги бе в състояние да се „превзема“ и реши да го направи и сега.

— О, да, аз съм. Много Ви благодаря, че се съгласихте да се срещнем, толкова любезно от Ваша страна, искам да кажа, като се има предвид кратката бележка и кълна се, че няма да Ви отнема много време.

Тя го погледна изпитателно, преди да отговори:

— Надявам се, че няма да отнеме много време.

Сетне го покани да я последва. Докато вървяха към библиотеката, в която нямаше книги, той осъзна, че тя притежава съвършена красота. Ключовата дума бе „съвършена“. През годините Ник бе виждал много красиви жени, но обикновено забелязваше великолепието още в първия миг. Мисис Арнолд Уайли бе изключение — на човек му трябваше малко време, за да осъзнае красотата ѝ. Може

би защото бе дребничка. Но по-вероятно поради липсата на каквито и да било недостатъци. Веднъж Ескаланте беше видял Джон Дерек да се разхожда с жена си. Отне му известно време, докато разбере, че дамата с него е съпругата му. Наистина тя бе облечена скромно, но също бе съвършена. И вероятно можеше да се появи незабелязана, където и когато си пожелаеше.

Седнаха и мисис Уайли погледна часовника си.

— Не трябва да закъснявам за класа си по самоутвърждаване, а в пиков час човек не може да предвиди колко натоварено ще е движението.

Обикновено Ескаланте отминаваше такива интереси с мълчание, но част от Лос Анжелис продължаваше да го очарова, като например групичките, съставени от всевъзможни смахнати. Официално бяха регистрирани над две хиляди от тях — „организации за самоусъвършенстване“, „общества, очакващи края на света“ и т.н. Никой нямаше представа колко са неофициално съществуващите групи. Лос Анжелис наистина бе чужда страна, толкова различна от Америка, колкото и Барбуда, Катар или Вануату.

— И аз се интересувам от самоутвърждаване — заяви той. — Миналата година изкарах почти до края един семинар на себеизразяване. Почти същото е, нали?

Същото? Зелените очи проблеснаха внезапно.

— Себеизразяването, това е просто факт — нямам намерение да Ви обидя — е за откачалки, които смятат Сан Франциско за много изискан град. Самоутвърждаването е по-висша класа.

— Говорите за Лос Анжелис, нали?

Тя кимна.

— Един младеж, който завърши миналия месец, се върна и ни каза — той се стремеше към един апартамент на Хаваите — познайте какво? Братовчед му умрял внезапно и му оставил достатъчно пари, за да си купи жилището.

— Желанието е всичко, предполагам. Понякога.

— Стремехът не е желание. Всеки може да желае. Необходимо е човек да овладее мисълта си, преди да започне да се стреми към нещо.

Когато каза „да овладее мисълта“, тя леко тръсна глава, което подсказа на Ник две неща: тя се смяташе за актриса и наскоро бе чула този израз, бе го харесала и прибавила към речника си.

— Защо ми изглеждате толкова позната, да не би да съм ви виждал по телевизията? Обзалагам се, че е така.

Тя докосна светлокестенявата си коса.

— Участвах в една реклама на „Прел“.

— Сигурно е оттам.

Ескаланте се усмихна. Тя често поглеждаше часовника си, но сега той се усъмни дали го прави, защото бърза или просто защото е нервна, неспокойна и загрижена. Ник отвори бележника си и се приготви да записва.

— Тук съм — мисля, че ви съобщих по телефона, — защото се интересувам от Дарил Пакстън. Всъщност, пиша книга, която се надявам да се превърне в най-точната биография на този човек — тук Ескаланте се засмя. — Разбира се, няма как да не бъде най-точната му биография, защото ще е първата. Но мисълта ми е, че се надявам написаното да издържи проверката на времето.

— Продължавайте.

— Е, между нас казано, мисис Уайли, когато започвам да пиша книга, особено подробна биография, аз го правя с убеждението, че основният елемент към успеха на подобно начинание е проучването. Привърженик съм на изтощителните проучвания и това, разбира се, е причината да се срещнем в тази мрачна сутрин.

Тя изчакваше.

— Разбирате ли, макар да Ви казах, че книгата ще бъде, ако Бог реши, точна биография, трябва да бъда откровен, че тя се прави без съгласието на Пакстън. От достоверен източник научих, че преди около шест години преподобният отец е посетил Лос Анжелис. Тогава Вие сте се срещнали и бих желал да започнем с впечатленията, които е оставил той у Вас. Така ще помогнете на мен и на моите читатели да разберем що за човек е бил Пакстън по онова време.

— Това ли е всичко, което Ви интересува?

Ескаланте кимна.

Тогава тя започна да се смее.

— О, Господи, съжалявам — каза тя след малко. — Трябва да ми простите.

— Разбира се, мисис Уайли, но за какво?

— За недоразумението. Не ви чух добре по телефона: — казали сте „Пакстън“, но аз съм разбрала... Виждате ли, един от

основоположниците на класа по себеутвърждаване се нарича Франк Гакстън и реших, че искате от мен да кажа колко съм доволна от курса.

— Значи не познавате Дарил Пакстън?

— Никога не съм го срещала.

Ескаланте стана бързо.

— Не се притеснявайте. Правил съм и по-големи грешки при своите пътувания с проучвателна цел. Отседнал съм в „Уилшир“ на около пет минути с кола оттук. Съжалявам, че Ви обезпокоих.

Двамата се насочиха към вратата.

— Красив дом, безспорно. Мога ли да Ви задам един въпрос?

— Разбира се.

— При всичко, което притежавате, защо посещавате подобни курсове? В града имате толкова други.

— Искам по-голям басейн — обичам да плувам. И едно „Мазерати“, с което да ходя на пазар. Направила съм си дълъг списък, повярвайте ми — отвърна тя и отвори входната врата.

— Довиждане — този път Ник започна да се смее.

— Толкова ли е смешно човек да иска някои неща?

— Простете мисис Уайли, няма нищо общо с желанията Ви. Просто осъзнах къде е объркването. Разбирате ли, сбъркал съм, не трябваше да говоря с Вас, а с мистър Уайли. Да, сигурен съм, че е така. — Той отвори бележника си, и написа набързо нещо. — Ще му телефонирам от „Уилшир“, веднага щом приключа с другата си среща, вероятно около дванайсет. Така ще го хвана преди обяд.

Дъждът валеше още по-силно. Ескаланте тръгна към колата си. Не остана изненадан, когато чу гласът на мисис Уайли.

— Ей?

Ескаланте се обърна.

— Арни е много зает човек.

— Не се съмнявам.

— И не се занимава с религии.

— Малцина са хората като него в наши дни.

— Не мисля, че познава Пакстън.

— Разбира се, че не го познава — каза Ник Ескаланте.

Ако домът на Уайли струваше около милион, то имението, на Дътън Грейнджър щеше да бъде оценено на десетократно по-голяма сума, ако разбира се, някога бъдеше обявено за продан. Огромната двуетажна вила в средиземноморски стил бе разположена навътре в градината и почти не се виждаше от Мълхоланд драйв в един от най-скъпите квартали в града. Май че и Марлон Брандо живееше тук, и Джак Никълсън също. Причината за високата цена не бе единствено усамотението — оттук се разкриваше най-красивата гледка към града.

Естествено, когато не валеше. Ескаланте стоеше пред входната врата и не можеше да види нищо, не и в тази декемврийска буря. Гръмотевиците бяха започнали да трещят докато идваше насам и нямаше никакви изгледи да спрат скоро.

Икономът или шофьорът, или портиерът, или каквото, по дяволите, означаваше неговата униформа посочи на Ескаланте да изчака в остъкления вътрешен двор.

— Ще проверя дали мистър Грейнджър е готов да Ви приеме — каза той. Имаше толкова силен британски акцент, че можеше да изкара човек извън нерви.

Ескаланте се усмихна любезно, не без известни усилия. Когато остана сам, се загледа в мрака навън, заслуша се в дъжда, който се усиливаше и биеше по стъклата като градушка. Покривът на вътрешния двор също бе от стъкло и Ник вдигна поглед нагоре, за да наблюдава как се разбиваха капките. Когато усети, че вече не е сам, той се обърна.

Жената, която влезе, приличаше на истински калифорнийски вампир. Тя бе облечена в бял екип за тенис, имаше прекалено силен, направо неприятен загар. Бе на около четирийсет, с неподходяща прическа с руси кичури, която вместо да я подмладява, я състаряваше. Не можеше да се определи на колко пластични операции се бе подлагала. Със сигурност са били премахнати торбичките под очите. Очевидно бе, че носът ѝ е бил коригиран поне два пъти — веднъж, за да бъде изправен, втори път, за да бъде премахнат хрущяла между ноздрите, и без друго разяден от кокаина. Броят на отстраняванията на коремни тлъстини и повдигания на задника бе неизвестен. Най-зле бе тялото ѝ. Или останалото от него. Всяка гимназистка, болна от анорексия щеше да ѝ завиди. Тя бе висока около метър и седемдесет, а тежеше не повече от четирийсет и пет килограма.

Последва дълго мълчание, преди Ескаланте да се съвземе. Накрая, с голямо усилие, той успя да каже:

— Здравей, Миранда.

Тя го погледна безизразно.

Той бе вперил поглед в бележника си, в очакване тя да го познае.

Тя продължаваше да го гледа безизразно.

— Миранда, аз съм Ник Ескаланте.

В очите ѝ проблесна искра. Тя се приближи до него и втренчи поглед в лицето му.

Той стоеше неподвижно и се питаше, какво ли, по дяволите, е пила в толкова ранен час.

— О, Боже, Ник, толкова си се променил.

— Зная.

— Изглеждаш толкова стар.

— А ти си същата.

— Е, потрудих се доста.

— Това обяснява всичко.

Тя кимна.

— Имам личен инструктор по фитнес, който идва три пъти седмично. Следя всяко нещо, преди да го сложа в устата си, в наши дни не можеш да полагаш много грижи за тялото си при всичките тези консерванти, които пъхат в храната.

Той премести тежестта си от единия на другия крак. Тя продължаваше да го гледа. Ник нямаше представа какво вижда Миранда.

— Ник Ескаланте — промълви тя тогава.

— Точно така.

Тя се усмихна.

— Нямах да бъдеш тук, ако не бях аз.

Той кимна.

— Така е, дойдох да те видя.

— Не, не, нямах предвид това. Никога нямаше да срещнеш Пакстън, ако не бях аз.

— Не знаех.

Тя го хвана за ръката и го отведе до прозореца.

— Е, аз го знам. В деня, когато аз срещнах Пакстън, той ми каза, че получавал по пощата всевъзможни заплахи. Идваше от Лас Вегас,

имаше една статия за теб. Някой, когото познавах тогава, ми я бе изпратил, придружена с бележка, нещо като: „Този ли е човекът, който живееше над гаража ти в Стоун Кениън?“ Когато прочетох статията, разбрах, че това си ти. Казах на Пакстън, ако има проблем с онези ненормалници, да потърси Ник Ескаланте, който ще се погрижи за всичко.

Ескаланте кимна и се върна назад към разговора си със старши детектив Галоуей, към деня, в който бе срещнал семейство Пакстън. Галоуей бе признал, че е дал на Пакстън няколко имена, но той посочил Ескаланте. „Свещеник е, може би си пада по малцинствата“, бе казал Галоуей. Нещо подобно. А причината е била Миранда.

— Благодаря за препоръката.

— Вярвах в теб, ти беше толкова добро хлапе, добре възпитано и така нататък, и още тогава бе толкова силен. Беше във форма. Всичките ми приятели си падаха по теб.

Ескаланте не отвърна нищо.

Тогава тя започна да губи нишката на мисълта си.

— Сега аз съм в добра форма.

— Така е.

— Защото се потрудох доста...

Той кимна.

— Имам... един мъж, идва три пъти седмично... Треньор, той ме поддържа..., как беше, „в отлично здраве“.

— Така казвахме.

Започна да губи контрол, заплака, докато произнасяше: „О, Ник, толкова ужасно беше“. Сетне се озова в прегръдките му, започна да целува устните му. Костеливите ѝ ръце обвиха палтото му. В първия миг той се отдръпна, но промени решението си, защото щеше да бъде повече от жестоко. Прегърна я, отвърна на натиска ѝ, остави се да засмуче езика му и да притисне тялото си в неговото. Когато тя започна да се отпуска и той трябваше или да я подхване, или да я остави да падне, Ник я остави да се сгуши в прегръдката му. Тя се отпуска напълно и той трябваше да я вдигне. Направи го без никакво усилие — бе толкова лека, а ръцете му много здрави. Тя посочи към вратата и когато излязоха и се озоваха пред широкото стълбище, Ник се почувства като Кларк Гейбъл в Тара с Вивиан Лий в ръцете си. Започна да се изкачва и срещна униформения иконом, или какъвто там

беше, със силния акцент. Икономът избегна погледа му и Ескаланте почти спря, но как можеше да обясни, чувстваше се като най-големия глупак на света, усещаше, че мъжът с униформата го наблюдава и продължи нагоре с русокосата слаба жена, която риде в ръцете му. Господарската спалня бе огромна, с големи прозорци, а гледката, когато имаше такава, сигурно бе хубава, но сега отвън долиташе ужасния шум на дъжда. Започнаха да се събличат, а навън страховито изтрещя гръмотевица. Ескаланте не знаеше как се справя с жените, знаеше, че изпитва по-голяма наслада, когато бе влюбен, когато можеше да бъде нежен, но дали бе останал в спомените на жените, с които бе спал, не бе сигурен.

Принцът-жаба бе ненадминат авторитет по тези въпроси и понякога се разпростираше, но не толкова върху техниката, колкото върху категориите. Най-добрият вид правене на любов, бе тази, която той наричаше „сребърен секс“, когато двама души се обичат много. Това е чудесно, само че никога не се случва. „Сексът напук“ също бе добър, ако си достатъчно откровен да го признаеш. Труден бе „старият славен секс“, когато трябва да го направиш заради бизнеса, не заради удоволствието. Най-трудният, истински убиец, бе „несбъднатия секс“, когато старата любов отново пламва. Ескаланте бе в точно това положение, знаеше го, затвори очи, покри обвития с кожа скелет и си мислеше единствено за миговете край басейна, когато тя бавно свали банския си, белите ѝ гърди блеснаха, но не за целия свят, а само за него, наблюдаваше я как приближава бавно, коленичи, сваля банския му, разкрива твърдия му член; и сега докато стенеше, Ник се молеше да задържи миналото, така че членът му, който се трудеше в настоящето, да не избере тъжния момент на предателството.

Не го предаде.

— Искаш ли нещо? — попита Миранда. Лежаха заедно на леглото, заслушани в тропота на дъждовните капки.

Той поклати глава.

— Амфетамин или нещо успокоително, трева?

— Не.

— Тогава кокаин?

Ескаланте я погледна и се сети за Ашли, която се суетеше и му предлагаше кафе, чай, „Перие“.

— Не си падам по такива неща преди вечеря.

— Не може да не искаш нещо.

— Така е. Разкажи ми за теб и за Дарил Пакстън.

— Какво те интересува?

— Как стана.

— Знаеш ли нещо?

— Да, че и двамата не сте били девствени, ако фактът улеснява нещата.

— И да и не. — Тя седна в леглото, кръстоса крака и прокара длани по тялото му. — Откъде имаш тези белези? — попита тя, като сочеше към краката му.

— Бомба.

— Нямахте ги, когато се познавахме. Много добре си спомням тялото ти.

— Ти и Пакстън, Миранда.

— О, да, Сейди Томпсън и преподобният Дейвидсън.

— Престани да хитруваш.

— Е, прелъстих го. Според мен нямаше представа колко е привлекателен. Много свит, много интересен. — Тя замълча. — Опитвам се да си спомня кога точно се случи.

— Преди шест години.

— Да, разбира се, каква глупачка съм. Как можах да забравя, беше минал по-малко от месец от сватбата ми.

— Тя отново легна и се примъкна до него. Когато заглъхна поредната гръмотевица, тя продължи: — Бе дошъл в града само за една вечер, струва ми се, по повод представянето на книгата. „Да притежаваш Господ“, нали?

— Да.

— Той беше много прочут. Интервюта, обяд, някой даде вечеря в негова чест и така нататък. Беше много търсен, звезда от съвсем различен тип. Като Сенди Кофакс преди десет години. Бях поканена на един обяд. Тогава не изглеждах така, косата ми бе черна, бях по-пълна, поне петдесет и три кила. Но някои мъже ме харесваха и Пакстън бе един от тях, макар да нямаше представа как да постигне целта си. След приема му предложих да го закарам до хотела. По пътя го попитах дали някога е виждал гледката от върха на Мълхоланд. Той отвърна „не“ и се озовахме тук, в този дом, в тази стая. Не беше трудно да го вкарам в леглото.

Тя се притисна към Ескаланте и отпусна глава на бузата му.

Той лежеше неподвижно, мислеше за трептенето на клепачите ѝ, за влагата от сълзите ѝ.

— Моментът... Разбираш ли, беше ми трудно. Първият ми съпруг беше отрепка, вторият ми съпруг се оказа педераст и когато Дътън, толкова богат и красив — бащите ни бяха конкуренти на пазара за недвижими имоти и хората се шегуваха, че нашето не е брак, а сделка — милият, чудесният Дътън, глупачката бях толкова шокирана, когато открих, че той бе и отрепка и педераст. Тогава в живота ми, макар и за съвсем кратко, се появи Пакстън. Пожелах го толкова силно, бях съкрушена и имах нужда да почувствам добрината му вътре в себе си. И това, благодаря на Господа, бе краят на нашата история.

— Не мисля така, Миранда. В такъв случай нямаше да плачеш.

Когато отново се овладя, тя прокара пръст по гърдите му.

— Такова умно момче — съгласи се Миранда и след миг се заслуша в бурята, която ехтеше из каньона.

Ескаланте чакаше. Гледката навън беше необикновена: отвъд прозореца всичко сивееше, сякаш се намираха в космически кораб, край някоя планета без слънце.

— Глава втора — бременност — в края на краищата е по-пикантната част от историята. Дътън бе в състояние да прави секс с жена, би могъл да бъде бащата, само че не беше. Никога не разбра, че съм била бременна, защото отпраща за Хаваите с един очарователен продавач на обувки, когото бе срещнал в „Гучи“. Не съм разговаряла с него от години, но никога няма да се разведем. Той ме спасява от възможността да се омъжа отново. Разбрах, че притежава имение на един от външните острови, но ме дразни, че е още там с онзи проклет малък мръсник от магазина. Известно време не се показвах пред хората и мислех, че ще мога да родя тук, но се оказа, че не съм толкова безочлива. Настаних се във великолепна къща край Лондги, която бях наела преди раждането. Беше ми първо дете и мнозина, по-скоро почти всички, ми бяха разказвали за болката. Вярно е, но не и при мен. Защото докато се мъчих, знаех, че идва моята малка приятелка, която няма да избяга и никога няма да остана отново сама.

— Родила си момиченце.

— Иска ми се да мисля така. Защото — обзалагам се, че те е боляло, когато са те ранили в краката — и мен ме заболя, когато

добрите английски лекари ми съобщиха, че детето е с толкова забавено развитие, че е най-добре да не зная нищо, никога да не го видя или дори докосна. „Просто го забравете“. Обичам мъжете лекари. Но все още никой не е измислил хапче „просто забравете“. Както и да е, някъде в Англия се намира плът от моята плът и счетоводителят ми всеки месец изпраща суми, достатъчни за нуждите на детето. Това наистина е краят на историята.

Ескаланте реши, че е най-добре да я подържи малко в прегръдките си.

Останаха заслушани в дъжда, докато тя попита:

— Помниш ли последният път, когато бяхме заедно в Стоун Кениън, край басейна?

— Не.

— Трябва да си потиснал спомена. И аз го правя понякога, ако не искам да мисля за нищо.

— Трябваше да го направя още тогава.

— Тогава едва не спяхме заедно. Бяхме чисто голи, бях коленичила пред теб и те докосвах, когато проклетият ми баща ни откри. Никога няма да забравя вика му. Мислех, че ще полудее. Никога не го бях виждала толкова ядосан — за него нямаше значение колко време родителите ти бяха работили за нас — мисля, че откакто се помня.

— Бях влюбен в теб. Те го знаеха. Помня, че ме накараха да обещавам никога да не се доближавам до теб. Май се страхуваха да не се случи нещо.

— Толкова се ядосах на баща ми затова, че ги уволни. Нямах представа, какво е станало, докато един ден той заяви на всички, че те са крадели. Когато научих, единственото... Когато си единственото дете и твоят старец струва милиони, предполагам се отразява на дисциплината ти.

— Богатите са различни от теб и мен, те са по-дисциплинирани — отговори Ескаланте, изправи се и седна на края на леглото.

— Къде отиде, след като те изгонихме?

— На много места.

— С родителите ти?

— Е, баща ми умря.

Ескаланте стана.

Тя се загледа в него.

— Долу, познах те още в мига, в който влезе, знаех че си ти, не си се променил. Излъгах, защото не можех да го понеса да ме видиш не в най-добрата ми форма.

— Изглеждаш страхотно и това е самата истина.

— Предполагам. Но нямаше да е така, ако не полагах грижи за себе си.

— Доста позитивен начин на мислене.

— След като знаеш пътя дотук, ще се върнеш.

— Опитай се да ме спреш.

— Лъжеш ли ме?

— Никога не лъжа.

Тя стана от леглото, прегърна го и двамата отидоха голи до прозореца.

— Гледката просто ще те зашемети.

— Нещо, което да очаквам с нетърпение.

— Можехме да бъдем толкова щастливи, Ник.

— Аз и сега съм щастлив — отвърна Ник Ескаланте.

Заслуша се мълчаливо в дъжда...

Беше обяд, когато измокрен до кости и разтреперан, той влезе във фойето на „Бевърли Уилшир“ и попита дали има съобщения за него. Бяха три, всичките от последния час и половина. „Обадете ми се, мисис Арнолд Уайли“, след него: „Моля, обадете се, Ренбо Уайли“ и накрая „Очаквам те, Ренбо“. Ескаланте забеляза градиращата фамилиарност и осъзна, че в този случай отсъствието е довело до повече нежност. Вървеше към стаята си, за да се преоблече, но бе пресрещнат от Фред Астер, който го прегърна.

Разбира се, че не бе Астер; но все пак, невъзможно бе да видиш Планера и да не се сетиш за най-великия танцьор. Планера трябва да бе на около шейсет години, и както винаги, беше безупречно облечен. Всичко бе издържано, включително и светлосинята копринена риза и небрежно вързаното шалче. Не само външният му вид напомняше за Астер — Ескаланте никога не бе срещал човек, който да се движи така бързо, уверено и елегантно като Планера. „Сигурно отгук — реши Ник — е дошъл и прякорът му преди няколко десетилетия“.

Планера винаги го прегръщаше при среща и Ескаланте стоеше неподвижно във фойето, докато по-дребният и по-слаб мъж не отслабнеше хватката си.

— Ники, Ники, Ники, каква страхотна изненада, хайде, покажи добрите си чувства.

Ескаланте въздъхна и отвърна на прегръдката, защото знаеше, че в противен случай Планера никога няма да го пусне.

Разделиха се и започнаха да се изучават с поглед. „Няма спор — реши Мекс, — тази случайна среща трябва да е за добро“. Никой не го посрещаше като Планера, с мръсни шегички и така нататък. Доста време бяха работили заедно, Планера му дължеше много. Ник му бе правил много услуги.

Планера каза: „Кафе“, но не като въпрос и двамата прекосиха фойето, минавайки покрай фризьорския салон. Ескаланте хвърли бърз поглед към ръцете му, защото така щеше да разбере как вървят нещата — ако ръцете му са добре, никакви проблеми. Защото целите, които Ескаланте можеше да поразии от пет-шест метра, Планера прострелваше от двайсет — той бе царят на pistolетите и никой не претендираше за трона му. Попаденията му винаги бяха точно в целта, без значение колко малка бе тя.

Едва сега той протегна ръце.

— Непоклатими като скала — рече Планера.

— Не се учудвам — отвърна Ескаланте, като се питаше как ли Планера е забелязал погледа му. — Това, което ме учудва е мръсотията под ноктите ти.

— Мръсотия? Мръсотия? Къде? — попита дребничкият мъж, закова се на място и заоглежда дланите си. Беше побъркан на тема чистота, особено що се отнася до пръстите му. Сетне избухна в смях. — О, Ники, Ники, Ники, не те е срам, да се майтапиш така на твоята възраст.

Влязоха в кафенето, избраха си най-близкото до вратата сепаре и преди да седнат, Планера започна:

— Един виц за горили. Влиза горилата в бара на Мълдун — сигурно го знаеш, в Санта Моника.

— Никога не съм го чувал — отвърна Ескаланте, усмихна се и си помисли: „Естествено, при тези цени“.

— Животното си поръчва мартини с лед. Барманът не знае какво да прави, отива отзад при Мълдун и му обяснява ситуацията. Мълдун не иска заведението му да се превърне в свърталище на горили, но от друга страна не иска животното да потроши бара. Затова казва: „Дай му да пие, но му вземи двайсет долара“. Барманът поднася мартинито, горилата плаща двайсетачка и докато го пие, доста изискано, между другото, барманът се промъква боязливо към нея и я заговаря: „Знаете ли, при нас рядко идват горили“. А горилата отвръща: „Естествено, при тези цени!“

Планера изчака Ескаланте да се засмее и той също се засмя:

— Хубав виц, нали?

— Да.

Планера вдигна въображаем тост и поръча две кафета на сервитьорката, която идваше към тях. Тя кимна, че е приела поръчката, обърна се и Планера продължи:

— Виц за голф. Мълкахи и Райън играят голф. Райън изпраща топка в гората — трябва да добавя, че игрището било върху мочурища — и отбелязва: „Това е любимата ми топка за голф, няма да я загубя“. Влиза в гората и преди да открие топката си, настъпва една гърмяща змия. Тя е толкова ядосана, че ухапва Райън по оная му работа. Райън се връща, залитайки при Мълкахи, обяснява му какво се е случило, припада на тревата и успява да промълви: „Повикай лекар“. Мълкахи хуква към най-близкия телефон и обяснява всичко на доктора, който му дава съвет: „Спокойно, всичко, което се иска от вас е да направите два малки кръстовидни разреза край раната и да изсмучете отровата“. Мълкахи повтаря: „Чакайте да видя дали съм разбрал правилно. Просто правя два разреза край раната, допирам устните си и изсмуквам отровата?“ Докторът отговаря: „Точно така“ и Мълкахи се втурва обратно на игрището. Райън пита: „Какво каза лекарят?“, а Мълкахи отвръща: „Че ще умреш.“

Планера избухна в смях. Ескаланте се присъедини към него и в този миг, точно преди да им поднесат кафето, той внезапно осъзна, че срещата им съвсем не бе случайна, в никакъв случай.

— Благодаря ти, скъпа — каза Планера на сервитьорката и още преди тя успее да се обърне, той отново се разприказва: — Един тъп виц.

Ескаланте се наведе напред, повдигна чашата си и започна да духа прекалено горещата течност. Чудеше се какво става; та Планера бе убил Бог знае колко души, никога не бе извъртал, а сега правеше точно това.

— Работникът, едър и як мъж, отваря кутията с обяда си. Изважда храната си, поглежда я втренчено и изкрещява: „Сандвичи с фъстъчено масло, мразя сандвичи с фъстъчено масло!“ и ги хвърля в кошчето. На следващия ден пак отваря кутията и сцената се повтаря: „Сандвичи с фъстъчено масло, мразя сандвичи с фъстъчено масло!“, взима ги и ги праща в стената. На третия ден отваря кутията и крещи: „Сандвичи с фъстъчено масло, мразя сандвичи с фъстъчено масло“. Друг работник, някакъв дребосък, го пита: „Ей, господине, защо не кажете на жена си какво обичате и какво не?“ Едрият се обръща към него и крясва: „*Ей, я не намесвай жена ми, аз сам си приготвям сандвичите с фъстъчено масло*“.

Планера отметна глава назад и се разсмя на глас.

Ескаланте отпи от кафето си. Планера млъкна.

— О, чувал си този виц, така ли?

— Чувал съм ги всичките.

— Просто спря да се правиш на любезен, а?

Ескаланте сви рамене.

— Не се дръж невъзпитано с мен, приятел.

— Никой не може да го прави. Поне не за дълго.

— Аз си имам своя ирландски чар, нали?

— Никой не е по-чаровен от теб.

Сега и двамата започнаха да пият кафето си. Навън бурята бе отминала, но продължаваше да вали.

— О, Ники, Ники, Ники, много си проникателен, не ти се говори за глупости, ти си корав човек, много корав — въздъхна Планера. — О, как ми се иска да е утре.

— Престани да увърташ.

— Как да се изразя? Макар винаги да се радвам да те видя, този път едва ли може да се нарече „изненада“. Обадох се на Пинки, той ми каза, че си тук. Досетих се.

Настъпи продължителна пауза, усмивката внезапно изчезна. Симпатичният елф също изчезна, в очите му, които изведнъж станаха сериозни, се появи умора.

— Жена ми не е добре — оплака се Планера, подтекстът бе очевиден.

— На смъртно легло ли е?

— Така ни убеждават докторите.

— Съжалявам, винаги е била добра с мен.

— С всички.

Ескаланте зачака.

— Чух за една клиника в Мексико. Искам да я заведа там — опасно е, но човек трябва да рискува понякога.

Ескаланте чакаше.

— Уви, не е евтино, както би си помислил, Мексико и така нататък. При сегашния курс на песото, би трябвало да е евтино, но цените са жестоки.

Ескаланте чакаше.

Планера го погледна.

— Няма да ми помогнеш, така ли?

Ескаланте чакаше.

Планера се протегна и потупа Ескаланте по ръката.

— Предложиха ми за теб седемдесет и пет хиляди, Ники. Една добра стара италианска фамилия от Лексингтън, Де Марко. Работил съм с тях в миналото, но никога за такава сума. Трябва да се гордееш, Ники — по времето на Джеси Гало цената бе само петдесет. Това не те ли изпълва с чувство на задоволство?

— И ти каза „да“?

Планера махна с ръка на сервитьорката, ослепителната му усмивка я доведе бързо край масата.

— Ако ми долеете, ще Ви бъда вечно признателен — подкани я той, изчака тя да му налее кафето, усмихна се отново и измърмори благодарностите си.

— Не съм им дал отговор. Засега. Не мога да го направя, преди да говоря с теб.

Ескаланте впери поглед в професионалния убиец срещу себе си.

— Исусе, ти си тук, защото искаш аз да ти дам разрешение да ме убиеш?

— Схвана мисълта ми без грешка.

— Как са децата ти? — попита Ескаланте.

— Живи. Живи са и са добре. Благодарение на теб. Не мисля, че днес е лесен ден за мен. Аз страдам. Наистина. Ако парите не бяха толкова важни, просто щях да им затворя телефона, кълна ти се.

— А ако кажа „не“?

— О, Ники, Ники, Ники, няма да го направиш, не можеш да го направиш. Не искаш жена ми да тежи на твоята съвест. Сега седим тук и ти си ми ядосан, но не би искал да разбереш какво ще направя, ако кажеш „не“. И разбира се, най-важното — ти си заинтригуван. — Планера се приведе напред и започна да шепти: — Ти и аз, Ники... Помисли си само, и след десетилетия хората ще продължават да говорят за нас, ние сме легенди, като Али и Фрейзър, Ники. Всеки от нас е велик, но заедно, като противници, можем да влезем във вечността.

Ескаланте се протегна небрежно към солницата, разви металната капачка и прокара пръст по ръба.

— Защо да не те убия още сега? — попита той.

— Защото си ти, приятел си ми, не искаш и не можеш да го направиш. Дълбоко в себе си не вярваш, че съм дошъл да те убия, защото ти дължа прекалено много.

Ескаланте се облегна назад и затвори очи за миг. Питаше се дали само преди два дни не бе посетил тесния пролом и не бе наблюдавал как слънцето залязва зад Анапурна? А Библейското лице говореше за „град, в който не можеш да имаш доверие никому?“ А Озгуд Пърси му бе платил, ликуващ, защото го бе споходила истинската любов. А Холи бе изчезнала, докато Миранда, ужасно, но се бе върнала в живота му. А преди бележките за отвличане и тяхната лудост, и неговата собствена лудост, когато държеше в ръцете си двеста и четирийсет хиляди и трябваше да ги профука всичките. Все още със затворени очи Ескаланте поклати глава. За първи път се чувстваше не победен, не изтощен, а просто готов веднъж завинаги да сложи край на всичко.

— Кога и къде? — попита тихо той.

— О, мисля, че Лас Вегас е логичното място. Трябва да се върна в Тахо, да взема всичко необходимо. Без проблем ще пристигна във Вегас утре преди залез. Когато и да се прибереш там, аз ще те очаквам. Но ти обещавам следното: ще те предупредя, преди да започна да действам. Ще ти дам всяка възможност да се защитиш. Или да избягаш, ако пожелаеш.

— Мисля си, ако бях отчаян, стар гадняр, щях да кажа същото: „Ще те предупредя“, но нямаше да го направя. Искаш да ме хванеш неподготвен.

Планера се усмихна.

— Всъщност, може и така да стане. — Той погледна внимателно по-едрия мъж. — Не се съмнявам. Чух какво се е случило на масата за блекджек. Боя се, че не можеш да се отърсиш от миналото си.

— Това психологическа война ли е?

— О, Ники, Ники, скъпи Ники, не е необходимо да прибегвам до подобни трикове, и двамата знаем, че нямаш никакъв шанс срещу мен.

— Как така?

— Изписано е на лицето ти, скъпи, не те е грижа. Желанието ми да живея е по-силно от твоето, и затова ще оживея, ще оживея...

Ескаланте отпи от студеното кафе. Нямаше какво да каже. Винаги познаваше истината.

— Това, че си писател е пълна измислица, нали? — попита го мисис Уайли.

Намираха се отново в библиотеката, в която нямаше нито една книга. Всичко бе същото, само дъждът бе спрял, но бурята се бе върнала, макар и за кратко, и си отмъщаваше.

— И двамата сме специалисти по измислиците, мисис Уайли.

— Ренбо, „б-о“, не „бо-у“.

— Много изискано — каза Ескаланте. Той седна на дивана и я наблюдаваше как подвива крака под тялото си, настанила се на фотьойла.

— Ренбо не е псевдоним от шоубизнеса, родила съм се с това име. Майка ми беше много изтънчена, смяташе, че съм талантива.

Ескаланте кимна. При първата им среща тя се бе държала като дама, беше облечена за часовете по себеутвърждаване. Сега бе готова да действа. Носеше къса бежова пола, бяла копринена блуза, без сутиен; блузата бе разкопчана точно едно копче повече от необходимото. Сексуалността ѝ бе тежест, която я обременяваше и от която искаше да се разтовари сега.

— Твоят талант ли привлече Дарил Пакстън? Познаваш го, нали така?

— Признавам, че преди не ти казах цялата истина.

— Не ми каза дори зрънце истина.

Тя се замисли над думите му.

— Може би си прав, строго погледнато.

— Да.

Тя допря с палец горните си зъби.

„Може би жестът означава, че мисли“, реши Ескаланте.

— Добре, причината да те излъжа преди — тази история с „Гакстън“ вместо „Пакстън“ — бе, че исках да проверя колко знаеш. Когато дойде да събираш материал за книгата си, реших, че съм в безопасност, че ти не знаеш нищо. Но когато подхвърли, че ще трябва да се срещнеш със съпруга ми разбрах, че греша, че ти ме будалкаш, вероятно знаеш всичко и трябва да ти попреча да го направиш. Обади ли му се?

— Щях да го направя, ако не ме бе потърсила.

— И аз така си помислих. — Тя отново почука с нокът по зъбите си.

— Срецнала си Пакстън преди шест години.

— Точно така.

Ескаланте я чакаше да започне разказа си.

Тик-тик-тик, почукваше нокътят ѝ.

— Понякога човек мрази да се връща назад, миналото е толкова объркано.

— Виждам, че си чела Шопенхауер — отвърна Ескаланте.

Тя го погледна за миг.

— Той преподава в Калифорнийския университет в Лос Анжелис.

— О, да, да.

„Тик-тик-тик“.

След малко:

— Всичко стана заради Черил Лед.

— Така ли?

Ренбо отиде до прозореца и се заслуша в отминаващата буря.

— Разбираш ли, когато Фара напусна, едва не получих ролята в „Ангелите на Чарли“. Агентът ми се закле, че избира между мен и Лед. По-късно чух, по-точно моят агент чул, че може би ще потърсят ново момиче и вероятно ще отхвърлят Лед. Много исках тази роля, но

разбираш ли, първи отказ, първи неуспех, самочувствието ми бе смачкано, бях обкръжена от негативни излъчвания. Дватамата с Арни получихме покана за един прием в чест на Пакстън. Той бе пристигнал в града за една вечер, за да рекламира книгата си. В мига, в който го срещнах, реших, че той е моето спасение. Искам да кажа, че той бе добър човек, божи служител, а който може да неутрализира негативните излъчвания по-добре от божи служител и... — Тя се обърна и погледна Ескаланте: — Освен това не бях спала със свещеник.

— Не ме гледай, аз също не съм.

Тя прекоси стаята и седна на дивана до него.

— Беше отседнал в „Бевърли Хилз“. Майка ми ме прикри, обади се, каза, че е болна, съобщих на Арни, че отивам при нея. Тя знаеше какво да излъже, ако той се обадеше, но не се наложи. Отидох в хотела на Пакстън, потърсих го по телефона, извиних му се, че го търся толкова късно. Заявих, че имам силни терзания и се нуждая от помощ. Е, след като се озовах в стаята му, останалото бе лесно. Не искам да изглеждам самонадеяна, но мъжете нямат нищо против да прекарват времето си с мен. Когато свършихме, останах още малко, помолихме се за моето благополучие и така нататък, но въпреки всичко не получих проклетата роля. — Тя се приближи до Ник и започна да се взира в лицето му: — Приличаш на онзи тенисист... — изрече тя и отново започна да почуква „тик-тик-тик...“

— Зная — отвърна Ескаланте.

— Настасе, точно така.

— Всички казват така. — За миг той се почуди дали да я остави да действа и да позволи, също като Пакстън, да го прелъстят два пъти за един ден. Но много лесно взе решение — веднъж бе повече от достатъчно. „Никога“ бе повече от достатъчно, ако не ти пукаше. — Защо се страхуваш толкова от съпруга си?

— Не се страхувам...

— Той не е повярвал на историята с майка ти.

— Повярва, но когато си тръгнах от хотела, се сблъсках с един, на когото Арни бе заел пари. Седмица по-късно двамата се срещнали, та когато забременях, Арни реши, че Пакстън е бащата и ме преби.

Ескаланте я погледна.

— Момиче, нали така?

Ренбо кимна.

— Съншайн, кръстих я на себе си. Тя също е талантива, убедена съм.

— Къде се намира сега?

— На една пряка отгук, играе си с приятелки. Не искам да се виждаш с нея, може да каже на Арни. Тя не е от онези деца, които забравят. С моята красота и интелекта на Арни, тя вече е почти готова за някоя реклама на „Килог“.

— Пакстън ли е бащата?

— Не мисля. Може и да е Арни. Но тогава се срещах често и с един продуцент на грамофонни плочи, за когото Арни така и не разбра. По-добра певица съм, отколкото актриса. — Тя поклати глава. — Онзи продуцент? Удави се преди четири години при една буря край Малибу. Ама че гаден късмет имам. — Насочи погледа си към Ескаланте: — Имаш ли някой познат в тоя бизнес?

— Съжалявам — изправи се той.

Тя също се изправи, закопча блузата си и го изпрати до входната врата.

— Според мен, не трябва да се срещаме отново.

— Точно така.

— И ти няма да си пъхаш носа и да разпитваш Арни.

— Заклевам се — обеща Ник Ескаланте.

— Казвам се Франки Гамбино — представи се Ник Ескаланте на Арнолд Уайли. Протегна ръка и позволи на Уайли да спечели схватката при здрависването. — Благодаря, че ми отделихте от времето си. Заповядайте, визитката ми — остави я той на бюрото.

Арнолд Уайли се усмихна:

— Седнете, мистър Гамбино.

Уайли седеше в другия край на кабинета си на висок етаж в една от сградите в Сенчъри Сити. Офисът му бе необикновен — много луксозен, но много малък — само предверие за секретарката и неговия кабинет.

Единствената служителка на Уайли стоеше на прага. По-скоро го изпълваше. Ескаланте я погледна отново. Беше на светлинни години от Ренбо. Висока почти метър и осемдесет, широкоплещеста, едрогърда, с

хищен нос и свиреп поглед. Ескаланте се извърна и реши, че никога не би пожелал да си навлича гнева ѝ.

— Това е всичко, мис Рукър — каза Арнолд Уайли.

— Да, сър — отвърна мис Рукър със странен глас. Тих, с придихание, почти като малко момиче. Звучеше като Джаки Онасис.

Когато останаха сами, Арнолд Уайли взе визитката, която Ескаланте му бе дал.

— „Рот и съдружници“? Не съм чувал за Вашата фирма.

— Една от големите във Вегас. Имаме дващест и пет адвокати и непрекъснато се разрастваме. Зная, че за човек от Лос Анжелис не е кой знае какво, но при нас просперираща фирма с дващест и пет адвокати не е за подценяване.

— Да разбирам ли, че и Вие сте адвокат, мистър Гамбино?

— О, не, не, сър.

Арнолд Уайли помълча за миг. Седна и впери поглед в Ескаланте. Ако Уайли можеше да бъде охарактеризиран с една дума, то тя бе „здравеняк“. Беше облечен консервативно за град като Лос Анжелис: костюм с жилетка, закопчана догоре риза, вратовръзка на райета.

— Сериозно ли говорите? — попита накрая той.

— Моля, мистър Уайли?

— Имам бизнес във Вегас, често ходя там и повтарям, никога не съм чувал за Вас. Появявате се от никъде, заявявате, че искате да разговаряме по работа, която може да ни донесе милиони. Е, никой не постъпва така. Затова се съгласих да Ви приема. От любопитство. — Той погледна часовника си. — Сега е два и четирийсет. Давам Ви десет минути.

— Добре, поставяте ме в затруднено положение, особено като се има предвид какви са залозите във финансов аспект.

— Защо не побързате да ми кажете какви са „залозите“?

Ескаланте подръпна яката си.

— Ами, както вече Ви казах, ние сме фирма...

— ... зная с дващест и пет адвокати и се разраствате.

— Точно така. И една от причините за успеха ни е, че мислим агресивно. Мнозина от клиентите ни разполагат с купища пари и понякога откриваме начини как да ги умножим. Поводът да дойда при

Вас е — не искам да Ви лаская — но Вие сте един от най-склонните към авантюри предприемачи в града.

— Склонен съм към рискове, мистър Гамбино...

— Точно така.

— Мисля, че е най-добре да поговоря с Вашия мистър Рот.

— Не е необходимо да го безпокоите! Всичко е толкова просто. Плащате мангизи за нов бизнес. Един човек има идея, ако тя Ви допадне, го подкрепяте. Ако той успее, Вие печелите. Понякога печалбата е две цяло и седем към едно. Е, можем да Ви предложим сделка — някои от нашите клиенти желаят да Ви предоставят техните пари, за да ги инвестирате вместо тях. Те залагат на Вашата репутация, мистър Уайли.

— С какво се занимават вашите клиенти?

— С хотели.

— Собственици или мениджъри?

Ескаланте се размърда неспокойно.

— Те се занимават по-скоро с отпадъците, извозват боклука от хотелите. И с прането — салфетки, покривки и така нататък.

Уайли се усмихна, натисна бутона на интеркома и нареди:

— Мис Рукър, свържете ме с мистър Рот в Лас Вегас — и й продиктува телефона от визитката.

— Той е много зает, не е необходимо да му се обаждате.

— Държа на това — отвърна Арнолд Уайли.

Ескаланте помръдна неспокойно на стола си, отново подръпна яката си и впери поглед през прозореца. Времето се проясняваше, тук-там се виждаше синьото небе; е, наистина имаше и сиви нетна, но и те щяха да бъдат сини, ако не бе смога. След миг момичешкият глас на мис Рукър оповести:

— На телефона е Самюъл Рот.

Уайли натисна един бутон, включи микрофона, облегна се и каза:

— Обажда се Арнолд Уайли от Лос Анжелос.

— Да?

— Имате ли служител на име Франклин Гамбино? Настъпи пауза.

— Искате да кажете Франки? Да, защо, проблем ли има?

Настъпи нова пауза, този път Уайли замълча.

— Не.

— Тогава защо ми се обаждате, мистър Уайли?

— Просто проверявам някои неща, мистър Рот.
Въздишка.

— Не сте първият, който го прави, мистър Уайли и не Ви укорявам. Причината е донякъде в италианското име на Франки и в ужасния му не съвсем ясен говор. Понякога ми е трудно да повярвам, че е завършил трети във випуска си в икономическия факултет на Чикагския университет.

Ескаланте слушаше гласа на Пинки и се питаше защо приятелят му го лиши от първото място във випуска.

— Той притежава брилянтен ум, но съжалявам, че не е в комбинация с по-изискана външност. Но в края на краищата, не можем да искаме всичко. Вчера при мен бе Ли Якока, по него има доста трески за дялане, но вижте как си върши работата.

— Да — съгласи се Уайли. — Абсолютно прав сте.

— Мога ли да Ви помогна с още нещо, мистър Уайли?

— В момента не. Извинете за безпокойството.

— Няма нищо. Дочуване, мистър Уайли — приключи Пинки и затвори телефона.

— В мое присъствие никога не се изказва така ласкаво. Веднага щом се върна, ще поискам да ми увеличи заплатата — каза Ескаланте.

— Съжалявам, че проявих недоверие, но трябва да разберете, че появата Ви бе малко необичайна.

— Е, това е цената, която плащаме за агресивната си стратегия. Просто нахълтваме и привличаме вниманието на клиента.

— Е, привлякохте моето, мистър Гамбино.

— Добре. Както разбирате, пристигането ми тук е с проучвателна цел, така че не мога да Ви направя официално предложение. Какъв е смисълът да го правя, ако не пожелаете да работим заедно.

— Каква сума желаят да инвестират Вашите клиенти?

— С точност? Седемцифрена, а ако нещата потръгнат, ако Ви откриете компании, които да донесат голяма печалба, ще увеличим сумата. Казахте, че често идвате във Вегас. Предполагам, че играете комар. Нашите клиенти искат да зложат на Вас.

Интеркомът иззвъня. Разнесе се гласът на мис Рукър.

— Задължена съм да Ви напомня за следващата среща.

Уайли премигна и й благодари.

— Представете ми офертата си, веднага щом я изготвите — каза той на Ескаланте и погледна часовника си. — Закъснявам, трябва да тръгна.

— Да Ви откарам?

Уайли го изпрати до вратата.

— Мога да шофирам и сам. Довиждане, мистър Гамбино.

— Ще получите офертата по-рано, отколкото очаквате, мистър Уайли.

Уайли поклати глава.

Тогава Ескаланте реши да опита късмета си.

— Споменахте, че често посещавате Вегас по работа. Предполагам, че идвате и заради развлеченията. Като например вчера?

— Не съм споменавал, че съм бил там вчера.

— Зная, но ми се стори, че Ви видях в един хотел. Разбира се, тогава нямах представа, че това сте Вие.

Уайли го изгледа за миг, после отрече.

— Вчера случайно бях там. Причината ще запазя за себе си.

Тогава Ескаланте си тръгна. Мина покрай бюрото на мис Рукър с надеждата тя да не забележи възбудата му, когато ѝ казва „довиждане“. А той бе възбуден: именно сега бе постигнал първият си успех в Лос Анжелис. Защото, който и да бе изпратил второто заплашително писмо, онова с увития в целофан пръст, го бе направил вчера. До Пакстън. От Вегас.

В три и десет Ескаланте седеше във взетата под наем кола и чакаше Арнолд Уайли. Бе паркирал така, че да вижда ясно и входа на сградата и гаража. Нямаше друга причина да го следи, освен тази, че от всички, с които се бе срещнал в Лос Анжелис, единствено Уайли би могъл да изпрати писмата. Ето защо бе подхвърлил на Уайли за посещението му във Вегас. Нямаше кой друг.

Който и да ги бе изпратил, трябваше да отговаря на три условия: разорен, полудял, отчаян. Миранда имаше дъщеря, но бе прекалено богата и прекалено неспокойна, за да задържи вниманието си продължително време върху една цел. А съпругът ѝ не знаеше нищо за Пакстън или за нейната бременност, той бе прекалено зает да танцува на своя хавайски плаж. Ренбо също имаше дъщеря, но пък

коэффициентът ѝ на интелигентност бе на границата между едноцифрените и двуцифрените числа. А и любовникът ѝ, продуцентът, бе мъртъв.

Оставаше Уайли.

Неприятен, садистичен, арогантен, вероятно отчаян. Но не изглеждаше разорен — току-що бе разкарал Ескаланте от кабинета си и то когато ставаше въпрос за милиони долари. Дали бе луд?

Но бе заявил, че бърза за среща, която изглеждаше важна, а не просто, за да разходи пудела си.

3:15.

Във ведрия и слънчев Лос Анжелис. Ескаланте премести поглед от гаража към входа на сградата, непрекъснато сменяше обекта.

В три и двадесет започна да се пита дали Уайли не се бе промъкнал покрай него. След пет минути той си каза, че Уайли, трябва да се е промъкнал по някакъв начин.

В три и половина той реши да провери. Паркира, излезе от колата и използва най-близкия уличен телефон, за да позвъни в кабинета на Уайли. Но му отговори не мис Рукър, а автоматичен секретар.

Ескаланте остави слушалката на вилката. Чудеше се защо точно в този момент бе започнал да се поти. Отиде до асансьорите в административната сграда, натисна бутона за етаж на Уайли и когато слезе там, се промъкна безшумно до офиса, на чиято врата пишеше само „А. Уайли“.

Ескаланте свали часовника си и хвана кожената каишка в едната си ръка. Обърна катарамата и хвана езичето, онова парче метал, което влиза в дупките на каишката. Беше го изпил и сега то бе изключително тънко, изключително остро. Мушна го на два пъти в бравата, завъртя топката и влезе вътре. Мина покрай празното бюро на мис Рукър.

Вратата към кабинета на Уайли бе отворена. Оттам долетя звук от плесница. А след него и бебешкият глас на мис Рукър: „Копеле“.

И отново пляскане.

— Мекушаво копеле.

Уайли, с дрезгав глас и пресъхнало гърло, с глас, съвсем различен от онзи, който бе използвал при срещата им:

— Отвратителна откачалка.

Ново пляскане.

Ескаланте замръзна; и преди бе срещал мъже, които се възбуждат като бият жени, знаеше, че Уайли е от тях. Нали Ренбо бе казала, че я е пребил, когато сметнал, че Пакстън е бащата на детето им. Нещо в него искаше той да се втурне и да помогне на едрата мис Рукър. В същото време нещо му подсказваше, че трябва да си тръгне веднага, преди положението да е станало по-сериозно. Но ако Уайли бе ненормален, то Ник трябваше да открие това, а зад вратата ставаше нещо наистина ненормално. Има неща, които виждаш всеки ден в живота си и никога не им обръщаш внимание. Докато други можеш да видиш за частица от секундата, след което, каквото и да правиш, не можеш да изтриеш гледката от паметта си. Тя сякаш е татуирана там, отвъд зениците ти. Това, което Ник видя, когато се промъкна и надникна в стаята, се числеше към втората категория. Защото Уайли продължаваше да носи сакото, жилетката и вратовръзката си, но бе свалил панталоните и слиповете си. Те се бяха събрали около глезените му, а той седеше на стола зад бюрото си, докато огромната мис Рукър, гола от кръста нагоре, бе надвиснала над него и го удряше с гърдите си по лицето му. Пляскаше го насам-натам.

Ескаланте се отдръпна и замръзна на мястото си, докато необикновената игра продължаваше опасния си ход.

— Харесва ти, че съм грозна...

— Мразя го... мразя те...

Пляс.

— Обичаш го, обичаш и мен...

— Обичам Ренбо, тя е красива...

Пляс, пляс.

— Аз съм красива, кажи го...

— Не...

— *Кажу го!*

— Никога...

— Тогавя си тръгвам, веднага, не мисли, че се шегувам...

— Недей...

— *Недей какво?... Недей какво?...*

— Не си тръгвай.

— Защо не?

— Защото...

— *Защото какво?*

Пляс, пляс, пляс.

— *Защото те обичам.*

— *Защо ме обичаш?*

— *Защото... защото си красива... и аз те обичам...*

— *А нея мразиш...*

— *Да, мразя я, да...*

Ескаланте тръгна бързо към вратата, а в същото време гласовете се извисяваха в ритъм, заедно с пляскането. Преди да постави ръка на топката на вратата, той знаеше, че освен „отчаян“, Уайли лесно можеше да бъде квалифициран и като „луд“. Трябваше да разбере дали не е и „разорен“. Последното, което чу, излизайки навън, бе как Уайли се разрева, плачеше и...

От другата страна вдигнаха телефона още след първото позвъняване.

— Сайръс Кинък.

— *Аз съм. Обаждам се от Лос Анжелис, можеш ли да направиш нещо за мен?*

— *Всичко. Всичко.*

Ескаланте седеше в стаята си в „Уилшир“ и гледаше през прозореца. Беше четири часа и отново бе завалял дъжд.

— *Не съм сигурен дали ще успееш, но си заслужава да опитаме. Спомена, че си основал компания, която си продал няколко години по-късно. Нещо свързано с компютри.*

— *Точно така.*

— *Добре, ето въпросът ми: парите, с които си започнал, твои ли са били, от родителите ти ли си ги взел или...*

— *От родителите ми? Шегуваш ли се? Казах ти, че те бяха отрепки... По дяволите, по-скоро биха ги изгорили, вместо да ми дадат и един цент. Получих ги, както и всеки друг в компютърния бизнес.*

— *Чакай да отгатна. Отишъл си при човек, който се занимава с рискови инвестиции.*

— *Правилно. След Калифорния, най-много компютърни компании има в Масачузетс. Получих кредита си и станах богат, но не чак толкова богат като онзи, който ми даде парите.*

— Все още ли си в добри отношения с него?

— Разбира се.

— Добре. Предполагам, че хората в този бизнес, дори да не се познават помежду си, все пак са чували нещичко за своите конкуренти.

— Не зная, мистър Ескаланте.

— Добре, ето услугата, която искам от теб: можеш ли да се свържеш с твоя човек и да научиш каквото можеш за Арнолд Уайли от Калифорния? Офисът му е в Сенчъри Сити.

— Какво точно да науча?

— Каквото и да е, но в идеалния случай: как се справя? Дали не се е разпрострял повече отколкото трябва? Има ли дългове? Колко? Не би ме учудила сума от порядъка на милион и половина. Смяташ ли, че твоят човек може да знае тези неща?

— Едва ли. Ще опитам. Ако ги знае, сигурен съм, че ще ми ги каже. Искаш да ти телефонирам в Лос Анжелис?

— Има полет в шест и половина за Вегас. Ще го взема, нека аз да ти се обадя...

— Мистър Ескаланте?

— Какво?

— Някакъв случай ли разследвате? Искам да кажа, разследваме.

— Това ще те направи ли по-щастлив?

— О, да.

— Тогава смятай, че е така. Дюк, смятай, че е така.

Ескаланте затвори телефона и се усмихна едва забележимо, заслушан в дъжда. Започна да опакова багажа си, спря на средата, върна се до телефона и позвъни на Пакстън.

— Ашли в стаята ли е или можеш да говориш свободно? — попита той, когато Пакстън отговори.

— Ашли е горе. Ядосана ми е, че имам тайни от нея.

— Е, може би скоро всичко ще свърши. Мисля, че го пипнах. Ще се върна в града след два часа. Дотогава ще съм сигурен. Може би.

— Да се надяваме. Защо „може би“, Никълъс?

— Проверявам набързо финансовите дела на този тип. Помага ми един приятел.

— Кой? Не искам целият свят да научи личния ми живот.

— Казва се Сайръс Кинък и най-вероятно ще открие отговорите. Но той не знае защо прави това, за което съм го помолил.

Тогава Пакстън избухна.

— Обърнах се към теб само защото можех да ти се доверя и сега ти ме предаваш с... с този Кинък. Много непочтено от твоя страна, Никълъс. Трябваше да ме попиташ, преди да привлечеш друг човек. В този свят е невъзможно да знаеш на кого можеш да се довериш и...

— По-спокойно — прекъсна го Ескаланте. — Откъде по дяволите, да знам, че аз мога да ти имам доверие?

Пакстън млъкна и когато проговори отново, почти бе успял да овладее гласа си.

— Извинявай, знаеш колко ми е тежко. Ашли ми създава такива грижи, че би трябвало да ти благодаря, че неприятностите ми скоро ще свършат. И наистина ти благодаря. — Той пое дълбоко дъх. — Онзи, когото подозираш, Никълъс... защо го прави?

— Все още не съм сигурен дали е той. Ако се окаже прав, ще дойда по-късно у вас и ще ти обясня всичко.

— Но каква според теб е причината?

— Пари и истинска любов. И, повярвай ми, ме побиват тръпки като изричам тези думи. Довиждане, Дарил.

Ескаланте затвори телефона, привърши с опаковането на багажа и се излегна на леглото.

Четири и петнайсет.

Затвори очи и видя Миранда. Миранда, каквато бе тази сутрин, гола и изпита, легнала до него. Ник отвори очи, концентрира се и я изхвърли от съзнанието си. Отново затвори очи. Сега Уайли седеше полугол на стола в офиса си, а мис Рукър го биеше. Ескаланте стана от леглото и закрачи из стаята. Дъждът бе преминал в порой. Проклет град. Наистина изгаряше от нетърпение да се върне във Вегас.

Естествено, Планера щеше да го чака. Вероятно изтичаха последните му часове, последните шест, осем или Бог знае колко часа. Сви рамене. Поне ще се махне от Лос Анжелис. Наклони глава и си зададе следния въпрос: дали всъщност смъртта не бе за предпочитане пред Лос Анжелис?

Добър въпрос...

ТРЕТА ГЛАВА

ПЛАНЕРА ИЗПРАЩА СЪОБЩЕНИЕ

Когато Ник Ескаланте слезе от самолета, Кинък вече го очакваше, облечен с обичайния за него блейзер и вратовръзка на райета. Приличаше на щъркел повече от всякога. Непрекъснато преместваше тежестта си от единия на другия крак и поглаждаше брадата си, ала Арафат. „Вероятно — реши Ник, — по този начин прикрива възбудата си.“

— Обеща, че ще се опиташ да хванеш този полет.

— Така е.

— Ами, рекох си, защо, по дяволите, да не го посрещна.

— Да разбирам ли, че носиш новини?

Кинък направо заподскача от крак на крак.

— Може би да — отвърна той, правейки безуспешен опит гласът му да прозвучи спокойно, — а може би не.

Стъпиха на ескалатора, който ги понесе през летището. По уредбата пуснаха запис на Дон Рикълз, който разказа тъп виц и ги посъветва да се движат все надясно. Сетне гласът на Шеки Грийн им даде същия съвет, предшестван от друг виц; друг, но също толкова тъп. Записът на Джоан Ривърс бе зациклил: „Говори Джоан Рив..., говори Джоан Рив..., говори Джоан Рив...“ Ескаланте се сети за един филм с Били Уайлдър, в който комунистите измъчваха младия герой като му пускаха непрекъснато „Интси уинтси, тийни уийни, йелоу полка дот бикини“, докато накрая героят се предаде.

— Не те ли гложди любопитството? — попита Кинък. — Няма ли да ми кажеш какво става?

Ескаланте тъкмо се канеше да го направи, но когато гласът на Джоан Ривърс позагълхна зад тях, той видя пред себе си елегантен мъж, застанал отстрани на ескалатора, полуобърнат с гръб към тях. Трябва да бе Планера. Ескаланте замръзна. Мъжът се обърна, в ръката си държеше пистолет... само че това не беше пистолет, а лула и непознатият изобщо не приличаше на Планера.

Ескаланте тихичко прокле прекомерното си въображение.

— Е? — попита Кинък.

— Извинявай. Продължавай.

— Обадох се на Макс Феликс в Бостън. Той е като Буда, дори мига бавно. Онзи, който ми зае парите.

— Какво научи от него?

— Не казах, че сме разговаряли. Може и да сме разговаряли, може и да не сме.

— О, Господи, Ейс, стига игрички!

— Добре, по дяволите, прояви малко заинтересованост! Всичко тези неща са толкова нови и необикновени за мен.

— Заинтригуван съм, повярвай ми.

Ник казваше истината. Ако Кинък бе научил каквото трябваше, Ескаланте щеше да се срещне с Пакстън, да приключи случая и да не мисли за нищо друго преди срещата с Планера.

— Добре. Обадох се на Макс...

— И го попита за Уайли...

— Не, Макс е по-различен. Той обича да се приближава постепенно към целта. Трябва да се правиш на глупак: Как си? Защо не се обаждаш? Защо не направим пак някоя сделка? Не ми ли вярваш вече? Не работихме ли добре? Това отнема време. Понякога се обърква и започва да си мисли, че той се е обадил. Поприказвахме си и му казах името, което ти ми даде, Арнолд Уайли.

Намираха се пред портала на летището. Ескаланте се поколеба за миг преди да излезе навън, в нощта, и да спре такси. Времето се бе променило. Наближаваше Коледа, но нощният въздух бе изключително топъл. Двамата с Кинък зачакаха. Пред тях имаше около половин дузина души, които бързаха да вземат такси.

— Какво ти отговори?

— Само две думи: „Онова копеле“.

Ескаланте усещаше, че вече диша по-спокойно.

— Продължавай.

— Няма да искаш да чуеш всичко, но накратко, Уайли е измамил Макс — или Макс смята така, — говоря за неща, случили се преди двайсет години. Но Макс не забравя мошениците..., следил е Уайли отблизо.

— Хайде, Кинък, за Бога!

Младежът се усмихна.

— Преди няколко години Уайли започнал да инвестира в компании за видеоигри. Вложил доста пари, било е малко преди кризата с „Атари“...

Ескаланте сграбчи Кинък за сакото:

— Значи е вложил голяма сума, нали?

Кинък се усмихна.

— Не се знае с точност, но според Макс става въпрос най-малко за милион. Цитирам: „Повече от един, но вероятно по-малко от два, по дяволите!“ Макс не би имал нищо против Уайли да фалира.

Ескаланте не отговори. Пусна Кинък и пое дълбоко дъх. Всичко беше ясно. В бележката за отвличане се искаха милион и половина долара. Странна сума, похитителите искат един милион, пет милиона, но никой не иска милион и половина.

Освен ако не е задлъжнял с толкова.

Трябваше да го сподели с Пакстън. И той да реши какво да предприемат. Пред тях спря такси. Качиха се.

— Добре ли се справих? — попита Кинък.

— Отлично. Къде да те оставя?

— Къде отиваш?

— У дома. Ще се преоблека. Трябва да отида на едно място.

Кинък започна да подскача нервно на седалката.

— Отиваш си вкъщи и смяташ да се отървеш от мен? Справям се безупречно със задачата си, без дори да те попитам защо и ти ме лишаваш от възможността да видя дома ти? Знаеш ли колко често към мислил за него, докато те проучвах? Божичко, как можеш да не ми позволиш да видя залата ти за фитнес? Сигурно имаш страхотни уреди, за да поддържаш форма, да упражняваш нови методи за заякване. Кухнята ти трябва да е достойна за истински чревоугодник, не е задължително да е голяма, но с няколко миксера, за да си приготвяш здравословна храна. Силният мъж трябва да поема витамини и да пие плодов шейк с яйце и други такива неща. Няма да е човешко, ако ме изоставиш, не и днес.

— Чистачката не е идвала скоро, но какво пък толкова — отстъпи Ескаланте и съобщи на шофьора адреса на Бонанза стрийт, в сърцето на Нейкид Сити.

Кинък се влюби в апартамента. Ескаланте стоеше на прага и наблюдаваше как младежът, с длани събрани за молитва, нарежда:

— Мили Боже, нямах представа, че имаш толкова много карти. Обожавам ги. Като малък и аз бях покрил цялата си стая с карти. О, Господи, погледни тази! Конго! Исусе, окачил си Конго на тавана...

Той гледаше втренчено и стоеше с отворена уста.

Ескаланте се преоблече бързо, смени костюма и вратовръзката с панталони в цвят каки, тенис обувки и синя блуза. Отиде до хладилника, наля две чаши „Финландия“, добави лед и подаде едната на Кинък, който разглеждаше испанската Ривиера. Заедно излязоха на терасата откъм Бонанза стрийт.

Странно, ставаше все по-топло, а улицата бе необичайно тиха — само един пиан певец се шляеше по нея. Беше се налял до козирката, но пееше с въодушевление, бавно, но с уверен бас: „О, свята нощ“. „О, свята нощ. Звездите ярко, к’во беше...“

— „Светят“, глупако — подсказа му мъжки глас, долетял от мрака. — „Звездите ярко светят“.

— Благодаря ти, сладур — отвърна най-искрено певецът и продължи: — „О, свята нощ, звездите ярко светят, в нощта водила нашия Спасител“...

— Не „водила“ — изкрещя онзи. — Така няма смисъл, човече! Как така нощта е водила Спасителя? „Родила“, глупако! Уф! Уф!

Ескаланте се усмихна. Тъкмо се канеше да, каже нещо, когато Планера нанесе своя удар. В мрака прозвуча изстрел. Ескаланте се хвърли бързо на пода на терасата. Чу как Кинък изпищя. Обърна се и видя кръв да напоява блейзера му около сърцето. Кинък се строполи и Ескаланте го хвана в мига, в който една кола изръмжа и отнесе Планера надалеч. Ескаланте отнесе Кинък в стаята, свали вратовръзката му, блейзера и кобура с пистолета под мишницата. Кинък нито помръдна, нито оказа съпротива, когато Ник разкъса ризата му и впери поглед в слабото тяло без нито един косъм. Кръвта продължаваше да тече. Преди още да беше свалил ризата, Ескаланте се бе слисал, но нищо не бе в състояние да го подготви за това, което видя след миг — ужасните белези около гърдите на Кинък. Един господ знаеше колко на брой бяха шевовете. А плътта бе отвратително тъмночервена — и винаги щеше да остане такава. Мастектомията си имаше своите стигми^[1].

Сайръс Кинък някога беше бил момиче.

Минаваше десет часа, когато две коли спряха пред дома на семейство Пакстън. Ескаланте, който караше първата, паркира на алеята, а Принцът-жаба и другите двама останаха на улицата.

— Не мисля, че ще се забавя — каза Ескаланте, отиде до входната врата и почука.

Пакстън отвори почти веднага.

— Не изглеждаш добре, Никълъс. Случило ли се е нещо?

— Да.

— Мили Боже, значи трябва да поговорим.

Влязоха в дневната. Ескаланте бе идвал и друг път, но никога толкова късно. Картините с религиозни сюжети бяха прекрасни, от очите на мадоните и младенците струеше светлина. Седнаха на два стола, един срещу друг.

— Къде е Ашли?

Пакстън се усмихна.

— Знам, че не понасяш такива неща, Никълъс, но докато двамата с теб разговаряме, Ашли се моли горе за мен. Разбираш ли, по-рано тази вечер, когато я видях как се терзае от тайните, които унищожават връзката ни, стигнах до извод, който трябваше да направя отдавна. Както ти сам каза, Никълъс, не можеш да гарантираш пълна закрила никому. Никой не може да бъде в абсолютна безопасност. Затова ѝ разказах за прегрешенията си в Лос Анжелос. И, благодаря на Господа, тя ми прости. Сега се моли да получи опрощение на греховете си, Никълъс. За първи път от много време тя е толкова спокойна. Както и аз. Както и аз.

Ескаланте на отвърна нищо, просто изучаваше другия мъж.

Пакстън се приведе напред.

— Какво ми става? Идваш и ми казваш, че не си добре и вместо да те попитам какво има, аз бърборя за моето собствено, щастие. Прости ми. Твой ред е. Какво се е случило, Никълъс?

— Някой се опита да ме застреля, Дарил.

— Мили Боже...

— Или поне така си мисля.

Пакстън изглеждаше объркан.

— *Мислиш?* Не съм сигурен, че те разбирам.

От стълбите се разнесе гласът на Ашли.

— Дарил?

Пакстън стана.

— Тук сме, скъпа. Никълъс ни е дошъл на гости.

Миг по-късно в стаята влезе Ашли и застана до Пакстън.

— Добър вечер, Никълъс.

Ескаланте поклати глава за поздрав.

— Не каза „мадам“ — погледна го Ашли. — Винаги ме поздравяваш с „мадам“.

— Той не е на себе си.

— Прощавам ти, Никълъс. И аз не бях на себе си през последните няколко дни. — Тя се усмихна: — Знаеш, че знам?

Ескаланте кимна отново.

— Какво му става? — попита Ашли. — Не мисля, че поведението му ми харесва.

— Някой се е опитал да го застреля — обясни й Пакстън.

Ашли поклати недоверчиво глава.

— Казах, че мисля, че някой се опита да го направи. За малко. Знаех, че има такава вероятност. Но след изстрела се замислих. Човекът, който иска да ме убие, е ненадминат стрелец. Зная, че нощем е по-трудно да поразим целта. Напълно възможно е да е пропуснал. Но зная също, че никога не би ударил дотолкова встрани от целта. Ако се е целил в мен. А сега не мисля, че е било така. Всъщност, дори не смятам, че е стрелял той. — Ескаланте разтри очи. — Какво мислиш, Дарил?

— Какво мисля аз? Очевидно, че си преживял нещо ужасно.

— Това ли е всичко? Смятам, че има още нещо, Дарил, и бих желал да поговорим.

— Какво друго би могло да има? Не зная нищо за твоя живот. Защо някой ще иска да те убива или не. Зная само, че двамата с Ашли прекарахме цялата вечер заедно, тук, преоткривайки се един друг.

Ескаланте въздъхна.

— Както искаш — стана той и тръгна към вратата.

— Отиваш ли си?

— Не. Ще се върна. — Ник излезе и отиде с бърза крачка до втората кола. Пинки и Жабчо седяха отпред, а отзад бе легнал Кинък и дишаше едва-едва. Ескаланте отвори вратата. — Ще го взема.

Принцът-жаба излезе да му помогне.

— Внимавай много. Раната няма да се отвори, и друг път съм лекувал огнестрелни рани. Но е изгубил много кръв. Има късмет, че не е засегната нито една кост. Нуждае се от почивка, Мекс.

— Нуждае се най-вече от почивка. Вътре ще го сложа да легне.
— Ник протегна ръце и каза нежно: — Хайде, Ейс, трябва да се срещнем с едни хора.

Кинък премигна. Каквито и хапчета да му бе дал Принцът-жаба, те явно бяха потиснали болката. Пинки отвори и другата задна врата. Тримата го измъкнаха от колата, без да му причинят излишна болка. След това го пое Ник.

— Искаш ли да те изчакаме?

— Не е необходимо.

— Тогава ще се прибираме — каза Пинки. — Днес направихме истински пробив.

— Така е — потвърди Принцът-жаба. — Пинки откри и последната грешка в системата ни за игра на рулетка. Бяхме сбъркали с двойната нула, но вече всичко е наред. Преди да се усетиш, ще сме се качили на „Конкорд“ и ще сме заминали оттук.

Ескаланте погледна и двамата.

— Пожелавам ви щастие — каза той и внимателно поведе Кинък по алеята към дома на Пакстън.

— Студено... — промълви Кинък.

Той беше облечен както преди — същите панталони, същия блейзер с кобура и пистолета в него, но носеше друга риза, една от тези на Жабчо.

— Искаш ли да те нося?

Кимване.

Ескаланте го повдигна нежно, отнесе го вътре, затвори вратата и застана на прага на дневната.

— Извинете ме — рече той. — Мразя изненадите не по-малко от вас. Но вода младежът, за когото ти споменах по телефона, Дарил. Казва се Сайръс Кинък и се е захванал с нещо опасно. Изкара тежък ден, та си рекох, че можем да го развеселим малко. Сайръс, това са преподобният Дарил Пакстън и съпругата му Ашли.

Докато говореше, Ник бе влязъл в дневната. Коленичи и грижливо положи Кинък върху възглавниците на дивана, като го настани колкото се може по-удобно.

В стаята се възцари мъртва тишина.

Ескаланте седна и се запита колко ли силно щеше да прозвучи плачът от ужас, от разкажание, от болка, ако човешкият слух можеше да долавя емоциите? Погледна и тримата. Не бе искал да се стигне до подобна конфронтация, но Дарил бе отказал да разговарят. Ескаланте гледаше Дарил. Свещеникът стоеше вцепенен, сякаш дори не дишаше. Ескаланте спря погледа си на Ашли, наблюдаваше как лицето ѝ се изкривява. За миг си помисли, че ще последва нов спазъм, но се лъжеше. Тя бе забила пръсти в сините си очи и наистина щеше да се ослепи, ако Дарил не дръпна ръцете ѝ и не ги държа в своите, докато реши, че е безопасно.

Когато най-сетне пусна дланите ѝ, отново цареше тишина. Изведнъж Ашли се разрида. Ръцете ѝ почиваха до тялото, но тя клатеше глава и ронеше сълзи.

— Ти каза, че си ме отгървал от него... ти обеща...

Пакстън отвърна:

— Мислех, че ние... мислех, че ние...

Най-сетне се обади и Кинък.

— Никога...

Ашли се разрида още по-силно.

Дарил се опита да я успокои, обеща ѝ, че всичко ще бъде чудесно и я помоли да спре.

— Не вярвам на обещанията ти, вече не. Нищо няма да е „чудесно“, Дарил.

— Спокойно, спокойно, любов, спокойно, спокойно.

— Преди трийсет години ме нарече „любов“ и ме помоли да си разтворя краката. И аз го направих, защото те обичах. — Тя се обърна към Кинък: — А преди двайсет и девет години се роди ти. — Отново избухна в сълзи. — Колко прекрасно си живеехме тогава!

— О, любима — каза Дарил. — Спокойно, спокойно...

Кинък погледна Ескаланте.

— Не е ли чудесно да ги гледаме как страдат...?

— Не.

— Мечтая за този миг... от шест години, откакто ги видях в шоуто на Донъхю... Той говореше, но камерите показваха нейното лице. Веднага щом я видях, разбрах... Толкова си приличахме, че можехме да бъдем сестри..., тогава не изглеждах така... не бях

започнала промяната... Позвъних в студиото, свързаха ме... казах, че съм член на семейството, това не беше лъжа... Когато тя се обади, аз се представих и казах, че я обичам... Тя изпадна в истерия и затвори... Не можех да повярвам... През целия си живот съм била добро момиче, съвършено момиче, защото знаех..., един ден ще открия истинските си родители и когато го направя, ще искам те да се гордеят с мен. След като тя затвори, аз пристигнах тук, дойдох да ги видя, представих се: „Ето ме, това наистина съм аз“, а те ме изхвърлиха, отвърнаха, че нямат деца. Умолявах ги..., бях ги търсила, частица от мен ги бе търсила през целия ми живот. И когато най-сетне ги открих, те ме посрещнаха с презрение... На два пъти ме презряха — първият път, когато са се отказали от мен, а след това и когато ги намерих... Обещах им един ден да се върна и да ги накажа... Длъжна бях да ги накажа, също както и те ме бяха наказали...

— Щеше ли да ни оставиш някога на мира? — попита Пакстън.

— О, Господи, не! Щях да продължа да пиша писма, да продължа да пиша... И един ден, когато вече щяхте да сте се побъркали от страх, щях да направя това, от което се страхувате най-много — да кажа на света... Искрах светът да разбере какви грешници сте..., как тръбяхте, че обичате децата, но мразите своето собствено, да ви унижа публично... Това щеше да бъде моят подарък...

— Знаех, че никога няма да спреш. Знаех, че някой трябва да те спре.

Ескаланте погледна тримата. Над тях тегнеше толкова много страдание. Преди трийсет години един член бе изхвърлил сперма и оттогава Дарил и Ашли, толкова уверени в своята праведност, не бяха могли да си простят нормалните си желания, не бяха преодолели срама.

Враждуващите Пакстънови му напомниха, че за някои хора борбата е форма на интимност. Ник се запита в какви ли животни ще се превърнат, когато останат сами. Защото някои животни като вълците, например, които притежават способността да убиват, за да се хранят, имат задръжки да прилагат тази своя способност помежду си. Докато животните, които могат да бягат от хищниците, като дивите гълъби, нямат подобни задръжки. А Дарил и Кинък бяха въоръжени.

Вълци или диви гълъби?

Ескаланте погледна Дарил, чийто най-голям „грях“ до тази вечер бе, че преди трийсет години бе пожелал да спи с любимата жена. Погледна и Кинък, който, излегнал се на дивана, ги наблюдаваше с широко отворени, блеснали очи. Цветът им бе досущ като тези на Ашли. А самата Ашли продължаваше да плаче. Родителите и бяха искали да имат син, а сега самата тя имаше сина, който се намираше в същата стая.

Диви гълъби или вълци?

Във всеки случай те решаваха, решението можеше да бъде само тяхно — познаваше ги отдавна, знаеше тайни, които никой чужд човек не би трябвало да знае. Господи, светът се бе сгромолясал през последните дванайсет часа! Тогава мислите му бяха насочени към човек на име Арнолд Уайли, когото подозираше, че може да е търсения луд. Но след като някой стреля и особено след като разбра, че Кинък е момиче и осъзна, че Планера никога не би пропуснал, всичко си дойде на мястото. Нещо се бе случило в семейство Пакстън преди трийсет години. Кинък бе на подходящата възраст, за да бъде това „нещо“. И освен това Кинък изпитваше почти неконтролируема омраза към родителите си. А Пакстън бе избухнал по телефона, когато Ескаланте бе споменал името на младежа.

Надяваше се гневът на Кинък да отслабне, а по-късно и да изчезне. Заедно със страховете на Ашли и чувството за вина на Дарил. Но не беше по силите му да контролира тези процеси.

Стана тихо и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — внезапно попита Пакстън. — В полицията ли?

— Защо да го правя, Дарил? Не разполагам с никакви доказателства. А и това не е моя работа. Трябваше да открия кой изпраща бележките и аз го направих. Не харесвам особено полицията. А вас тримата ви харесвам. Вие сте свестни хора. Просто имате проблем в общуването. Но проблемът си е ваш. Ако искате ми вярвайте, но и аз си имам неприятности.

Ескаланте си тръгна. Напусна стаята, къщата, живота им. Влезе бързо в колата, излезе на задна от алеята, включи на първа и потегли. Чу, или поне така му се стори, че някъде зад него гръм разцепи нощната тишина. Гърмеж от ауспух? Пистолетен изстрел? Не можеше да бъде сигурен, но във всеки случаи вече бе история.

Нищо необикновено. Един ден — най-вероятно скоро — и той щеше да бъде история. Отиде в кафенето на „Силвър спуун“. Рокси бе там, явно взимаше двойни смени, изглеждаше във форма. Ник се насочи към седемдесет и пета маса. Едва бе седнал, когато тя му направи знак. Държеше в ръка телефонната слушалка. Когато Ескаланте отиде при нея, тя му каза:

— Някой те търси на всеки пет минути.

Ник тъкмо се чудеше кой ли може да е бил, когато чу гласа на Планера:

— Аз съм, скъпи. Виц за актьори. Един приятел тук, в Тахо, искал да играе Шекспир. Не е необходимо да ти казвам, че в Невада възможностите в това отношение са меко казано, ограничени. Обадили му се в последния момент — пиесата започвала след по-малко от час — с молба да изиграе една роля. Той отговорил: „Не мога да науча роля за по-малко от час.“ А те му отвърнали: „Но тя се състои само от една реплика.“ — „Я, оръдие ли чувам? Я, оръдие ли чувам?“ Приятелят ми, въодушевен от внезапно появилата се възможност, отговорил, че приема с удоволствие. Хукнал към театъра и непрекъснато повтарял наум репликата: „Я, оръдие ли чувам?“ Сигнал зад кулисите минути преди да вдигнат завесата, облекли го набързо в костюма, гримирали го надве-натри и той през цялото време си повтарял репликата: „Я, оръдие ли чувам?“ Вдигнали завесата, представлението започнало, дошъл му редът и го изтикали на сцената. Разнесъл се изстрел и той се обърнал и попитал: „Какво беше това, по дяволите?“

Ескаланте се заслуша в смеха на Планера. Беше изпълнен с напрежение.

— Не ми казвай, че си го чувал, зная, че си го чувал. Лично аз съм ти го разказвал поне десетина пъти. Но тази вечер го правя с цел. Искам да знаеш: няма да чуеш моето оръдие, Ники. Съпругата ми направи това, което жените умеят най-добре и ти знаеш какво е то.

— Обзалагам се, че ще ми кажеш.

— Промени решението си. Не иска да ходим в Мексико. Умолявах я, но безрезултатно. Искан да умре в собственото си легло. Чувал ли си някога подобно клише?

— Определено.

— Не би трябвало.

По гласа на по-възрастния мъж ясно личеше, че той е разстроен. Ескаланте зачака. Планера винаги започваше с някоя история и разкриваше истинските си намерения по-късно.

— Обадих се на Де Марко. Обясних му, че няма да имам нужда от седемдесет и петте бона. Отвърна ми, че нямало значение, че от самото начало е знаел, че ще се уплаша, че и без друго до утре сутринта си щял да бъдеш мъртъв. Затова ти звънях непрекъснато — за да те предупредя, Ники. Ники, Ники, когато пихме кафе заедно, ти не беше в добра форма, но трябва да се стегнеш. Де Марко *не трябва да те убие*. Трябва да отидеш някъде. Трябва да се скриеш, докато отново бъдеш в безопасност.

— Нямам намерение да бягам. Не искам да се крия.

— Трябва.

— О? Къде го пише? — отвърна Ескаланте, сбoguва се и затвори телефона. Върна се на масата. Измърмори някаква благодарност, когато Рокси му донесе кафето, кифлата и маслото, и го остави сам. Поседя малко, като се чудеше кога ли Де Марко и хората му ще дойдат за него...

И в този момент, точно в единайсет и двайсет и една вечерта, той осъзна, че те няма да дойдат. Те вече са тук. За миг на прага на кафенето се мярна самият Де Марко, лепнал широка усмивка върху напомнящото за Сталоун лице. Ескаланте се огледа и видя, че двама здравеняци са седнали през няколко маси от лявата му страна и наблюдават Де Марко. Същото правеха и други двама през няколко маси отдясно.

Господи, петима, а той беше точно по средата. Дали щяха да го застрелят тук? В кафенето на един от най-скъпите хотели в града?...

Интересни въпроси, чийто отговори не бяха без значение за него. Но нямаше закон, който да го задължаваше да седи и да чака да научи отговора. Ник се облегна на стола, поколеба се, съзнателно наруши баланса си и когато столът падна с гръм и трясък, той се претърколи зад масата, зад седемдесет и пета се намираще кухненският блок и той се озова там. Втурна се навътре, но още чуваше виковете зад гърба си, всички около него, включително и работниците в кухнята, крещяха...

Ескаланте тичаше. Не можа да се измъкне веднага, защото никога преди не бе стъпвал в кухнята. Не се съмняваше, че ще го застрелят тук, но само ако го хванат. Най-важното бе не да тича бързо,

а да открие изхода. Когато най-сетне го видя, се втурна към него, прелетя през вратата и се озова навън, в мрака. Огледа се наляво, надясно, отново наляво. Беше близо до мястото, където онзи ден бе разговарял с Принца-жаба. Ескаланте се стрелна като куршум към неизползвания вход отстрани на „Силвър спуун“, подмина го и се насочи към циментовата козирка, под която бяха говорили двамата с Жабчо. Тя се издигаше на около три метра, но ако премереше добре разкряча си, можеше да я достигне. Нямаше да има време за втори опит. Беше тъмно, но козирката бе единственото му спасение. Скочи, хвана се за края ѝ, набра се с тялото си, прехвърли се отгоре и легна по корем, скрит в безопасност в мрака.

В безопасност?

Чуваше ги. Техните гласове. Де Марко говореше най-високо. Вървяха право към него. Опита се да притисне тялото си максимално към цимента. Лежеше неподвижно и се надяваше да не чуят дъха му.

Бяха ли го видели?

Едва ли. Долитащите гласове задаваха въпроси. Не можеше да различи думите, но интонацията на изреченията нарастваше към края им.

Дойдоха съвсем близко, приближаваха точно към мястото, над което той лежеше скрит. Ник притаи дъх. Ако не издаде нито звук, всичко ще бъде наред.

„Наред“ може би бе леко преувеличено. Петима мъже го търсеха, за да го убият. А той се криеше в мрака и се молеше да успее да контролира собственото си дишане.

Какво беше казал току-що на Планера? Че няма да бяга и няма да се крие? А правеше точно обратното!

Сега те бяха под него, стояха на мястото, където Ник бе разговарял с Жабчо. Де Марко ги ругаеше, защото бяха изпуснали проклетия мексиканец. На няколко метра отгоре Ескаланте слушаше тирадата на Де Марко, който не се изказваше ласкаво за него.

„Не искам да го слушам“, каза си Ник и затвори очи. Трудно можеше да се изолира от гнева на Де Марко, затова реши да замине някъде, на някое от любимите му места. Клисурата под Анапурна му се стори най-подходяща. Бе я посещавал скоро, но златният залез винаги си заслужаваше да се види още веднъж и Ескаланте се пренесе там...

Само че този път планината не бе златна. Беше червена. Планината бе кървавочервена. Ескаланте отвори очи, почувства, че то започва, почувства огъня, който се разгаряше в слабините му, след като мозъкът на влечуго бе решил да напомни за себе си.

Петимата продължиха и излязоха изпод козирката.

Вече можеше да види pistolетите им — магнуми и берети, — някои от които със заглушители. Всичките бяха добре въоръжени...

... с тапешници!

Той притежаваше истинската сила... В едната си ръка държеше чаена лъжичка, в другата — нож за масло. Бяха му достатъчни, за да се справи с цял батальон. Отново затвори очи, видя същото кървавочервено, този път още по-наситено. Горещината се засилваше, когато той коленичи внимателно и погледна петимата.

Какво бе казала Холи на раздяла? Нещо като: „Можеш да се справиш и с петима, нали, Мекс?“

А той какво й бе отвърнал? „Ще ми бъде трудно?“

Как бе могъл да сгреша така?

Нарастващата отвътре горещина го изпълваше с радост. Започна да се изправя тихо, без звук. Трябваше да свърши бързо. Ако все още бе най-смъртоносният човек. Дали? Време бе да провери. Възстанови баланса на тялото си. Следващата минута щеше да покаже. Преди време това би му отнело не повече от шейсет секунди. (Този път му стигнаха четирийсет и две.) Ще остави Де Марко за края. (Де Марко наистина умря последен.) Връхлетя ги като Божие проклятие.

В слабините му гореше огън...

---

[1] Белезите, които характеризират дадено заболяване, в случая — хирургическо отстраняване на гърдите. — Б.пр. ↑

Издание:

Уилям Голдман. Остри оръжия

Редактор: Пенка Каридова

Коректор: Пенчо Иванов

ИК „Ведрина“, София, 2002 г.

ISBN 954-404-082-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.